

Carlos
CASTANEDA

ARTA VISATULUI

CARLOS CASTANEDA

ARTA VISATULUI

După șase ani de tăcere, de studiu și meditație, Castaneda a revenit cu o carte esențială despre explorarea lumilor lăuntrice prin puterea visului.

rao international publishing company

Carlos Castaneda

Arta visatului

The Art of Dreaming,
1993

Arta visatului

NOTA AUTORULUI

În ultimii douăzeci de ani am scris o serie de cărți despre ucenicia mea pe lângă un vrăjitor indian Yaqui din Mexic, don Juan Matus. Am explicat în cărțile respective că acesta m-a învățat vrăjitoria, dar nu în sensul în care este aceasta înțeleasă în contextul vieții noastre cotidiene — ca folosire a forțelor supranaturale asupra celorlalți sau invocare a spiritelor prin farmece, descântece ori ritualuri pentru a produce efecte supranaturale. Pentru don Juan, vrăjitoria însemna acțiunea de concretizare a unor principii specifice teoretice şi practice privind natura şi rolul percepției în modelarea universului ce ne înconjoară.

Respectând sugestia lui don Juan, am evitat folosirea termenului de şamanism — o

categorie ce ține de antropologie — pentru a caracteriza știința lui. Am denumit-o tot timpul, aşa cum o denumea el însuşi: vrăjitorie. Totuşi, la o analiză mai atentă, mi-am dat seama că acest termen face să pară şi mai confuze fenomenele şi aşa enigmatice pe care mi le-a prezentat în învățăturile sale.

În lucrările de antropologie, şamanismul este definit ca sistem de credințe al unor popoare indigene din nordul Asiei — răspândit şi printre unele triburi băştinaşe indiene din America de Nord — care susține că suntem înconjurați de o lume nevăzută de forțe spirituale ancestrale — bune şi rele — şi că aceste forțe pot fi invocate şi controlate prin acțiunile practicanților, care sunt intermediari între tărâmul naturalului şi cel al supranaturalului.

Don Juan era, într-adevăr, un intermediar între lumea obişnuită a vieții cotidiene şi o lume nevăzută, pe care nu o numea supranaturală, ci a doua atenție. Rolul său, ca profesor, era să-mi facă această structură accesibilă. Am descris în lucrarea mea anterioară metodele lui de predare în acest sens, ca şi artele vrăjitoreşti pe care m-a învățat să le practic, cea mai importantă

dintre ele numindu-se arta visatului.

Don Juan susținea că lumea noastră, pe care o credem unică şi absolută, este doar o entitate dintr-un mănunchi de lumi succesive, aranjate ca foile unui bulb de ceapă. El afirma că, deşi suntem pregătiți din punct de vedere energetic să percepem numai lumea noastră, avem totuşi capacitatea de a accede la celelalte lumi, care sunt la fel de reale, unice, absolute şi atotcuprinzătoare ca şi lumea noastră.

Don Juan mi-a explicat că, pentru a putea percepe aceste lumi, nu numai că este necesar să dorim cu înfocare acest lucru, ci trebuie să avem şi suficientă energie pentru a le accede. Existența lor este permanentă şi independentă de conştiința noastră, spunea el, dar faptul că nu ne sunt accesibile este în totalitate consecința predeterminării noastre din punct de vedere energetic. Cu alte cuvinte, pur şi simplu, numai datorită acestei predeterminări, suntem constrinşi să credem că lumea vieții noastre cotidiene este singura lume posibilă.

Don Juan spunea că din convingerea că această predeterminare energetică se poate corecta, vrăjitorii din timpuri străvechi

creaseră un set de metode menite să recondiționeze capacitățile noastre energetice de a percepe, numind acest set de metode — arta visatului.

Din perspectiva pe care mi-o oferă timpul scurs de atunci, îmi dau seama acum că cea mai adecvată definire a visatului făcută de don Juan a fost de a-l numi „poarta către nemărginire". În momentul respectiv, eu am replicat că metafora aceea nu avea pentru mine nici un sens.

— Atunci să renunțăm la metafore, a consimțit el. Să zicem că visatul este maniera practică în care vrăjitorii fac ca visele obişnuite să aibă utilizare.

— Dar cum pot fi utilizate visele obişnuite? am întrebat eu.

— Suntem mereu induşi în eroare de vorbe, a spus el. În ceea ce mă priveşte, profesorul meu a încercat să-mi definească visatul, spunându-mi că este modul în care vrăjitorii spun noapte bună lumii. Desigur că încerca să-şi ajusteze explicațiile în funcție de modul meu de a gândi. La fel procedez şi eu cu tine. Cu o altă ocazie, don Juan mi-a spus: Visatul poate fi doar trăit ca experiență directă. Nu înseamnă numai să ai vise în

somn. Nu înseamnă nici să visezi cu ochii deschişi, să-ți doreşti sau să-ți imaginezi ceva. Prin intermediul visatului putem percepe alte lumi, pe care desigur că le putem descrie, deşi nu putem descrie ceea ce ne face să le percepem. Dar putem simți cum visatul deschide aceste lumi pentru noi. Visatul pare a fi o senzație — un proces ce se desfăşoară în corpul nostru, o stare conştientă în mintea nostră.

În cadrul învățăturilor sale, don Juan mi-a explicat, pe larg, principiile, argumentarea logică şi utilizările practice ale artei visatului. Procesul de instruire se compune din două părți: una vizând procedeele practice de visat, iar cealaltă, explicarea acestor procedee la nivelul abstractizărilor. Metoda sa didactică era o combinație între a-mi suscita curiozitatea intelectuală cu principiile abstracte ale visatului şi a mă îndruma să le găsesc rezolvarea în practică,.

Am scris deja despre toate acestea cât de amănunțit am putut. Am descris totodată mediul vrăjitoresc în care m-a plasat don Juan pentru a mă învăța arta lui. Interacțiunile mele din acest mediu m-au

interesat în mod special, pentru că s-au petrecut în exclusivitate în cea de a doua atenție. Am interacționaț astfel cu cele zece femei şi cinci bărbați, care făceau parte din grupul de vrăjitori al lui don Juan şi cu cei patru tineri şi patru tinere, care erau ucenicii săi.

Don Juan i-a adunat pe toți cei opt imediat după ce am venit în lumea lui. Mi-a precizat că aceştia formau un grup vrăjitoresc tradițional — o replică a grupului său — şi că eu trebuia să-i conduc. Totuşi, după ce a lucrat cu mine, şi-a dat seama că eram altfel decât se aştepta. A explicat această deosebire în termenii unei configurații energetice, pe care o vedeau numai vrăjitorii: în loc să am patru compartimente de energie, aşa cum avea el însuşi, eu aveam numai trei. Această configurație, despre care el — în mod eronat — crezuse că este un defect ce poate fi corectat, mă făcea total necorespunzător pentru a interacționa cu cei opt ucenici sau a-i conduce, astfel că a devenit absolut necesar ca don Juan să constituie alt grup de persoane, cu structuri energetice mai apropiate de a mea.

Am scris pe larg despre toate aceste întâmplări. Totuşi, n-am menționat niciodată cel de al doilea grup de ucenici: don Juan nu mi-a permis să o fac. A argumentat că aceştia făceau parte din domeniul meu de activitate şi că înțelegerea pe care o aveam cu el era să scriu despre domeniul lui şi nu despre al meu.

Cel de al doilea grup de ucenici avea un număr extrem de redus de membri — numai trei persoane: o visătoare, Florida Grau; un stalker, Taisha Abelar; şi o femeie nagual, Carol Tiggs.

Interacționam între noi numai în cea de a doua atenție. În lumea de zi cu zi, nu aveam nici cea mai vagă idee unii despre alții. Dar, în termenii relației noastre cu don Juan, nu exista nimic vag; el a depus eforturi colosale să ne instruiască în mod egal pe toți. Totuşi, către sfârşitul perioadei de instruire, când se apropia sorocul lui don Juan, presiunea psihologică exercitată de iminenta lui plecare a început să producă năruirea granițelor rigide ale celei de a doua atenții. Rezultatul a fost că interacțiunea noastră a început să se transfere în lumea cotidiană şi ne-am întâlnit, evident, pentru prima dată.

Nici unul dintre noi nu ştia, în mod conştient, nimic despre interacțiunea noastră profundă şi intensă din cea de a doua atenție. Întrucât activam cu toții în domeniul studiilor teoretice, am fost mai mult decât şocați să constatăm că ne mai întâlniserăm. Desigur, această problemă a fost şi continuă să fie pentru noi ceva cu neputință de admis la nivel intelectual, şi totuşi, ştim foarte bine că face parte integrantă din experiența noastră personală. Prin urmare, am ajuns la alarmanta constatare că psihicul uman este infinit mai complex decât ne-au făcut să credem raționamentele noastre practice sau ştiințifice.

Cu o ocazie, i-am cerut lui don Juan, la unison, să clarifice impasul în care ne aflam. El ne-a spus că avea două alternative din punct de vedere al explicării fenomenului. Una era să se ocupe de raționalitatea noastră rănită, încercând să-i restabilească statutul prin a afirma că cea de a doua atenție este o stare de conştiință la fel de nereală ca elefanții zburători şi că tot ce credeam noi că am trăit în acea stare este, pur şi simplu, un produs al sugestiei hipnotice. Cealaltă alternativă era să explice cea de a doua

atenție în felul în care o înțeleg vrăjitorii visători, drept o configurație energetică a stării conștiente.

Totuşi, pe timpul efectuării exercițiilor mele de visat, obstrucționarea celei de a doua atenții a rămas neschimbată. De fiecare dată când intram în visat, intram în cea de a doua atenție, iar trezirea din visat nu însemna, în mod necesar, că ieşisem din cea de a doua atenție. Ani de-a rândul mi-am putut aminti numai fragmente din experiențele trăite în visat. Cea mai mare parte a ceea ce făcusem îmi era, din punct de vedere energetic, inaccesibil. Mi-a trebuit cincisprezece ani de muncă neîntreruptă — din 1973 până în 1988 — pentru a stoca destulă energie şi a putea, astfel, să reorganizez totul în succesiune liniară în mintea mea. Atunci mi-am amintit secvențe după secvențe de întâmplări din visat şi am putut să completez cel puțin unele goluri evidente din amintirile mele. În felul acesta, am reuşit să refac continuitatea inerentă a lecțiilor lui don Juan în arta visatului, continuitate pe care o pierdusem datorită faptului că el mă făcuse să pendulez continuu între starea de conştiință a vieții cotidiene şi starea de con-

ştiinţă din cea de a doua atenţie. Lucrarea de faţă este rezultatul acestei reorganizări.

Toate acestea mă aduc la partea finală a expunerii mele, şi anume, la motivul pentru care am scris această carte. Aflându-mă în posesia majorităţii părţilor componente ale lecţiilor lui don Juan în arta visatului, aş dori să prezint într-o lucrare viitoare situaţia şi preocupările actuale ale celor patru învăţăcei ai săi de pe urmă: Florinda Grau, Taisha Abelar, Carol Tiggs şi cu mine. Dar, înainte de a descrie şi explica rezultatele îndrumărilor lui don Juan şi ale influenţei lui asupra noastră, trebuie să revăd, în lumina a ceea ce ştiu acum, părţile din lecţiile sale de visat la care n-am avut până acum acces.

Motivul hotărâtor pentru care am scris totuşi această carte mi-a fost furnizat de Carol Tiggs. Convingerea ei este că explicarea lumii pe care ne-a lăsat-o ca moştenire don Juan reprezintă expresia supremă a recunoştinţei noastre faţă de el şi a angajării noastre faţă de obiectivele sale.

1. VRĂJITORII DIN TIMPURI STRĂVECHI: INTRODUCERE

Don Juan a insistat în repetate rânduri asupra faptului că tot ceea ce mă învăța el fusese conceptualizat şi clarificat de acei oameni pe care îi numea vrăjitorii din timpuri străvechi. A precizat, cu hotărâre, că este o mare deosebire între acei vrăjitori şi vrăjitorii din epoca actuală. Îi descria pe vrăjitorii din timpuri străvechi ca pe oameni ce trăiseră în Mexic, probabil cu mii de ani înainte ca acesta să fie cucerit de spanioli, şi a căror realizare majoră fusese de a construi structurile vrăjitoriei, evidențiind caracterul practic şi concret al acesteia. Îi înfățişa ca pe nişte oameni extraordinari, dar lipsiți de discernământ. În contrast, îi descria pe vrăjitorii din contemporaneitate ca pe oameni faimoşi pentru gândirea lor logică solidă şi capacitatea de a modifica — atunci când consideră necesar — modul de operare al vrăjitoriei.

Don Juan mi-a explicat că premisele vrăjitoreşti pertinente visatului fuseseră prevăzute şi create în mod firesc de vrăjitorii din timpuri străvechi. Întrucât aceste premise

sunt esențiale în explicarea şi înțelegerea visatului, este absolut necesar să scriu din nou despre ele, discutându-le. Cea mai mare parte a acestei cărți este, prin urmare, o reintroducere şi dezvoltare a ceea ce am prezentat în lucrările mele precedente. În timpul uneia dintre discuțiile noastre don Juan a declarat că pentru a putea aprecia statutul visatului şi a celor care-l practică este necesar să fie înțeleasă strădania vrăjitorilor contemporani de a dirija vrăjitoria către abstract, îndepărtând-o de concret.

— Ce înțelegi prin concret, don Juan? am întrebat eu.

— Partea practică a vrăjitoriei, a spus el. Fixația obsesivă a minții pe practici şi metode, influența nejustificată asupra oamenilor. Toate acestea aparțin domeniului vrăjitorilor din trecut.

— Şi ce înțelegi prin abstract?

— Acțiunea de căutare a libertății. A libertății de a percepe tot ceea ce este posibil din punct de vedere uman, eliberat de orice obsesii. Susțin că vrăjitorii contemporani sunt orientați către abstract pentru că ei sunt în căutarea libertății; nu îi interesează câtuşi de puțin câştigurile concrete. Ei nu au

funcții în societate, aşa cum aveau vrăjitorii din trecut. Astfel încât nu-i vei descoperi în posturi de vizionari oficiali sau vrăjitori ai curții.

— Vrei să spui, don Juan, că trecutul nu are nici o valoare pentru vrăjitorii din zilele noastre?

— Ba cu siguranță că are valoare. Ceea ce nu ne place însă este sentimentul lăsat de acel trecut. Personal detest întunecimea şi morbiditatea în gândire. Mie îmi place imensitatea gândirii. Oricum, indiferent de ceea ce îmi place sau îmi displace mie, trebuie să recunosc meritele vrăjitorilor din timpuri străvechi, pentru că au fost cei dintâi care au descoperit şi au aplicat tot ceea ce cunoaştem şi aplicăm în ziua de azi.

Don Juan mi-a explicat că cea mai mare descoperire a vrăjitorilor din trecut a fost perceperea esenței energetice a lucrurilor. Cunoaşterea acestui adevăr avea o importanță atât de mare, încâț a devenit premisa fundamentală a vrăjitoriei. În prezent, după o viață de disciplină şi instruire, vrăjitorii dobândesc cu adevărat capacitatea de a percepe esența lucrurilor, capacitate pe care o denumesc clarviziune.

— Ce ar însemna pentru mine să pot percepe esența energetică a lucrurilor? l-am întrebat o dată pe don Juan.

— Ar însemna că poți percepe energia în mod direct, a răspuns el. Prin înlăturarea laturii sociale a percepției, vei percepe esența tuturor lucrurilor. Tot ceea ce percepem este energie, dar, deoarece nu o putem percepe direct, prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar. Acest tipar este latura socială a percepției, pe care trebuie să o înlături.

— De ce trebuie să o înlătur?

— Pentru că aceasta reduce în mod deliberat sfera a ceea ce poate fi perceput şi ne face să credem că tiparul în care ne adaptăm percepția este tot ceea ce există. Sunt convins că, pentru ca omul să poată supraviețui acum, percepția sa trebuie să se schimbe din punct de vedere al fundamentării sociale.

— Ce este această fundamentare socială a percepției, don Juan?

— Certitudinea fizică cum că lumea este alcătuită din obiecte concrete. Numesc aceasta fundamentare socială pentru că toți depun eforturi serioase şi intense pentru a ne direcționa către a percepe lumea în acest

mod.

— Dar atunci cum ar trebui să percepem lumea?

— Totul este energie. Întregul univers este energie. Fundamentarea socială a percepției noastre trebuie să fie certitudinea fizică cum că tot ceea ce există este energie. Este necesar să se depună eforturi mari ca să fim îndrumați cum să percepem energia ca energie. Atunci am avea ambele alternative la îndemână.

— Este posibil ca oamenii să fie instruiți în acest mod? am întrebat eu.

Don Juan a răspuns că este posibil şi că tocmai acest lucru era ceea ce făcea el cu mine şi cu ceilalți învățăcei ai săi. Ne învăța un nou mod de a percepe, făcându-ne mai întâi să realizăm că ne prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar, îndrumându-ne apoi cu asiduitate să percepem energia în mod direct. M-a asigurat că această metodă este foarte asemănătoare celei folosite pentru a ne deprinde să percepem lumea activităților cotidiene.

Concepția lui don Juan era că dependența noastră față de actul prelucrării percepției pentru adaptare la un tipar social dispare

atunci când ne dăm seama că am acceptat tiparul ca moştenire de la strămoşii noştri, fără să ne ostenim să-l examinăm.

— Perceperea unei lumi de obiecte materiale cu valoare pozitivă sau negativă trebuie să fi fost absolut necesară pentru supraviețuirea strămoşilor noştri, a spus don Juan. După ce secole de-a rândul am perceput lumea în acest fel, în mod obligator vom crede că lumea este alcătuită din obiecte.

— Nu pot să concep lumea în vreun alt mod, don Juan, m-am plâns eu. Este fără nici un dubiu o lume a obiectelor. Tot ce trebuie să facem pentru a demonstra acest lucru este să ne lovim de ele.

— Desigur că este o lume a obiectelor. Nu contrazicem acest fapt.

— Atunci, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, în primul rând, este o lume a energiei şi abia în al doilea rând o lume a obiectelor. Dacă nu pornim de la premisa că este o lume a energiei, nu vom fi niciodată capabili să percepem energia direct. Vom fi în permanență blocați de certitudinea fizică a exact ceea ce am evidențiat adineauri: materialitatea obiectelor.

Argumentarea lui don Juan mi se părea extrem de deconcertantă. La timpul respectiv mintea mea refuza, pur şi simplu, să ia în considerare o altă modalitate de a înțelege lumea în afară celei care-mi era familiară. Afirmațiile lui şi ideile pe care se străduia să le impună erau pentru mine sugestii neobişnuite, pe care nu puteam nici să le accept, dar nici să le resping.

— Modul nostru de a percepe lumea este cel al unui animal de pradă, mi-a spus el într-o zi. O manieră foarte eficientă de evaluare şi clasificare a hranei şi a pericolelor. Dar nu este unicul mod în care putem percepe lumea. Mai există unul, cel cu care încerc să te familiarizez: actul de a percepe esența tuturor lucrurilor — energia — în chip direct. Perceperea esenței tuturor lucrurilor ne va face capabili să înțelegem, să clasificăm şi să ne înfățişăm lumea în termeni absolut noi, mai interesanți şi mai complecşi.

Aceasta era teza lui don Juan. Iar termenii mai complecşi la care se referea erau cei învățați de la predecesorii săi, termeni ce corespund adevărurilor vrăjitoriei, ce nu au nici o fundamentare rațională şi nici o legă-

tură cu realitățile cotidiene, dar care sunt adevăruri de necontestat pentru acei vrăjitori care percep energia direct şi pot *vedea* esența tuturor lucrurilor.

Pentru astfel de vrăjitori cea mai semnificativă acțiune vrăjitorească este de a *vedea* esența universului. În opinia lui don Juan, vrăjitorii din timpuri străvechi — primii care au *văzut* esența universului — au fost cei care au descris-o cel mai bine. Ei au afirmat că esența universului seamănă cu nişte fire incandescente întinse în infinit în toate direcțiile posibile, filamente luminoase cu conştiință de sine de un nivel ce este imposibil de înțeles pentru mintea omenească.

De la *vizualizarea* esenței universului vrăjitorii din timpuri străvechi au trecut la *vizualizarea* esenței energetice a ființelor umane. Don Juan spunea că ei au descris ființele umane ca pe nişte forme luminoase, similare unor ouă uriaşe, şi le-au mumit ouă luminoase.

— Atunci când vrăjitorii *vizualizează* o ființă umană, spunea don Juan, ceea ce *văd* este o formă luminoasă uriaşă care pluteşte, producând — în mişcarea sa — o brazdă

adâncă în energia pământului, ca şi când forma luminoasă ar târî după sine o rădăcină.

Don Juan avea senzația că forma noastră energetică se tot schimbă de-a lungul timpului. El spunea că toți vizionarii pe care-i cunoştea — inclusiv el însuşi — *vedeau* ființele umane în forme mai degrabă de mingi sau chiar de pietre funerare, decât de ouă. Dar, din când în când — din motive necunoscute lor — vrăjitorii pot *vedea* o persoană a cărei energie este de forma unui ou. Don Juan era de părere că oamenii contemporani cu energie în formă de ou sunt mult mai asemănători cu oamenii din timpuri străvechi.

Pe parcursul prelegerilor sale, don Juan a discutat şi explicat în repetate rânduri ceea ce considera el că este descoperirea decisivă a vrăjitorilor din timpuri străvechi. O numea particularitatea crucială a ființelor umane ca mingi luminoase: o zonă rotundă de strălucire intensă, de mărimea unei mingi de tenis, aflată permanent în interiorul mingii luminoase, la acelaşi nivel cu suprafața acesteia, la o distanță de aproximativ şaizeci de centimetri în spatele muchiei omoplatului

drept al persoanei respective.

Deoarece mi-a fost greu să-mi imaginez toate acestea de prima dată, don Juan mi-a făcut o descriere mai exactă. El mi-a explicat că mingea luminoasă este mult mai mare decât corpul omului, că zona de strălucire intensă face parte din această minge de energie, fiind plasată într-un loc ce se află la înălțimea omoplaților, la un braț distanță de spatele persoanei. El spunea că — după ce au *văzut* ce face această zonă — vrăjitorii din vechime au denumit-o punctul de asamblare.

— Ce face punctul de asamblare? am întrebat eu.

— Ne face apți de a percepe, a răspuns el. Vrăjitorii din vechime au *văzut* că în ființele umane percepția se asamblează acolo, în acel punct. *Văzând* că toți oamenii vii posedă un asemenea punct de strălucire, vrăjitorii au conchis că percepția în general are loc în acel punct într-o manieră adecvată, după caz.

— Ce au *văzut* vrăjitorii din vechime care să îi facă să tragă concluzia că percepția are loc în punctul de asamblare? am întrebat.

Don Juan a răspuns că, mai întâi, au *văzut* că numai un număr redus dintre milioanele de filamente luminoase de energie

ale universului ce străbat întregul corp al mingii luminoase trece direct prin punctul de asamblare, ceea ce era şi de aşteptat datorită faptului că acesta este mic în comparație cu întregul.

Apoi au *văzut* încă o zonă de luminozitate, de formă sferică, puțin mai mare decât punctul de asamblare, care se află întotdeauna în jurul acestuia şi intensifică la maximum luminozitatea filamentelor ce trec direct prin ea.

Şi în cele din urmă au văzut două lucruri. Primul — că punctele de asamblare ale ființelor umane se pot mişca din locul în care sunt plasate de obicei. Al doilea — că, atunci când punctul de asamblare se află în poziția sa obişnuită, percepția şi starea conştientă a individului observat par să fie normale, judecând după comportamentul său normal.

Dar, atunci când punctele de asamblare şi sferele de luminozitate care le înconjoară se află într-o poziție diferită de cea obişnuită, comportamentul ciudat al indivizilor pare să indice o stare conştientă diferită şi faptul că ei percep într-un mod diferit.

Concluzia pe care au tras-o vrăjitorii din vechime din toate acestea a fost că, cu cât

este mai mare deplasarea punctului de asamblare de poziția sa obişnuită, cu atât este mai neobişnuit comportamentul, şi, evident, modificarea stării conştiente şi a percepției ce se manifestă în consecință.

— Te rog să observi că, atunci când vorbesc despre *văzut*, mă exprim întotdeauna cu „creând impresia că" sau „părând că", m-a prevenit don Juan. Tot ceea ce *vede* cineva este atât de unic, încât nu există manieră de a vorbi despre această experiență decât prin compararea cu ceva ce ne este cunoscut.

Spunea că cel mai adecvat exemplu care ilustrează această dificultate este modul în care vrăjitorii vorbesc despre punctul de asamblare şi luminozitatea care îl înconjoară. Le caracterizează cu termenul de strălucire, dar nu poate fi vorba cu adevărat de strălucire deoarece vizionarii nu *văd* aceste lucruri cu ochii. Trebuie totuşi să evidențieze diferența şi atunci spun că punctul de asamblare este o zonă de lumină strălucitoare şi că în jurul lui este un halo, o luminozitate. Don Juan a subliniat că suntem atât de dependenți de simțul văzului, atât de guvernați de percepția noastră de animal de pradă, încât tot ceea ce *vedem*

trebuie redat în termenii a ceea ce vede în mod normal ochiul animalului de pradă.

După ce au *văzut* ceea ce păreau să facă punctul de asamblare şi luminozitatea care îl înconjura, vrăjitorii din vechime — a spus don Juan — au formulat o explicație. Au avansat ideea că la ființele umane punctul de asamblare — prin focalizarea sferei sale luminoase asupra filamentelor de energie ale universului ce trec direct prin el — asamblează automat, fără nici un fel de premeditare, respectivele filamente într-o percepție ferm definită asupra lumii.

— Cum sunt filamentele, despre care vorbeşti, asamblate într-o percepție fermă despre lume? am întrebat eu.

— Nimeni nu poate şti acest lucru, a răspuns el cu emfază. Vrăjitorii *văd* mişcarea energiei, dar faptul că *văd* această mişcare nu le poate explica cum şi de ce se mişcă energia.

Don Juan susținea că, *văzând* că milioane de filamente de energie conştientă trec prin punctul de asamblare, vrăjitorii din vechime au emis ipoteza că — în trecere — acestea se adună la un loc, unite de luminozitatea care înconjoară punctul. După ce au *văzut* că

luminozitatea este extrem de slabă la oamenii în stare de inconştienţă sau pe moarte şi că este total absentă la cadavre, vrăjitorii au fost convinşi că această luminozitate este starea conştientă.

— Dar punctul de asamblare? Este şi el absent în cazul cadavrelor? am întrebat.

Don Juan a răspuns că nu există nici o urmă a punctului de asamblare la o fiinţă decedată întrucât punctul de asamblare şi luminozitatea care îl înconjoară sunt semne ale prezenţei vieţii şi ale stării conştiente. Concluzia inevitabilă a vrăjitorilor din timpuri străvechi a fost că starea conştientă şi percepţia sunt corelate şi se află în strânsă dependenţă faţă de punctul de asamblare şi luminozitatea care-l înconjoară.

— Este posibil ca vrăjitorii să se fi înşelat în privinţa a ceea ce au *văzuţi* am întrebat.

— Nu pot să-ţi explic de ce, dar nu există posibilitatea ca vrăjitorii să se înşele asupra a ceea ce *văd,* a spus don Juan pe un ton ce nu admitea discuţie. Concluziile la care au ajuns pe baza celor *văzute* pot fi greşite, dar asta numai din cauză că erau oameni simpli, fără cultură. Pentru a preveni un astfel de dezastru, vrăjitorii trebuie să-şi cultive

facultățile intelectuale prin toate mijloacele ce le stau la îndemână.

Apoi şi-a îmblânzit tonul şi a remarcat că ar fi infinit mai sigur pentru vrăjitori să rămână numai la nivelul descrierii a ceea ce *văd,* dar că tentația de a trage concluzii şi de a explica — fie numai pentru ei înşişi — este prea mare ca să poată rezista.

O altă configurație a energiei pe care vrăjitorii din vechime au putut să o *vadă* şi să o studieze este efectul deplasării punctului de asamblare. Don Juan spunea că, atunci când punctul de asamblare se mută în altă poziție, în punctul respectiv se formează o nouă aglomerare de milioane de filamente luminoase de energie. Vrăjitorii din vechime au *văzut* acest lucru şi au conchis că — întrucât luminozitatea stării conştiente este totdeauna prezentă acolo unde se află punctul de asamblare — percepția este în mod automat asamblată în acel loc. Însă, din cauza poziției diferite a punctului de asamblare, lumea reprezentată nu poate fi lumea vieții noastre cotidiene.

Don Juan mi-a explicat că vrăjitorii din vechime au putut distinge două tipuri de deplasare a punctului de asamblare. Unul

era deplasarea în orice poziție pe suprafața sau în interiorul mingii luminoase, pe care au numit-o *translație.* Celălalt tip era o deplasare într-o poziție aflată în afara mingii luminoase pe care au denumit-o *transfer.* Au descoperit că diferența dintre translație şi transfer constă în natura percepției pe care o permite fiecare.

Întrucât translațiile punctului de asamblare sunt deplasări în interiorul mingii luminoase, lumile generate de ele — indiferent cât de stranii, incredibile sau splendide ar fi — sunt totuşi lumi ce țin de domeniul umanului. Acesta este format de filamentele de energie care trec prin întreaga minge luminoasă. Prin contrast, transferul punctului de asamblare — reprezentând o deplasare în afara mingii luminoase — antrenează filamente de energie de dincolo de domeniul umanului. Perceperea unor asemenea filamente generează lumi ce sânț mai presus de nivelul nostru de înțelegere, lumi de neconceput, fără nici o urmă de antecedente umane în ele.

În modul meu de a judeca, de pe atunci,

problema validării afirmațiilor avea un rol esențial.

— Iartă-mă, don Juan, i-am spus eu într-una din împrejurări, dar chestiunea aceasta a punctului de asamblare este o idee atât de forțată, atât de greu de admis, încât nu ştiu cum s-o abordez şi ce opinie să-mi formez.

— Nu trebuie să faci decât un singur lucru, a replicat el. Să *vezi* punctul de asamblare! Nu este aşa de dificil să-l *vezi.* Dificil este să străpungi zidul pe care îl avem cu toții în mințile noastre şi care ne ține în loc. Pentru a-l sparge nu avem nevoie decât de energie. O dată ce avem energie, *văzutul* se întâmplă de la sine. Secretul constă în a abandona fortăreața de automulțumire şi falsă securitate în care ne complăcem.

— Pentru mine este evident, don Juan, că este nevoie de multe cunoştințe pentru a putea *vedea.* Nu este doar o chestiune de a avea energie.

— Ba este doar o chestiune de a avea energie, crede-mă. Partea cea mai grea este să te convingi pe tine însuți că acest lucru poate fi făcut. Şi pentru asta trebuie să ai încredere în nagual. Splendoarea vrăjitoriei

rezidă în faptul că fiecare vrăjitor trebuie să probeze totul prin proprie experiență. Îți vorbesc despre principiile vrăjitoriei nu în speranța că le vei memora, ci în speranța că le vei practica.

Don Juan avea, fără îndoială, dreptate în ceea ce priveşte necesitatea încrederii. În stadiile de început ale uceniciei mele de treisprezece ani pe lângă el, cea mai dificilă problemă a fost să realizez asocierea mea cu lumea şi persoana sa. Această asociere însemna că trebuie să învăț să am încredere absolulă în el, acceptându-l fără rezerve ca nagual.

Rolul esențial al lui don Juan în lumea vrăjitorilor era sintetizat în titlul acordat de egalii săi; era numit *nagual.* Mi s-a explicat că acest concept defineşte orice persoană — bărbat sau femeie — care posedă un anumit gen de configurație a energiei ce unui vizionar i se prezintă ca o dublă minge luminoasă. Vizionarii cred că, atunci când una dintre aceste persoane intră în lumea vrăjitorilor, această suprasarcină de energie se transformă în extraputere şi capacitatea de a conduce. Astfel, nagualul este în mod firesc îndrumătorul şi conducătorul unui

grup de vrăjitori.

La început, mi s-a părut deranjant — dacă nu chiar detestabil — să nutresc o asemenea încredere în don Juan. Atunci când am discutat însă acest aspect cu el, m-a asigurat că şi lui îi fusese la fel de greu să aibă încredere în profesorul său în asemenea măsură.

— I-am spus profesorului meu acelaşi lucru pe care mi-l spui tu mie acum, a afirmat don Juan. Iar el mi-a răspuns că, fără să ai încredere în nagual, nu există posibilitatea de uşurare şi destindere, deci nu există posibilitatea de a curăța resturile dăunătoare din viața noastră pentru a ne putea elibera.

Don Juan continua să susțină câtă dreptate avusese profesorul său, iar eu continuam să-mi susțin totalul dezacord față de idee. I-am spus că faptul că fusese crescut într-un mediu de o religiozitate sufocantă a avut efecte devastatoare asupra mea şi că preceptele profesorului său, ca şi propria lui acceptare deplină a acestora, îmi aminteau de dogma obedienței, pe care fusesem obligat să o învăț în copilărie şi pe care o detestam.

— Când vorbeşti despre nagual pare că

exprimi un fel de precept religios, am spus eu.

— Poţi să crezi ce vrei, a răspuns don Juan cu îndârjire. Faptul râmâne ca atare, nu se poate face nimic fără nagual. O ştiu şi o afirm răspicat. La fel au făcut toţi nagualii dinaintea mea. Dar nu au făcut aceste afirmaţii pentru a-şi susţine importanţa şi nici eu nu fac acest lucru. Afirmaţia că nu există cale fără nagual se referă absolut numai la faptul că omul respectiv — nagualul — este nagual pentru că poate să reflecte abstractul, spiritul, mai bine decât alţi oameni. Dar asta-i tot. Legătura noastră este cu spiritul însuşi şi doar întâmplător cu omul care ne aduce mesajul său.

Am învăţat într-adevăr să am încredere absolută în don Juan, ca nagual, şi aceasta — aşa cum spusese el — mi-a adus un imens sentiment de uşurare şi destindere, o mai mare capacitate de a accepta ceea ce se stră-duia el să mă înveţe.

În prelegerile sale don Juan punea mare accent pe explicarea şi discutarea punctului de asamblare. L-am întrebat o dată dacă punctul de asamblare avea vreo legătură cu corpul fizic.

— Nu are nici o legătură cu ceea ce percepem în mod normal drept corpul nostru, a spus el. Este parte a oului luminos, care este eul nostru energetic.

— Cum este deplasat? am întrebat.

— Prin curenții de energie. Șocuri de energie ce se produc în afara sau înăuntrul formei noastre energetice. De obicei, sunt curenți imprevizibili, a căror apariție este întâmplătoare, dar — în cazul vrăjitorilor — sunt cât se poate de previzibili şi se supun voinței vrăjitorului.

— Dumneata însuți poți simți aceşti curenți?

— Orice vrăjitor îi simte. De fapt, orice ființă umană îi simte, dar oamenii obişnuiți sunt prea preocupați de interesele lor personale ca să dea vreo atenție simțămintelor de genul acesta.

— Cum se simt aceşti curenți?

— Ca un uşor disconfort, o senzație vagă de tristețe, urmată imediat de una de euforie. Deoarece nici tristețea şi nici euforia nu au o cauză explicabilă, nu le considerăm niciodată ca veritabile atacuri ale necunoscutului asupra noastră, ci drept stări sufleteşti inexplicabile şi nemotivate.

— Ce se întâmplă când punctul de asamblare se deplasează în afara formei noastre energetice? Pluteşte, pur şi simplu, în exterior? Sau este ataşat de mingea luminoasă?

— Punctul împinge contururile formei energetice în afară, fără să rupă însă marginile sale de delimitare energetică.

Don Juan mi-a explicat că rezultatul final al deplasării punctului de asamblare este modificarea totală a formei energetice a ființei umane. În loc să fie ca o minge sau ca un ou, forma devine ceva ce seamănă cu o pipă. Muştiucul pipei este punctul de asamblare, iar bolul pipei este ceea ce rămâne din mingea luminoasă. Dacă punctul de asamblare continuă să se deplaseze, vine un moment când mingea luminoasă devine o subțire linie de energie.

Don Juan a precizat în continuare că vrăjitorii din vechime au fost singurii care au reuşit să realizeze această transformare extraordinară a formei energetice. Iar eu l-am întrebat dacă, în noua lor formă energetică, respectivii vrăjitori mai erau totuşi oameni.

— Desigur că erau încă oameni, a răspuns el. Dar cred că ceea ce vrei cu adevărat să ştii

este dacă erau oameni cu rațiune logică, persoane pe care să le poți bizui. Ei bine, nu prea.

— Prin ce erau ei diferiți?

— Prin preocupări. Grijile şi strădaniile omeneşti nu aveau nici o semnificație pentru ei. Totodată, înfățişarea lor era cu totul schimbată.

— Vrei să spui că nu aveau înfățişare de oameni?

— Este foarte greu să spui ce era schimbat la acei vrăjitori. Desigur că aveau înfățişare de oameni. Ce altă înfățişare puteau să aibă? Dar nu erau tocmai cum te-ai fi aşteptat să fie. Şi totuşi, dacă m-ai forța să-ți spun în ce fel erau deosebiți, n-aş reuşi, aşa cum un câine care se învârte după coada sa nu reuşeşte să o prindă.

— Ai cunoscut vreodată pe vreunul dintre ei, don Juan?

— Da, am cunoscut unul.

— Cum arăta?

— În ceea ce priveşte înfățişarea sa, arăta ca o persoană obişnuită. Ceea ce era neobişnuit era comportamentul său.

— În ce fel era neobişnuit?

— Tot ce pot să-ți spun este că

comportamentul acelui vrăjitor era ceva ce depăşeşte orice închipuire. Dar ar fi greşit să reducem totul la aspectul comportamentului. Este într-adevăr ceva ce trebuie văzut pentru a putea fi apreciat.

— Erau toți acei vrăjitori despre care vorbim ca cel pe care l-ai cunoscut?

— Cu siguranță, nu. Nu pot şti cum erau ceilalți decât prin intermediul povestirilor vrăjitorilor ce s-au transmis din generație în generație. Iar aceste povestiri îi descriu ca fiind foarte ciudați.

— Vrei să spui monstruoşi?

— Nicidecum. Se spune că erau foarte plăcuți, dar extrem de înspăimântători. Erau mai degrabă ca nişte creaturi necunoscute. Ceea ce face ca omenirea să fie omogenă este faptul că toți suntem nişte mingi luminoase. Iar vrăjitorii aceia nu mai erau mingi de energie, ci linii de energie care încercau să se curbeze în cercuri, ceea ce nu prea le reuşea.

— Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu ei, don Juan? Au murit?

— Povestirile vrăjitorilor susțin că, datorită faptului că au reuşit să-şi alungească forma, acei vrăjitori au reuşit totodată să-şi prelungească durata stării lor

conştiente. Astfel încât sunt vii şi conştienţi până în ziua de azi. Există relatări despre reapariţia lor periodică pe pământ.

— Ce crezi personal despre toate astea, don Juan?

— Este mult prea straniu pentru mine. Ceea ce-mi doresc eu este libertate. Libertatea de a-mi menţine starea conştientă, dispărând totuşi în imensitate. După părerea mea personală, acei vrăjitori din vechime au fost nişte oameni excentrici, obsedaţi de o idee şi capricioşi, care au fost prinşi în urzeala propriilor maşinaţiuni. Dar nu te lăsa influenţat de sentimentele mele. Realizarea vrăjitorilor din vechime este un lucru fără egal. Fie şi numai pentru faptul că ne-au demonstrat că potenţialul omului nu este deloc de neglijat.

*

O altă temă a explicaţiilor lui don Juan era necesitatea absolută de uniformitate şi coeziune energetică în scopul realizării percepţiei. Punctul lui de vedere era că noi, oamenii, percepem lumea pe care o cunoaştem în termenii în care o facem numai pentru că avem uniformitate şi coeziune

energetică. Spunea că ajungem în mod automat să îndeplinim aceste două condiții energetice în cursul perioadei de creştere şi educație şi că aceste calități sunt atât de acceptate ca ceva de la sine înțeles, încât nu ne dăm seama de importanța lor vitală până nu ne confruntăm cu posibilitatea de a percepe alte lumi decât lumea pe care o cunoaştem. Abia în astfel de momente devine evident faptul că avem nevoie de o nouă uniformitate şi coeziune energetică adecvate pentru a putea percepe coerent şi complet.

L-am întrebat ce erau acelea uniformitate şi coeziune şi mi-a răspuns că forma energetică a omului are uniformitate în sensul că orice ființă umană de pe pământ are forma unei mingi sau a unui ou. Iar faptul că energia omului este strânsă laolaltă în formă de minge sau ou arată că aceasta are coeziune. Spunea că un exemplu de unitate şi coeziune nouă era forma energetică a vrăjitorilor din vechime, atunci când a devenit o simplă linie: fiecare dintre ei a devenit în mod uniform o linie şi a rămas în mod coeziv o linie. Uniformitatea şi coeziunea la nivel de linie le-a permis acelor vrăjitori să perceapă o lume nouă şi omogenă.

— Cum se obțin uniformitatea şi coeziunea? am întrebat.

— Factorul cheie este poziția punctului de asamblare sau, mai degrabă, fixarea punctului de asamblare, a spus el.

La momentul respectiv nu a vrut să intre în amănunte, aşa că l-am întrebat dacă acei vrăjitori din vechime ar fi putut să revină la forma de ou. Mi-a răspuns că, la un anumit punct ar fi putut, dar că nu au făcut-o. Iar după aceea s-a instalat coeziunea de tipul liniei şi a făcut imposibilă revenirea la forma inițială. Era de părere că ceea ce a instalat definitiv coeziunea de tipul liniei, împiedicându-i să se întoarcă la forma inițială, era o chestiune de opțiune şi aviditate. Posibilitățile acelor vrăjitori în domeniul a ceea ce puteau percepe şi face ca linii de energie erau cu mult mai mari decât posibilitățile de a acționa şi percepe ale oricărui om obişnuit sau vrăjitor obişnuit.

Mi-a explicat că domeniul umanului, atunci când cineva este o minge de energie, reprezintă filamentele de energie care trec prin spațiul aflat în interiorul granițelor mingiei. În mod normal, nu percepem tot domeniul umanului, ci probabil numai o

miime din el. Opinia lui era că, având în vedere acest lucru, devine cu atât mai evidentă măreția a ceea ce au făcut vrăjitorii din vechime: ei s-au extins într-o linie având o lungime de o mie de ori mai mare decât diametrul unui ou energetic şi au perceput toate filamentele energetice care treceau prin acea linie.

La insistențele lui, am făcut eforturi gigantice să înțeleg noul tipar de configurație energetică pe care mi-l prezenta. În cele din urmă, după multe reluări, am reuşit să-mi precizez ideea filamentelor de energie în interiorul şi în exteriorul mingii luminoase. Dar dacă îmi închipuiam o mulțime de mingi luminoase, tiparul se destrăma. Într-o mulțime de mingi luminoase, raționam eu, filamentele de energie aflate în exteriorul uneia vor fi, prin forța lucrurilor, în interiorul celei adiacente. Astfel că, într-o mulțime, nu pot exista filamente de energie în afara mingilor luminoase.

— Pentru a putea înțelege toate acestea nu trebuie să te foloseşti de rațiune, a spus don Juan, după ce a ascultat cu atenție toate argumentele mele. Nu am cum să explic ce au în vedere vrăjitorii prin filamentele aflate

în interiorul şi în afara formei umane. Atunci când vizionarii *văd* forma energetică umană, ei *văd* o singură minge de energie. Dacă lângă aceasta se află o altă minge luminoasă, cea de a doua este şi ea *văzută* ca o singură minge energetică. Ideea unei mulțimi de mingi luminoase provine din cunoştințele tale referitoare la mulțimile de oameni. În universul energiei, însă, sunt numai entități individuale separate, înconjurate de infinitate. Trebuie să *vezi* asta tu însuți.

I-am replicat atunci lui don Juan că era lipsit de sens să-mi spună să *văd* eu însumi când ştia că nu pot face acest lucru. Iar el mi-a propus să împrumut energia sa şi să mă folosesc de ea pentru a *vedea.*

— Cum pot să fac asta? Să împrumut energia dumitale?

— Foarte simplu. Pot face ca punctul tău de asamblare să se transleze într-o altă poziție, mai propice pentru a percepe energia în mod direct.

Din câte îmi amintesc, aceea a fost prima dată când s-a referit deliberat la ceea ce făcuse tot timpul: să mă determine să intru într-o stare conştientă incoprehensibilă, care contrazicea ideea mea despre lume şi despre

mine însumi, o stare pe care o numea a doua atenție. Aşa că, pentru a face ca punctul meu de asamblare să se transleze într-o poziție mai adecvată pentru a percepe energia direct, don Juan mi-a tras o palmă în spate, între omoplați, cu o asemenea forță, încât mi s-a tăiat respirația. Am crezut că am leşinat sau că lovitura m-a adormit. Brusc, vedeam sau visam că văd ceva ce literalmente depăşea orice posibilitate de descriere. Fire strălucitoare de lumină veneau de pretutindeni, îndreptându-se în toate direcțiile, fire de lumină ce nu semănau cu nimic din ceea ce cunoştea mintea mea. Când mi-am recăpătat respirația sau când m-am trezit, don Juan m-a întrebat plin de speranță:

— Ei, ce ai *văzut?*

Când i-am răspuns cu sinceritate, „Lovitura dumitale m-a făcut să văd stele", a râs cu hohote.

A afirmat că nu eram încă pregătit pentru a înțelege percepțiile neobişnuite pe care le-am avut.

— Am produs o translație a punctului tău de asamblare, a spus el în continuare, şi pentru o clipă ai visat filamentele universului. Dar încă nu posezi disciplina şi nici

energia de a-ți reorganiza unitatea şi coeziunea. Vrăjitorii din vechime erau maeştri desăvârşiți în astfel de reorganizări. În felul acesta, au *văzut* ei tot ceea ce poate fi *văzut* de om.

— Ce înseamnă să-ți reorganizezi unitatea şi coeziunea?

— Înseamnă să intri în cea de a doua atenție, prin menținerea punctului de asamblare în noua sa poziție, nepermițându-i să alunece înapoi în poziția inițială.

Apoi don Juan mi-a dat definiția tradițională a celei de a doua atenții. Spunea că vrăjitorii din vechime au numit rezultatul fixării într-o nouă poziție a punctului de asamblare cea de a doua atenție şi că o considerau o sferă de activitate atotcuprinzătoare, la fel cum era şi atenția din lumea cotidiană. A evidențiat faptul că vrăjitorii dispuneau într-adevăr de două sfere complete pentru acțiunile lor: una mică, numită prima atenție sau conştiința lumii noastre cotidiene, însemnând fixarea punctului de asamblare în poziția sa obişnuită; şi o sferă mult mai largă, cea de a doua atenție sau conştiința altor lumi, însemnând fixarea punctului de asamblare în

fiecare dintre enormul număr de noi poziţii.

Don Juan m-a ajutat să cunosc lucruri de neexplicat în cea de a doua atenţie prin intermediul a ceea ce numea el uneltire de vrăjitor: lovindu-mă uşor sau cu putere pe spate, la înălţimea omoplaţilor. Susţinea că prin aceste lovituri îmi deplasa punctul de asamblare. Din punctul meu empiric de vedere, aceste deplasări însemnau că conştiinţa mea intra într-o extrem de deconcertantă stare de neasemuită claritate, o stare de ultra-conştient, în care mă găseam pentru scurte perioade de timp, când puteam înţelege orice cu minimum de pregătire prealabilă. Nu era o stare prea plăcută. De cele mai multe ori semăna cu un vis ciudat, dar atât de intens, încât starea conştientă normală devenea — prin comparaţie — ceva foarte palid.

Don Juan justifica necesitatea acestor manevre, spunând că în starea conştientă normală vrăjitorul îl învaţă pe ucenic conceptele şi procedurile de bază, iar în cea de a doua atenţie îi dă explicaţii abstracte amănunţite.

De regulă, ucenicii nu-şi amintesc deloc aceste explicaţii, deşi le înmagazinează

cumva — absolut intacte — în memoria lor. Vrăjitorii s-au folosit de această particularitate specifică memoriei şi au transformat acțiunea de a-şi aminti tot ceea ce li se întâmplă în cea de a doua atenție într-una din cele mai dificile şi mai complexe misiuni ale vrăjitoriei.

Vrăjitorii susțin această particularitate specifică a memoriei şi misiunea de a-şi aminti cu afirmația că, de fiecare dată când cineva intră în cea de a doua atenție, punctul de asamblare este într-o altă poziție. Deci, pentru a-şi aminti, individul trebuie să-şi reaşeze punctul de asamblare în exact aceeaşi poziție pe care o avea în momentul în care s-au petrecut respectivele intrări în cea de a doua atenție. Don Juan m-a asigurat că vrăjitorii nu numai că îşi aminteau perfect de tot, dar şi că — prin actul de redeplasare a punctului de asamblare în fiecare din pozițiile specifice — chiar retrăiau fiecare experiență avută. Totodată, m-a încredințat că vrăjitorii îşi dedică întreaga viață pentru a-şi îndeplini această misiune de a-şi aminti.

În cea de a doua atenție don Juan mi-a dat explicații foarte detaliate în ceea ce priveşte vrăjitoria, ştiind că exactitatea şi

conținutul acestor instrucțiuni vor rămâne absolut intacte pe toată durata vieții mele. În ceea ce priveşte această calitate a exactității el spunea:

— A deprinde ceva în cea de a doua atenție este similar cu procesul de deprindere a cunoştințelor din perioada copilăriei. Ceea ce deprindem atunci rămâne pentru toată viața. „Este ca o a doua natură", obişnuim să spunem despre ceva ce am învățat când eram copii.

Judecând din situația mea actuală, îmi dau seama că don Juan m-a făcut să intru — cât de des a putut — în cea de a doua atenție, pentru a mă forța să-mi mențin — pentru perioade lungi de timp — noi poziții ale punctului meu de asamblare şi să percep coerent în aceste poziții, adică a avut în vedere să mă forțeze să-mi reorganizez uniformitatea şi coeziunea.

Am reuşit de nenumărate ori să percep totul cu aceeaşi precizie cu care percep lucrurile în lumea cotidiană. Problema era incapacitatea mea de a face legătura între acțiunile mele din cea de a doua atenție şi conştiința mea din viața cotidiană. Au fost necesare multe eforturi şi mult timp ca să

ajung să înțeleg ce este cea de a doua atenție. Nu atât din cauza caracterului său complicat şi complex — care este într-adevăr extrem, cât pentru că — o dată întors în starea normală de conştiință — constatam că-mi era imposibil să-mi amintesc nu numai faptul că intrasem în cea de a doua atenție, ci şi că exista o astfel de stare.

O altă descoperire colosală pe care şi-o revendicau vrăjitorii din vechime şi pe care don Juan mi-a explicat-o cu minuțiozitate a fost să constate că punctul de asamblare se deplasează cu multă uşurință în timpul somnului. Descoperirea a condus la o alta: că visele sunt în întregime asociate cu această deplasare. Vrăjitorii din vechime au *văzut* că, cu cât era mai mare deplasarea, cu atât era visul mai neobişnuit şi viceversa: cu cât era mai neobişnuit visul, cu atât era mai mare deplasarea. Don Juan spunea că această constatare i-a determinat să conceapă metode sofisticate pentru a forța deplasarea punctului de asamblare, cum ar fi ingerarea de plante ce pot produce stări de conştiință modificate, supunerea la foame, oboseală şi stres şi, mai ales, exercitarea controlului asupra viselor. În acest fel — şi probabil fără

să realizeze faptul — ei au creat visatul.

*

Într-o zi, pe când ne plimbam prin piața orașului Oaxaca, don Juan mi-a prezentat cea mai coerentă definiție a visatului din punctul de vedere al unui vrăjitor.

— Vrăjitorii consideră visatul ca pe o artă extrem de rafinată, a spus el, arta de a dizloca după dorință punctul de asamblare din poziția sa obișnuită, pentru a intensifica și a extinde gama celor ce pot fi percepute.

Spunea că vrăjitorii din vechime au consolidat arta visatului pe baza a cinci premise pe care le-au *văzut* în fluxul de energie al ființelor umane.

În primul rând au *văzut* că numai filamentele de energie care trec direct prin punctul de asamblare pot fi asamblate în percepție coerentă.

În al doilea rând, au *văzut* că, dacă punctul de asamblare este dizlocat în altă poziție, indiferent cât de mică este deplasarea sa, prin el încep să treacă alte filamente de energie, care până atunci nu au trecut pe acolo și care, angrenând conștiința, forțează asamblarea acestor câmpuri energetice

neobişnuite într-o percepție stabilă şi coerentă.

În al treilea rând, au *văzut* că — în cursul viselor obişnuite — punctul de asamblare se dizlocă de la sine cu uşurință într-o altă poziție de pe suprafața sau din interiorul oului luminos.

În al patrulea rând, au *văzut* că punctul de asamblare poate fi făcut să se mişte în poziții aflate în afara oului luminos, în drumul filamentelor luminoase ale universului.

Şi, în al cincilea rând, au *văzut* că, prin disciplină şi antrenament, este posibilă învățarea şi efectuarea — în cursul somnului şi al viselor obişnuite — a deplasării sistematice a punctului de asamblare.

2. PRIMA POARTĂ A VISATULUI

Ca o introducere la prima sa lecție despre visat, don Juan a vorbit despre cea de a doua atenție ca progresie: începând ca idee ce ne vine mai mult ca o curiozitate decât ca posibilitate reală; transformându-se în ceva ce poate fi doar simțit, aşa cum este simțită o senzație; şi evoluând în final într-o stare sau un domeniu de aspecte practice ori o forță extraordinară care deschide în fața noastră lumi ce depăşesc cele mai fantastice închipuiri.

Atunci când explică vrăjitoria, vrăjitorii au două opțiuni. Una este să vorbească în termeni metaforici despre o lume de dimensiuni magice. Cealaltă este să explice acțiunile lor în termenii abstracți specifici vrăjitoriei. Am preferat întotdeauna această a doua modalitate, deşi nici una din ele nu poate satisface pe deplin mintea rațională a unui occidental.

Don Juan mi-a spus că ceea ce avea în vedere prin descrierea metaforică a celei de a doua atenții ca progresie era să sublinieze faptul că — fiind un derivat al deplasării punctului de asamblare — cea de a doua

atenție nu se produce în mod natural, ci trebuie proiectată în mod deliberat ca intenție — începând cu intenționarea ei ca idee şi sfârşind prin intenționarea ei ca o conştientă stabilă şi controlată a deplasării punctului de asamblare.

— Te voi învăța primul pas către dobândirea puterii, a spus don Juan la începutul instruirii în arta visatului. Te voi învăța cum să organizezi visatul.

— Ce înseamnă să organizezi visatul?

— Înseamnă să stăpâneşti practic şi cu mare precizie situația generală dintr-un vis. De exemplu, poți visa că te afli în clasă. Să organizezi visatul înseamnă să nu laşi visul să alunece în altceva. Cum ar fi să treacă brusc din clasă undeva în munți. Cu alte cuvinte, ții sub control imaginea clasei şi nu o laşi să dispară până nu vrei tu.

— Dar este posibil să faci acest lucru?

— Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care îl avem asupra oricărei situații din viața cotidiană. Vrăjitorii sunt obişnuiți cu el şi îl realizează de fiecare dată când au nevoie sau doresc să o facă. Pentru a te obişnui şi tu cu aceasta, trebuie, la început, să faci ceva cât se poate

de simplu. Diseară, în visele tale, trebuie să îţi priveşti mâinile.

Nu am vorbit mai mult despre asta în starea de conştientă a vieţii cotidiene. Dar în amintirile privind experienţele mele din cea de a doua atenţie am descoperit că discutaserăm mai larg pe această temă. De pildă, îmi exprimasem simţămintele în ceea ce priveşte absurditatea acţiunii, iar don Juan îmi sugerase să consider totul în termenii unei cercetări antrenante şi amuzante şi nu ai uneia solemne şi morbide.

— Poţi să devii oricât de grav şi greoi doreşti când vorbim de visat, a spus el. Pentru explicaţii este totdeauna nevoie de o judecată adâncă. Dar când visezi, să fii uşor ca fulgul. Visatul trebuie să fie făcut cu integritate şi seriozitate, dar cu bună dispoziţie şi cu încrederea celui lipsit de orice griji. Numai în aceste condiţii este posibil ca visele noastre să se transforme în visat.

Don Juan m-a asigurat că alesese în mod arbitrar mâinile mele ca ceea ce trebuia să caut în visele mele şi căutarea a orice altceva era la fel de justificată. Scopul acţiunii nu era găsirea unui anumit lucru, ci antrenarea atenţiei visatului.

Don Juan definea atenția visatului ca pe stăpânirea asupra propriilor vise pe care o dobândeşte cineva atunci când îşi fixează punctul de asamblare într-o oricare nouă poziție în care a fost deplasat în timpul viselor. În termeni mai generali, numea atenție a visatului o fațetă incomprehensibilă a conştiinței, care există independent, aşteptând momentul în care o vom implica, un moment în care îi vom da un scop; este o facultate ascunsă, pe care o are în rezervă fiecare dintre noi, dar pe care nu are posibilitatea să o folosească în viața cotidiană.

Primele mele încercări să-mi privesc mâinile în vis au fost un adevărat fiasco. După luni de eforturi eşuate, am renunțat şi m-am plâns din nou lui don Juan de absurditatea unei astfel de acțiuni.

— Există şapte porți, mi-a spus el în replică, iar visătorii trebuie să le deschidă pe toate şapte, una câte una. Te afli în fața primei porți, pe care trebuie să o deschizi pentru a putea visa.

— De ce nu mi-ai spus asta dinainte?

— Ar fi fost lipsit de sens să-ți vorbesc despre porțile visatului înainte să te loveşti cu capul de prima dintre ele. Acum ştii că

este un obstacol şi că trebuie să-l depăşeşti.

Don Juan mi-a explicat că în fluxul de energie al universului există multe intrări şi ieşiri şi că, în cazul specific al visatului, sunt şapte intrări, resimțite ca obstacole, pe care vrăjitorii le numesc cele şapte porți ale visatului.

— Prima poartă este un prag pe care trebuie să-l trecem devenind conştienți de o anumită senzație înainte de somnul adânc, a spus el. O senzație ca o toropeală plăcută, care nu ne lasă să deschidem ochii. Ajungem la această poartă în momentul în care devenim conştienți că adormim, suspendați în întuneric şi toropeală.

— Cum devin conştient că adorm? Există prevederi sau etape de care trebuie să ținem seama?

— Nu. Nu există nici un fel de prevederi sau etape. Trebuie doar să ai intenția să devii conştient că adormi.

— Dar cum poți să ai intenția de a deveni conştient de asta?

— Intenția şi faptul de a avea intenție sunt foarte greu de definit. Orice explicație, avansată de mine sau de oricine altcineva, ar părea stupidă. Ține seama de asta la auzul

celor ce-ți voi spune în continuare: vrăjitorii intenționează orice se decid să intenționeze, pur şi simplu, prin intenția de a o face.

— Asta n-are nici un înțeles, don Juan.

— Fii foarte atent. Într-o zi va fi rândul tău să le explici altora. Afirmația pare fără sens, pentru că nu o pui în contextul corespunzător. Ca orice om rațional, crezi că înțelegerea este exclusiv de domeniul rațiunii, al minții noastre. Pentru vrăjitori

— Întrucât afirmația mea se referă la intenție şi la a avea intenție

— Înțelegerea acesteia ține de domeniul energiei. Vrăjitorii sunt convinşi că, dacă cineva intenționează această afirmație pentru corpul energetic, corpul energetic o va înțelege în termeni complet diferiți de cei ai minții. Important este să ajungi la corpul energetic. Pentru asta însă este nevoie de energie.

— În ce termeni va înțelege afirmația corpul energetic, don Juan?

— În termenii unei senzații trupeşti, ceea ce este greu de descris. Trebuie să o simți ca să înțelegi ce vreau să spun.

Doream o explicație mai exactă, dar don Juan m-a plesnit peste spate şi m-a făcut să

intru în cea de a doua atenție. În perioada aceea, ceea ce făcea el era încă o totală enigmă pentru mine. Puteam jura că atingerea lui mă hipnotizase. Am crezut că m-a adormit instantaneu şi că am visat că mergeam cu el pe un bulevard larg, mărginit de copaci, dintr-un oraş necunoscut. Visul era atât de real, iar eu eram atât de conştient de tot ce mă înconjura, încât imediat am încercat să mă orientez citind indicatoarele şi observând oamenii. Era clar că nu era un oraş dintr-o țară de limbă engleză sau spaniolă, dar era un oraş occidental. Oamenii păreau să fie europeni din zona de nord a continentului, probabil lituanieni. Am devenit absorbit în încercarea de a citi ce scria pe panourile publicitare şi pe indicatoarele străzilor. Don Juan m-a înghiontit uşor.

— Nu-ți bate capul cu asta, a spus el. Nu ne aflăm într-un loc ce poate fi identificat. Tocmai ți-am împrumutat energia mea ca să poți ajunge la corpul tău energetic, iar cu acesta ai intrat într-o altă lume. Asta nu va dura mult, aşa că foloseşte-ți timpul cu înțelepciune. Uită-te la tot, dar fără ostentație. Nu-ți face observată prezența.

Am mers mai departe în tăcere pe distanța

dintre două străzi, iar mersul a avut un efect extraordinar asupra mea. Cu cât mergeam, cu atât creştea senzația mea de nelinişte viscerală. Mintea mea era curioasă, dar trupul era cuprins de panică. Înțelegeam foarte limpede că nu mă aflam pe această lume. Când am ajuns la o intersecție şi ne-am oprit din mers, am observat că crengile copacilor de pe stradă fuseseră tunse şi aranjate cu grijă. Erau nişte copaci scunzi, cu frunze răsucite, cu aspect dur. Fiecare copac avea în jurul său un spațiu pătrat de pământ pentru a putea fi udat. În aceste spații însă nu se aflau nici un fel de buruieni sau gunoaie, aşa cum se găsesc în jurul copacilor din oraşe, ci doar pământ negru afânat.

În momentul în care mi-am concentrat privirea asupra bordurii trotuarului, înainte de a coborî de pe ea pentru a traversa, am observat că pe stradă nu erau nici un fel de maşini. Am încercat cu disperare să observ oamenii care roiau în jurul nostru pentru a descoperi ceva la ei, care ar fi putut să explice neliniştea pe care o simțeam. Cum eu îi priveam fix, şi ei îmi răspundeau fixându-mă cu privirea. Într-o clipă s-a

format în jurul nostru un cerc de ochi albaştri şi căprui cu privire dură.

Am realizat, ca pe o lovitură, certitudinea că acesta nu era deloc un vis; ne aflam într-o realitate dincolo de ceea ce cunoşteam eu că este realul. M-am întors către don Juan. Eram pe punctul de a realiza ce era diferit în legătură cu acei oameni, când m-a lovit în față un straniu vânt uscat, care mi-a intrat pe sinusuri, mi-a întunecat vederea şi m-a făcut să uit ce voiam să-i spun lui don Juan. În clipa următoare, mă aflam din nou acolo de unde plecasem: în casa lui don Juan. Eram întins pe o rogojină de paie, ghemuit pe o parte.

— Ți-am împrumutat energia mea şi ai ajuns până la corpul tău energetic, a spus don Juan sec.

Îl auzeam vorbind, dar eram amorțit. O senzație de iritație în zona plexului solar făcea ca respirația să-mi fie sacadată şi dureroasă. Ştiam că mă aflasem pe punctul de a descoperi ceva extraordinar în legătură cu visatul şi cu oamenii pe care îi văzusem, dar, cu toate acestea, nu puteam să mă concentrez asupra a ceea ce ştiam.

— Unde ne-am aflat, don Juan? A fost

totul doar un vis? O stare de hipnoză?

— Nu a fost un vis, a răspuns el. A fost visatul. Te-am ajutat să ajungi în cea de a doua atenție, astfel încât să înțelegi intenția ca subiect nu pentru rațiune, ci pentru corpul tău energetic. În acest stadiu, încă nu poți să pătrunzi importanța acestor lucruri, nu numai pentru că nu ai suficientă energie, ci şi pentru faptul că nu intenționezi nimic. Dacă ai face-o, corpul tău energetic ar înțelege imediat că singura cale de a intenționa este prin concentrarea intenției asupra a ceea ce doreşti să intenționezi. De această dată am concentrat-o eu pentru tine, ajungând la corpul tău energetic.

— Scopul visatului este de a intenționa corpul energetic? am întrebat eu, sub impulsul brusc al unui straniu raționament.

— Desigur că se poate pune problema şi aşa, a spus el. Dar în momentul acesta anume — deoarece vorbim despre prima poartă a visatului — scopul visatului este de a intenționa corpul tău energetic să devină conştient că adormi. Nu te forța să devii conştient că adormi. Lasă corpul tău energetic să facă asta. Să intenționezi este să doreşti fără a dori, să faci fără a face. Acceptă

testul intenției, a continuat el. Pune-ți hotărârea tacită — fără să stai pe gânduri — să lucreze în a te convinge că ai ajuns la corpul tău energetic şi că eşti un visător. Făcând aceasta, te vei pune automat în situația de a fi conştient că adormi.

— Cum pot să mă conving că sunt un visător, când, de fapt, nu sunt?

— Cum auzi că trebuie să te convingi, cum, automat, devii mai rațional. Cum poți să te convingi că eşti un visător, când, de fapt, nu eşti? Intenția înseamnă ambele lucruri: actul de a te convinge că eşti într-adevăr un visător — deşi nu ai mai visat niciodată până acum — şi actul de a fi convins.

— Ai în vedere că trebuie să-mi spun că sunt un visător şi să fac tot posibilul să o şi cred? Asta trebuie să fac?

— Nu, nu asta. Intenția este mult mai simplă şi, în acelaşi timp, infinit mai complexă decât atât. Ea reclamă imaginație, disciplină şi fermitate. În cazul nostru, să intenționezi înseamnă să capeți cunoaşterea corporală incontestabilă că eşti un visător. Simți că eşti un visător cu toate celulele din trup.

Don Juan a adăugat pe un ton glumeț că nu avea suficientă energie spre a-mi face un nou împrumut pentru intenție şi că ceea ce aveam de făcut era să ajung singur la corpul meu energetic. M-a asigurat că intenționarea primei porți a visatului este unul dintre mijloacele descoperite de vrăjitorii din vechime, pentru a ajunge la cea de a doua atenție şi la corpul energetic.

După ce mi-a spus toate acestea, m-a dat, pur şi simplu, afară din casă, poruncindu-mi să nu mă întorc până nu am intenționat prima poartă a visatului.

M-am întors acasă şi luni de-a rândul mă culcam seara intenționând din toate puterile să devin conştient că adorm şi să-mi văd mâinile în vis. Cealaltă parte a testului — să mă conving că sunt un visător şi că am ajuns la corpul meu energetic — mi-era total imposibil de realizat.

Apoi, într-o după-amiază, când am ațipit puțin, am visat că mă uitam la mâinile mele. Şocul visului a fost de ajuns pentru a mă trezi. Dar s-a dovedit a fi fost un vis singular, care nu se putea repeta. Săptămânile treceau, dar eu nu eram capabil nici să devin conştient că adorm, nici să-mi regăsesc

mâinile în vis. Am început să observ însă că în vis aveam un sentiment vag că ar fi trebuit să fac ceva şi nu-mi aminteam ce. Sentimentul a devenit atât de puternic, încât mă tot trezea noaptea din somn.

Când i-am relatat lui don Juan despre încercările mele nereuşite de a trece prin prima poartă a visatului, el mi-a oferit câteva lămuriri.

— Să-i ceri unui visător să găsească un anumit lucru în visele sale este un subterfugiu, a spus el. Adevăratul scop este de a deveni conştient că adormi. Şi, oricât de ciudat ar părea, acest lucru nu se întâmplă dacă îți ordoni să fii conştient că adormi, ci prin menținerea prelungită a imaginii a ceea ce priveşti în vis.

Mi-a spus că visătorii aruncă cu premeditare priviri rapide asupra a tot ceea ce este prezent într-un vis. Dacă îşi concentrează atenția visatului asupra a ceva specific, fac acest lucru numai pentru a stabili un punct de pornire. De acolo, ei purced să privească la alte lucruri din conținutul visului, reîntorcându-se la punctul de pornire cât de des pot.

După multe eforturi, am regăsit

într-adevăr mâini în visele mele, dar acestea nu erau niciodată ale mele. Erau mâini care doar dădeau impresia că îmi aparțin, mâini care-şi schimbau forma, devenind uneori chiar groaznice la înfățişare. Cu toate acestea, restul conținutului viselor mele era întotdeauna plăcut de stabil. Puteam să mențin îndelung imaginea a aproape oricărui lucru asupra căruia îmi concentram atenția.

Şi totul a continuat aşa timp de luni întregi, până într-o zi, când capacitatea mea de a visa s-a modificat parcă de la sine. Nu făcusem nimic special în afară de a persista în hotărârea mea serioasă şi constantă de a fi conştient că adorm şi de a-mi regăsi mâinile în vis.

Am visat că venisem în vizită în oraşul meu natal. Nu pentru că oraşul pe care-l visam ar fi semănat câtuşi de puțin cu oraşul meu natal, ci pentru că, cumva, aveam convingerea că acesta era locul unde mă născusem. Totul a început ca un vis obişnuit, şi totuşi cu un aer foarte real. Apoi lumina din vis s-a schimbat. Imaginile au devenit mai clare. Strada pe care mergeam a devenit în mod perceptibil mai reală decât cu o clipă înainte. Au început să mă doară picioarele.

Puteam simți că lucrurile erau absurd de tari. De exemplu, atunci când m-am lovit de o uşă, nu numai că am simțit durere în genunchiul la care m-am lovit, dar m-am şi înfuriat din cauza neîndemânării mele.

Am umblat în modul cel mai realist prin acel oraş până când am fost total epuizat. Am văzut tot ce aş fi putut vedea, dacă aş fi fost un turist care se plimbă pe străzile unui oraş. Şi nu era nici o diferență între plimbarea din vis şi orice plimbare pe care am făcut-o vreodată pe străzile unui oraş pe care-l vizitam pentru prima dată.

— Cred că ai mers puțin cam prea departe, a spus don Juan după ce mi-a ascultat relatarea. Ceea ce ți se solicita era să devii conştient că adormi. Ceea ce ai făcut este echivalent cu a dărâma un zid doar pentru a strivi un țânțar care stă pe el.

— Vrei să spui, don Juan, că am făcut o gafă?

— Nu. Dar este evident că încerci să repeți ceva ce ai mai făcut înainte. Atunci când am produs translarea punctului tău de asamblare, iar noi doi am ajuns în acel misterios oraş, tu nu dormeai. Visai, dar nu dormeai, adică punctul tău de asamblare nu

ajunsese în poziția respectivă printr-un vis obişnuit. Eu l-am forțat să se deplaseze. Desigur că poți să ajungi în aceeaşi poziție prin vis, dar nu te-aş sfătui să faci asta în acest stadiu.

— Este periculos?

— Şi încă ce periculos! Visatul trebuie făcut cu multă seriozitate. Nu ne putem permite nici o mişcare greşită. Visatul este un proces de conştientizare, de dobândire a controlului. Atenția visatului trebuie antrenată sistematic, pentru că ea este portița către cea de a doua atenție.

— Care este diferența dintre atenția visatului şi cea de a doua atenție?

— Cea de a doua atenție este ca un ocean, iar atenția visatului este ca un fluviu ce se varsă în el. Cea de a doua atenție este starea de a fi conştient de lumi în totalitatea întregului lor — totalitate a întregului la fel cum lumea noastră este o totalitate a întregului — pe când atenția visatului este starea de a fi conştient de elementele din visele noastre.

Don Juan a accentuat faptul că atenția visatului este esențială pentru orice mişcare în lumea vrăjitoriilor. A afirmat că în

mulțimea de elemente din visele noastre sunt prezente interferențe energetice reale, lucruri neesențiale, care au fost plasate în visele noastre de o forță potrivnică. Abilitatea de a le găsi şi de a le urmări înseamnă vrăjitorie.

Stăruința cu care insista asupra acestor afirmații era atât de mare, încât a trebuit să-l rog să mi le explice. A ezitat un moment înainte de a-mi răspunde.

— Visele reprezintă — dacă nu o uşiță — o ferestruică spre alte lumi, a spus el pentru început. Astfel că visele sunt o şosea cu două sensuri. Conştiința noastră trece prin acea ferestruică în alte domenii, iar acele domenii îşi trimit cercetaşii în visele noastre.

— Ce sunt aceşti cercetaşi?

— Sarcini energetice care se amestecă cu elementele viselor noastre obişnuite. Sunt impulsuri de energie străină care apar în visele noastre şi pe care le interpretăm ca elemente familiare sau nefamiliare nouă.

— Îmi pare rău, don Juan, dar nu înțeleg nimic din explicația dumitale.

— Nici nu poți, pentru că continui în a insista să-ți reprezinți visele în termenii ce-ți sunt cunoscuți: drept ceva ce se întâmplă în timpul somnului nostru. Iar eu mă

străduiesc să-ți dau o altă versiune: o ferestruică îndreptată către alte domenii ale percepției. Prin această ferestruică se strecoară însă înăuntru curenți de energie necunoscută. Atunci mintea sau creierul, sau ce-o fi acolo care face asta, preia aceşti curenți de energie şi-i transformă în părți componente ale viselor noastre.

S-a oprit, evident pentru a permite minții mele să înmagazineze ceea ce-mi spunea.

— Vrăjitorii sunt conştienți de aceşti curenți de energie străină, a spus el în continuare. Ei îi observă şi se străduiesc să-i separe de elementele obişnuite ale viselor lor.

— De ce îi separă, don Juan?

— Pentru că provin din alte domenii. Dacă i-am urma până la sursă, ne-ar servi drept îndrumători în zone de un asemenea grad de mister, încât vrăjitorii se cutremură doar la simpla mențiune a unei astfel de posibilități.

— Şi cum separă vrăjitorii aceşti curenți de elementele obişnuite ale viselor lor?

— Prin antrenarea şi stăpânirea atenției visatului. La un moment dat, atenția visatului descoperă curenții printre elementele visului şi se concentrează asupra lor, şi atunci întregul vis se destramă, lăsând

în urmă numai energia străină.

Don Juan a refuzat să continue explicațiile pe această temă. A revenit la subiectul visului meu şi a spus că, una peste alta, trebuia să ia visul meu drept prima mea tentativă autentică de visat, ceea ce însemna că reuşisem să ajung la prima poartă a visatului.

*

Cu o altă ocazie, în timpul unei alte discuții, a abordat brusc subiectul din nou. A spus:

— Voi repeta ceea ce ai de făcut în vis, pentru a putea să treci de prima poartă a visatului. În primul rând, trebuie să-ți concentrezi privirea pe orice lucru, la alegerea ta, ca punct de pornire. Apoi să-ți muți privirea la alte elemente din vis, pe care să le înregistrezi prin scurte aruncături de ochi. Priveşte astfel fugar la oricât de multe elemente poți. Ține minte că, dacă le priveşti doar în treacăt, imaginile nu se destramă. Apoi revino la elementul pe care l-ai privit întâi.

— Ce înseamnă să treci de prima poartă a visatului?

— Ajungem la prima poartă a visatului prin faptul că devenim conştienţi că adormim sau prin intermediul unui vis colosal de real, ca în cazul tău. O dată ajunşi la poartă, trebuie să trecem de ea prin capacitatea de a menţine prelungit imaginea oricărui element din vis.

— Aproape că pot să fixez cu privirea elementele din visele mele, dar ele se destramă prea repede.

— Tocmai asta încerc să-ţi spun. Pentru a contracara caracterul evanescent al viselor, vrăjitorii au născocit procedeul de utilizare a punctului de pornire. De fiecare dată când priveşti respectivul element şi-l separi de restul, primeşti un impuls de energie, aşa că, la început nu te uita la prea multe elemente din visele tale. Patru sunt suficiente. Mai târziu, poţi să extinzi numărul lor până când vei putea cuprinde tot ce doreşti, dar, imediat ce imaginile încep să se destrame şi simţi că îţi pierzi controlul, întoarce-te la punctul de pornire şi ia-o de la început.

— Eşti convins că am ajuns într-adevăr la prima poartă a visatului, don Juan?

— Ai ajuns şi asta înseamnă foarte mult. Vei descoperi, pe măsură ce avansezi, ce uşor

îți va fi să te angajezi în visat acum.

Credeam că don Juan fie exagera, fie voia să mă încurajeze. Dar el m-a asigurat că ceea ce spunea era cât se poate de adevărat.

— Cel mai uluitor lucru care li se întâmplă visătorilor, a spus el, este că, în momentul ajungerii la prima poartă, ei ajung şi la corpul energetic.

— Ce este cu exactitate corpul energetic?

— Este replica, perechea complementară a corpului fizic. O structură spectrală alcătuită din energie pură.

— Dar corpul fizic nu este şi el alcătuit din energie?

— Sigur că da. Diferența constă în faptul că acest corp energetic are doar înfățişare, dar nu are masă materială. Întrucât el este energie pură, poate face lucruri ce sunt peste posibilitățile corpului fizic.

— Ca, de exemplu, ce anume, don Juan?

— Ca, de exemplu, să se transporte într-o clipă la capătul universului. Iar visatul este arta de a tempera corpul energetic, de a-l face flexibil şi coerent prin antrenarea sa treptată. Prin visat ne condensăm corpul energetic până când devine o unitate capabilă să perceapă. Percepția sa — deşi influențată de

modul nostru obişnuit de a percepe lumea cotidiană — este o percepție independentă. Are propriul său domeniu.

— Care este acest domeniu, don Juan?

— Domeniul energiei. Corpul energetic se comportă față de energie în termenii energiei. În visat tratează energia în trei moduri: poate percepe energia în fluxul ei, o poate folosi drept impuls pentru a se proiecta ca o rachetă în zone neaşteptate sau o poate percepe aşa cum percepem noi lumea în mod obişnuit.

— Ce înseamnă a percepe energia în fluxul ei?

— Înseamnă a *vedea.* Înseamnă că corpul energetic *vede* energia direct ca pe o lumină, un fel de curent oscilant sau o turbulență. Ori o simte direct ca pe o zdruncinătură sau o senzație ce poate fi chiar de durere.

— Şi celălalt mod despre care ai pomenit, don Juan? Corpul energetic folosind energia drept impuls.

— Întrucât energia este domeniul său de acțiune, nu este nici o problemă pentru corpul energetic să folosească curenții de energie existenți în univers pentru a se propulsa. Nu trebuie decât să-i separe şi

gata, a plecat cu ei.

S-a oprit, părând indecis, ca şi când ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu era sigur dacă să o facă sau nu. Mi-a zâmbit şi, exact în momentul în care mă pregăteam să-i adresez o întrebare, a continuat.

— Ți-am spus mai înainte că vrăjitorii izolează, în visele lor, cercetaşii din alte lumi. Corpurile lor energetice fac acest lucru. Ele detectează energia şi o atacă. Dar nu este recomandabil ca cei ce visează să se lase antrenați în astfel de vânători de iscoade. Am ezitat să-ți vorbesc despre asta, din cauza uşurinței cu care căutarea de cercetaşi se poate transforma într-o obsesie.

Apoi don Juan a trecut repede la alt subiect. Mi-a expus pe larg un întreg corpus de rânduieli. La momentul acela, am descoperit că totul era într-un anume plan total incomprehensibil pentru mine, dar în alt plan părea cât se poate de logic şi inteligibil. El a repetat că ajungerea premeditată la prima poartă a visatului este o modalitate de a ajunge la corpul energetic. Dar menținerea acestei realizări depinde numai de energie. Vrăjitorii obțin această energie printr-o redistribuire — într-o manieră mai inteligentă

— a energiei pe care o au şi o folosesc pentru a percepe lumea cotidiană.

Când l-am rugat să explice mai clar acest aspect, don Juan a adăugat că noi toţi avem o cantitate fixă de energie de bază. Această cantitate reprezintă toată energia pe care o posedăm, iar noi o folosim în întregime pentru a percepe şi a trăi în lumea noastră cotidiană, de care ne lăsăm absorbiţi total. A repetat de mai multe ori, pentru a-l sublinia, faptul că nu există nicăieri energie suplimentară pentru noi şi, întrucât energia de care dispunem este deja în uz, în noi nu rămâne nici o fărâmiţă care să poată fi folosită pentru vreo percepţie ieşită din comun, cum ar fi visatul.

— Şi atunci, în ce situaţie suntem? am întrebat eu.

— Suntem în situaţia de a fi nevoiţi să „ciupim" energie de oriunde o putem găsi, a răspuns el.

Mi-a explicat că vrăjitorii au o metodă de a face rost de energie. Ei îşi redistribuie cu înţelepciune energia, prin reducerea oricăror lucruri pe care le consideră de prisos în viaţa lor. O numesc metoda vrăjitorilor. În esenţă — aşa cum a expus-o don Juan — metoda

constă într-o serie de opțiuni comportamentale vizând relația cu lumea, opțiuni cu mult mai înțelepte decât cele transmise de strămoşii noştri. Respectivele opțiuni sunt menite să ne restructureze viața, prin modificarea reacțiilor noastre fundamentale legate de faptul că suntem vii.

— Care sunt aceste reacții fundamentale? am întrebat.

— Există două modalități de a face față faptului că suntem vii, a răspuns el. Una este capitularea în fața acestei situații — fie prin acceptarea cerințelor acestei stări, fie prin lupta împotriva lor. Cealaltă este prin modelarea situației noastre specifice de viață, pentru a o adecva propriilor noastre structuri.

— Putem într-adevăr să ne modelăm situația vieții, don Juan?

— Situația specifică de viață a unui individ poate fi modelată pentru a corespunde cerințelor sale exprese, a insistat don Juan. Visătorii fac acest lucru. O afirmație nefondată? Ba deloc, dacă ținem seama de cât de puțin ştim despre noi înşine.

A susținut că interesul său, în calitate de profesor, era să mă implice profund în

problematica vieții şi a faptului de a fi viu, cu alte cuvinte, în precizarea diferenței dintre viață — ca rezultat al acțiunii forțelor biologice — şi faptul de a fi viu — ca rezultat al cunoaşterii.

— Ceea ce au în vedere vrăjitorii prin modelarea situației de viață a unui individ — a explicat don Juan — este modelarea conştiinței de a fi viu. Prin modelarea acestei conştiințe putem obține suficientă energie pentru a ajunge la corpul energetic şi pentru a-l fortifica, iar cu ajutorul lui putem, fără îndoială, să structurăm direcția generală de desfăşurare şi rezultatele vieții noastre.

Don Juan a încheiat discuția noastră despre visat povățuindu-mă să nu mă rezum doar la a mă gândi la cele ce-mi spusese, ci să încerc să transform respectivele concepte — prin repetiție — într-un mod de viață viabil. A afirmat că orice lucru nou din viață — aşa cum erau teoriile vrăjitorilor, în care mă iniția — trebuie să ne fie repetat până la epuizare, până când devenim receptivi față de el. A evidențiat faptul că repetiția este modalitatea prin care strămoşii noştri ne-au pregătit din punct de vedere social, pentru a funcționa în lumea cotidiană.

Pe măsură ce am continuat exercițiile mele de visat, mi-am dezvoltat capacitatea de a fi pe de-a-ntregul conştient de faptul că adormeam, ca şi capacitatea de a mă opri într-un vis pentru a examina, după cum doream, orice era parte componentă a conținutului respectivului vis. Să pot face aşa ceva era pentru mine, pur şi simplu, un miracol.

Don Juan susținea că, pe măsură ce ne întărim controlul asupra viselor noastre, ne întărim puterea de a stăpâni atenția visatului. Avusese dreptate când afirmase că atenția visatului intră în acțiune atunci când este solicitată, când i se dă un scop. Intrarea ei în acțiune nu este chiar un proces — în sensul noțiunii de proces cu care suntem obişnuiți: un sistem neîntrerupt de operațiuni sau o serie de acțiuni ori funcțiuni care produc un anume rezultat final. Este mai degrabă ca o deşteptare. Ceva inactiv, în stare latentă, intră brusc în funcțiune.

3. CEA DE A DOUA POARTĂ A VISATULUI

Prin intermediul exercițiilor mele de visat am descoperit că un profesor în ale visatului trebuie să creeze o sinteză didactică pentru a scoate în evidență un anumit aspect. În esență, ceea ce avusese în vedere don Juan în legătură cu primul meu test era să-mi exersez atenția visatului prin concentrarea ei asupra elementelor din vis. În acest scop s-a folosit ca de o trambulină de ideea de a fi conştient că adormi. Subterfugiul folosit de el consta în a afirma că singura modalitate de a fi conştient că adormi era să examinezi elementele din vis.

Mi-am dat seama, aproape imediat după ce am început antrenamentele de visat, că esențial în acest domeniu era exersarea atenției visatului. Totuşi, pentru judecata rațională pare imposibil ca cineva să se antreneze pentru a fi conştient la nivelul viselor. Don Juan spunea că elementul activ al unui asemenea antrenament este stăruința şi că mintea şi toate pavezele sale raționale nu rezistă în fața stăruinței. Mai devreme sau mai târziu, barierele de apărare ale judecății

raționale se prăbuşesc sub impactul stăruinței, iar atenția visatului prosperă.

Pe măsură ce exersam mai mult în a-mi concentra şi menține atenția visatului asupra elementelor din vise, am început să simt o deosebită încredere în mine, atât de ieşită din comun, încât am dorit să aud părerea lui don Juan.

— Intrarea ta în cea de a doua atenție îți dă acest sentiment de încredere, a spus el. Asta reclamă şi mai multă seriozitate din partea ta. Ia-o cu încetul, dar nu te opri şi, mai presus de toate, nu vorbi despre asta, ci fă-o!

I-am spus că am confirmat în practică ceea ce-mi spusese, şi anume că, dacă arunci priviri fugare la tot ceea ce se întâmplă într-un vis, imaginile nu se destramă. Mi-am imaginat observația că partea dificilă era de a sparge bariera inițială care ne împiedică să aducem visele în atenția noastră conştientă. L-am rugat pe don Juan să-şi spună părerea în această problemă, pentru că eu credeam, cu toată convingerea, că această barieră este una psihologică, creată de educația noastră ca membri ai societății ce pune mare preț pe desconsiderarea viselor.

— Bariera reprezintă mai mult decât socializarea, a răspuns el. Este chiar prima poartă a visatului. Acum, că ai trecut de ea, ţi se pare stupid că nu ne putem opri, după cum dorim, să ne concentrăm atenţia asupra elementelor din visele noastre. Dar asta este o certitudine falsă. Prima poartă a visatului priveşte fluxul de energie din univers. Este un obstacol natural.

Don Juan m-a determinat atunci să accept că vom continua să discutăm despre visat numai în cea de a doua atenţie, când va considera el că este oportun. M-a încurajat ca, între timp, să fac cât mai multe exerciţii, promiţând că nu se va amesteca în nici un fel.

Pe măsură ce deveneam cât mai priceput în a-mi organiza visatul, am început să am în mod repetat senzaţii pe care le consideram foarte importante, precum ar fi aceea că, exact în momentul în care adormeam, mă rostogoleam într-un şanţ. Don Juan nu-mi spusese că acestea sunt senzaţii nesemnificative, ci mă lăsase să le consemnez în notele mele. Îmi dau seama cât de absurd trebuie să-i fi părut totul. Dacă aş preda arta visatului acum, aş interzice cu hotărâre un

astfel de comportament. Dar don Juan doar se distra pe seama mea, numindu-mă egocentric abscons, care, deşi se declara un luptător împotriva suficienței, ținea cu meticulozitate un jurnal ultrapersonal intitulat „Visele mele".

De câte ori avea ocazia, don Juan evidenția faptul că, pentru a elibera energia necesară pentru atenția visatului din carcera socializării este nevoie să ne redistribuim energia existentă. Nici că putea fi mai adevărat. Manifestarea atenției visatului este rezultatul direct al restructurării vieții noastre. Întrucât nu avem — aşa cum spunea don Juan — alte surse externe, la care să apelăm pentru un impuls suplimentar de energie, trebuie să ne redistribuim energia existentă prin orice mijloace posibile.

Don Juan a insistat asupra faptului că metoda vrăjitorilor este cel mai adecvat mijloc de a unge — ca să spunem aşa — mecanismul redistribuirii energiei şi că cel mai eficient element al metodei este „renunțarea la importanța de sine". Era absolut convins că acest lucru este indispensabil pentru tot ceea ce fac vrăjitorii

şi de aceea acorda o importanță extremă îndrumării tuturor învățăceilor săi în direcția îndeplinirii acestei cerințe. Era de părere că importanța de sine este nu numai inamicul suprem al vrăjitorilor, ci şi blestemul omenirii.

Explicația lui don Juan era că cea mai mare parte a energiei noastre este consumată pentru a ne susține propria importanță, ceea ce este cât se poate de evident în preocuparea obsedantă în legătură cu felul în care ne prezentăm, în legătură cu faptul că suntem admirați, plăcuți, acceptați sau nu. Argumenta că, dacă am fi capabili să renunțăm la o parte din această importanță, ni s-ar întâmpla două lucruri extraordinare. În primul rând, ne-am elibera energia din încercarea de a menține ideea iluzorie a măreției noastre. Iar, în al doilea rând, ne-am putea pune la dispoziție suficientă energie pentru a intra în cea de a doua atenție, ca să întrezărim o frântură din măreția autentică a universului.

Mi-a trebuit mai bine de doi ani pentru a ajunge să fiu capabil de a-mi concentra neabătut atenția visatului asupra orice doream şi am devenit atât de priceput la asta,

încât aveam sentimentul că o făceam de o viață. Partea cea mai stranie este că nu puteam concepe că nu avusesem această aptitudine. Îmi aminteam totuşi cât de greu îmi fusese chiar şi numai să mă gândesc la aceasta ca la o eventuală posibilitate. Mi-a trecut prin minte că această capacitate de a ne putea examina conținutul viselor trebuie să fie produsul alcătuirii naturale a ființei noastre, similară probabil cu capacitatea noastră de a merge. Suntem condiționați din punct de vedere al alcătuirii fizice să mergem într-un singur fel, în poziție bipedă, şi totuşi trebuie să depunem un efort imens pentru a învăța să mergem.

Această nouă capacitate de a putea să arunc priviri scurte asupra elementelor din visele mele era cuplată cu ideea obsedantă de a-mi reaminti permanent să privesc elementele din vis. Cunoşteam această tendință de nestăpânit a firii mele, dar în vis tendința era mult amplificată. Devenise atât de evidentă, încât nu numai că mă irita să mă aud cum mă cicălesc în permanență, ci chiar începusem să mă întreb dacă era vorba într-adevăr de trăsătura firii mele sau de cu totul altceva. Am ajuns să cred că-mi pierd

mințile.

— Vorbesc încontinuu cu mine în vis, reamintindu-mi să mă uit la lucruri — i-am spus eu lui don Juan.

Respectasem până atunci înțelegerea noastră, că vom discuta despre visat numai când aducea el vorba despre acest subiect. În acest caz, consideram însă că este o urgență.

— Ți se pare că nu eşti tu cel care îți vorbeşte, ci altcineva? a întrebat el.

— Dacă mă gândesc bine, aşa este. Nu mi se pare că sunt eu cel care vorbeşte în acele momente.

— Atunci nici nu eşti tu. Încă nu a sosit timpul să-ți explic asta. Dar hai să spunem că nu suntem singuri pe această lume. Să spunem că visătorilor le sunt accesibile şi alte lumi, lumi totale. Din aceste alte lumi totale, uneori vin la noi entități energetice. Data următoare, când te auzi cicălindu-te în vis, înfurie-te foarte tare şi răcneşte ordinul: „Încetează!"

Astfel, am intrat într-o altă zonă dificilă: să-mi amintesc în vis să strig acel ordin. Cred că, probabil, datorită faptului că eram atât de enervat de cicăleala mea, mi-am amintit într-adevăr să strig: "Încetează!" Cicăleala a

încetat imediat şi nu s-a mai repetat.

— Toți visătorii trec prin această experiență? l-am întrebat eu pe don Juan când l-am întâlnit din nou.

— Unii, a răspuns el fără interes.

Am început să relatez cu patos cât de straniu fusese totul. Dar don Juan m-a întrerupt, spunând:

— Acum eşti pregătit pentru a purcede la a doua poartă a visatului.

M-am folosit de prilej pentru a solicita răspunsuri la întrebările pe care nu putusem să i le pun. Senzațiile pe care le trăisem prima dată, când mă făcuse el să visez, stăruiseră cu preponderență în mintea mea. I-am spus că am observat, pe săturate, elementele din propriile mele vise, dar că niciodată nu am simțit ceva, fie şi pe departe similar în termenii clarității şi detaliului, cu acel vis.

— Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât sunt mai nedumerit. Pe când îi observam pe acei oameni din vis, am simțit o teamă şi o repulsie imposibil de uitat. Ce era acel simțământ, don Juan?

— După părerea mea, corpul tău energetic s-a agățat de energia străină a acelui loc şi

s-a distrat de minune. Este normal că te-ai simțit înfricoşat şi ai avut o reacție de respingere; examinai pentru prima dată în viața ta o energie străină. Ai tendința de a te comporta ca vrăjitorii din timpuri străvechi. Imediat ce ai ocazia, îți laşi punctul de asamblare să se deplaseze. În acel caz, punctul tău de asamblare s-a translat pe distanță destul de mare. Rezultatul a fost că tu, precum vrăjitorii din vechime, ai călătorit dincolo de lumea pe care o cunoaştem. O călătorie cât se poate de reală, dar periculoasă.

Am eludat sensul afirmațiilor sale în favoarea problemelor care mă interesau pe mine şi l-am întrebat:

— Era cumva acel oraş pe o altă planetă?

— Nu poți explica visatul prin lucrurile pe care le cunoşti sau bănuieşti că le cunoşti, a spus el. Tot ce-ți pot spune este că oraşul pe care l-ai vizitat nu era pe această lume.

— Şi atunci, unde era?

— În afara lumii acesteia, desigur. Nu eşti chiar atât de prost. Acesta este primul lucru pe care l-ai observat. Ceea ce te-a făcut să te zbați în nedumerire este faptul că nu poți să-ți închipui că ceva ar putea fi din afara

lumii acesteia, de pe altă lume.

— Unde este acest de pe altă lume, don Juan?

— Crede-mă că cea mai extraordinară caracteristică a vrăjitoriei este acea configurație denumită de pe altă lume. De pildă, ai presupus că şi eu vedeam aceleaşi lucruri pe care le vedeai tu. Ca dovadă, nu m-ai întrebat niciodată ce am văzut eu. Tu şi numai tu ai văzut un oraş şi oamenii din acel oraş. Eu nu am văzut nimic de genul acesta. Eu *am văzut* energie. Aşa că, în afara lumii acesteia, a fost, cu acea ocazie, numai pentru tine un oraş.

— Dar atunci, don Juan, nu era un oraş real. El exista numai pentru mine, în mintea mea.

— Nu. Nu aşa stau lucrurile. Acum vrei să reduci ceva transcendental la ceva lumesc, terestru. Aşa ceva nu se poate face. Călătoria aceea a fost reală. Tu ai văzut-o în chip de oraş. Eu *am văzut-o* ca energie. Nici unul din noi nu are dreptate şi nici nu se înşală.

— Confuzia mea se produce atunci când spui că lucrurile sunt reale. Ai afirmat mai înainte că am ajuns într-un loc real. Dar dacă este real, cum este posibil să avem două

versiuni diferite despre el?

— Foarte simplu. Avem versiuni diferite, deoarece am avut, în acel moment, coeficienți diferiți de uniformitate şi coeziune. Ți-am explicat că aceste două proprietăți reprezintă cheia percepției.

— Crezi că aş putea să mă întorc în acel oraş?

— Ei, aici m-ai prins. Nu ştiu. Sau poate că ştiu, dar nu pot să explic. Ori, probabil, pot să explic, dar nu vreau să o fac. Va trebui să aştepți şi să-ți dai singur seama care este adevărul. A refuzat să mai discute pe acest subiect. Să ne continuăm treaba pe care am început-o, a spus el. Ajungi la cea de a doua poartă a visatului atunci când te trezeşti dintr-un vis într-un alt vis. Poți avea cât de multe vise doreşti sau cât de multe eşti capabil să ai, dar trebuie să exerciți un control adecvat asupra lor şi să nu te trezeşti în lumea pe care o cunoaştem.

M-a cuprins panica.

— Vrei să spui că ar trebui să nu mă trezesc niciodată pe lumea asta? am întrebat.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar, acum că ai adus vorba, trebuie să-ți spun că şi aceasta este o alternativă. Vrăjitorii din

vremurile străvechi obişnuiau să facă acest lucru, să nu se trezească niciodată în lumea pe care o cunoaştem. Şi unii dintre vrăjitorii din branşa mea au procedat la fel. Acest lucru nu poate fi cu siguranță realizat, dar nu-l recomand. Ceea ce vreau este ca tu să te trezeşti în mod normal când ai terminat cu visatul, dar — în timp ce visezi — vreau să visezi că te trezeşti în alt vis.

M-am auzit punând aceeaşi întrebare pe care o formulasem atunci când îmi vorbise pentru prima dată despre organizarea visatului.

— Dar este posibil să faci acest lucru?

Dându-şi evident seama că vorbisem fără să mă gândesc, don Juan a repetat, râzând, răspunsul pe care mi-l dăduse la momentul respectiv.

— Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care-l avem asupra oricărei situații din viața cotidiană.

Mi-am revenit repede din stânjeneală şi eram gata să mai pun şi alte întrebări, dar don Juan — anticipând intenția mea — a început să explice aspectele legate de cea de a doua poartă a visatului, explicație care m-a făcut să mă simt şi mai încurcat.

— Există o problemă în ceea ce priveşte cea de a doua poartă — a spus el. Aceasta poate deveni serioasă, în funcție de tendințele firii fiecăruia. Dacă avem înclinația de a ne complace în a ne agăța de lucruri sau situații, suntem candidați la a o lua pe cocoaşă.

— În ce fel, don Juan?

— Gândeşte-te puțin. Ai avut parte deja de experiența neobişnuită de a examina conținutul viselor tale. Închipuie-ți că treci dintr-un vis într-altul, observând totul, examinând fiecare detaliu. Este foarte uşor să-ți dai seama că te poți cufunda până la adâncimi fatale în acest sens. Mai ales dacă ai înclinația de a te lăsa antrenat în asta.

— În mod normal, nu ar interveni corpul sau creierul pentru a opri situația?

— Dacă este vorba de o stare normală — adică obişnuită — de somn, atunci da. Dar aceasta nu este o stare normală. Aici este vorba despre visat. Prin trecerea de prima poartă, cel care visează a şi ajuns la corpul său energetic. Astfel încât ceea ce trece de cea de a doua poartă, sărind dintr-un vis într-altul, este corpul energetic.

— Care este implicația acestei situații, don

Juan?

— Implicația este că, la trecerea prin cea de a doua poartă trebuie să intenționezi un control mai mare şi mai serios asupra atenției visatului: singura supapă de siguranță pentru cei care visează.

— Ce este această supapă de siguranță?

— Vei descoperi şi singur că scopul visatului este de a-ți perfecționa corpul energetic. Un corp energetic perfect are — printre alte lucruri, desigur — un asemenea control asupra atenției visatului, încât o face să se oprească atunci când este nevoie. Aceasta este supapa de siguranță pe care o au cei care visează. Indiferent de cât de mult s-ar lăsa antrenați la un moment dat, atenția visatului trebuie să-i facă să revină la suprafață.

Am pornit din nou pe calea unei alte încercări într-ale visatului. De data aceasta, ținta era mai evazivă, iar dificultatea şi mai mare. La fel ca la prima încercare, nu-mi dădeam seama ce trebuie să fac. Aveam deprimanta bănuială că acum exercițiile practice nu-mi vor fi de prea mare ajutor. După nenumărate eşecuri, am renunțat să mai încerc şi m-am consacrat simplei

continuări a exercițiilor de fixare a atenției visatului asupra fiecărui element din vis. Acceptarea neajunsurilor mele a părut să-mi dea un impuls pozitiv şi am devenit mai expert în menținerea imaginii oricărui element din visele mele.

A trecut astfel un an fără să se întâmple nimic. Apoi, într-o zi, ceva s-a schimbat. Pe când priveam, în vis, o fereastră dintr-o încăpere, încercând să descopăr dacă aş putea să arunc o privire asupra peisajului de afară, o forță ca un fel de vânt — pe care am simțit-o ca un vâjâit în urechi — m-a tras prin fereastră afară.

Exact înainte de această smucitură, atenția visatului îmi fusese atrasă de o structură ciudată, aflată la o oarecare distanță, ce avea înfățişarea unui tractor. În clipa următoare, mă aflam lângă aceasta, examinând-o.

Eram perfect conştient că visam. Am privit înapoi să văd dacă aş putea să precizez de la care fereastră mă uitasem afară. Priveliştea era cea a unei ferme, la țară. Nu se vedeau nici un fel de clădiri în preajmă. Doream să reflectez asupra acestui lucru, însă atenția mi-a fost în totalitate captivată de marele

număr de maşini agricole, răspândite peste tot, ca şi cum ar fi fost abandonate. Am examinat secerătoare, tractoare, combine, pluguri cu disc, treierătoare. Erau atât de multe, încât am uitat visul meu inițial. Apoi am dorit să mă orientez prin observarea împrejurimilor, în depărtare se vedea ceva ce părea a fi un panou publicitar, iar, lângă el, nişte stâlpi de telefon.

În momentul în care mi-am concentrat atenția asupra panoului, mă şi aflam lângă el. Structura metalică a acestuia m-a înspăimântat. Avea un aspect amenințător. Pe panou se afla imaginea unei clădiri. Am citit textul însoțitor; era reclama unui motel. Aveam strania certitudine că mă aflu în Oregon sau în nordul Californiei.

Am căutat alte trăsături caracteristice ale peisajului din vis. Am văzut munți la mare depărtare, iar, nu prea departe, nişte dealuri joase, înverzite. Pe ele se aflau pilcuri de copaci, care — în opinia mea — erau stejari californieni. Aş fi vrut să fiu atras de dealurile înverzite, dar m-au tras la ei munții din depărtare. Eram convins că erau Munții Sierra Nevada.

În munții aceia s-a consumat toată

energia mea de a visa. Dar, înainte să se întâmple acest lucru, am fost atras de toate caracteristicile posibile. Visul meu a încetat să fie un vis. În ceea ce priveşte capacitatea mea de a percepe, mă aflam într-adevăr în Munţii Sierra Nevada, trecând în trombă prin defileuri, stânci, copaci şi grote. Am examinat totul, de la grohotiş până la vârfuri muntoase până când nu am mai avut energie şi nu mi-am mai putut concentra atenţia visatului asupra nici unui element. Simţeam că-mi pierd controlul. În cele din urmă, n-am mai văzut nici un fel de peisaj, ci doar întuneric.

— Ai ajuns la cea de a doua poartă a visatului — mi-a spus don Juan, când i-am povestit visul. Ceea ce trebuie să faci în continuare este să treci de ea. Trecerea prin cea de a doua poartă este o treabă foarte serioasă; pentru aceasta este nevoie de un efort extrem de controlat.

Nu eram sigur că îndeplinisem cerinţa pe care mi-o fixase, pentru că, de fapt, nu mă trezisem în alt vis. L-am chestionat pe don Juan în legătură cu această anomalie.

— Greşeala este a mea, a zis el. Ţi-am spus că trebuie să te trezeşti în alt vis, dar ceea ce am vrut să spun, de fapt, era că este

necesar să schimbi visele într-o manieră sistematică precisă, exact aşa cum ai făcut. În cazul primei porți, ai pierdut o mulțime de timp căutându-ți, în exclusivitate, mâinile. De data aceasta, ai mers direct la soluție, fără să te preocupe respectarea ordinului primit: să te trezeşti în alt vis.

Don Juan a spus că există două modalități de a trece prin a doua poartă a visatului. Una este de a te trezi în alt vis, adică, să visezi că ai un vis şi apoi să visezi că te trezeşti din el. Alternativa constă în a folosi elementele dintr-un vis pentru a declanşa alt vis, exact cum făcusem eu.

Aşa cum procedase şi până atunci, don Juan m-a lăsat să exersez, fără nici un amestec din partea lui. Iar eu am confirmat în practică cele două alternative precizate de el. Fie că visam că am un vis, din care visam că mă trezesc, fie că treceam în viteză de la un element precis, accesibil atenției imediate a visatului, la altul, nu chiar accesibil. Sau intram într-o variantă a celei de a doua situații: priveam orice element dintr-un vis, menținându-mi privirea fixă până când elementul în cauză îşi schimba forma şi, prin aceasta, mă trăgea într-un alt vis printr-un

vârtej vâjâitor. Totuşi, n-am fost capabil niciodată să decid dinainte care dintre cele trei căi o voi urma. Exercițiile mele de visat se terminau întotdeauna prin aceea că nu mai aveam rezerve de atenție a visatului şi mă trezeam sau prin faptul că eram cuprins de un somn adânc, învăluit în întuneric.

Exercițiile mele se desfăşurau calm şi netulburaț. Singura perturbare era o neobişnuită interferență, un brusc sentiment de teamă sau nelinişte, ce intervenea din ce în ce mai frecvent. Modul meu de a-l îndepărta era să cred că acesta avea legătură cu groaznicele mele deprinderi în ceea ce priveşte mâncarea sau cu faptul că, în acea perioadă, don Juan îmi administra — ca parte componentă a instruirii mele — plante halucinogene din abundență. Totuşi, interferențele au devenit atât de puternice, încât am fost nevoit să solicit sfatul lui don Juan.

— Ai intrat acum în domeniul cel mai periculos al cunoaşterii vrăjitoreşti, a spus el pentru început. Este, pur şi simplu, groaznic, un adevărat coşmar. Aş putea glumi cu tine, spunându-ți că nu am menționat această posibilitate din respect pentru prețuita ta

raționalitate, dar nu pot. Fiecare vrăjitor trebuie să se confrunte cu asta. Acesta este punctul în care mă tem că ai putea foarte bine să-ți ieşi din pepeni.

Don Juan mi-a explicat apoi foarte solemn că viața şi conştiința — fiind în exclusivitate o chestiune de energie — nu reprezintă o proprietate caracteristică numai organismelor vii. A spus că vrăjitorii *au văzut* că există două tipuri de creaturi conştiente care hălăduiesc pe pământ — organice şi anorganice — şi că, prin compararea unora cu celelalte, *au văzut* că ambele tipuri sunt mase luminoase traversate din toate unghiurile imaginabile de milioane de filamente de energie ale universului. Diferă unele de altele prin formă şi grad de strălucire. Făpturile anorganice sunt alungite şi seamănă cu nişte luminări, dar au o luminozitate opacă, pe când făpturile organice sunt rotunde şi, fără îndoială, cu mult mai strălucitoare. O altă diferență importantă, pe care spunea don Juan că *au văzut-o* vrăjitorii, este că viața şi conştiința făpturilor organice durează puțin — pentru că sunt făcute să se grăbească — în timp ce viața făpturilor anorganice este infinit mai

lungă, iar conştiința lor mai calmă şi mai profundă.

— Vrăjitorii nu au nici o dificultate în a interacționa cu acestea, a continuat el. Făpturile anorganice posedă componenta esențială necesară pentru interacțiune — conştiința.

— Dar există într-adevăr aceste creaturi anorganice? Aşa cum existăm noi doi? am întrebat eu.

— Desigur că există, a răspuns el. Crede-mă că vrăjitorii sunt ființe foarte inteligente; sub nici o formă nu s-ar distra cu aberații ale minții, ca apoi să le ia drept reale.

— De ce spui că aceste creaturi sunt vii?

— Pentru vrăjitori a avea viață înseamnă a avea conştiință, înseamnă a avea un punct de asamblare şi strălucirea stării de conştiință care-l înconjoară, situație care le indică vrăjitorilor că făptura din fața lor — organică sau anorganică — este perfect capabilă să perceapă. Capacitatea de a percepe este considerată de vrăjitori drept premisă a stării de a fi în viață.

— Atunci şi făpturile anorganice trebuie să moară. Este adevărat acest lucru, don Juan?

— Normal. Îşi pierd starea conştientă la fel ca noi, cu excepția faptului că lungimea perioadei lor conştiente este atât de mare, încât mintea omenească se cutremură.

— Aceste făpturi anorganice li se înfățişează vrăjitorilor?

— Este greu de spus cum se petrec lucrurile cu ele. Să zicem că aceste făpturi sunt atrase de noi, mai bine zis, obligate să interacționeze cu noi.

Don Juan m-a privit cercetător.

— Nu admiți nimic din toate astea, a spus el pe tonul cuiva care a ajuns la o anumită concluzie.

— Mi-e aproape imposibil să mă gândesc la asta în mod rațional, am răspuns eu.

— Te-am prevenit că subiectul îți va pune rațiunea la grea încercare. În asemenea cazuri, este indicat să renunți la judecată şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul, ceea ce înseamnă să laşi structurile anorganice să vină la tine.

— Vorbeşti serios, don Juan?

— Absolut serios. Dificultatea în ceea ce priveşte făpturile anorganice constă în faptul că conştiința lor lucrează foarte încet în comparație cu a noastră. Este nevoie de ani

de zile pentru ca un vrăjitor să fie recunoscut de făpturile anorganice. Aşa că este recomandabil să ai răbdare şi să aştepți. Mai devreme sau mai târziu vor apărea. Dar nu aşa cum am apărea noi. Au un mod foarte particular de a-şi face simțită prezența.

— Cum le atrag vrăjitorii? Au un ritual pentru asta?

— Ei bine, este cât se poate de cert că nu se aşază în mijlocul drumului şi le cheamă în miez de noapte, dacă asta este ceea ce vrei să spui.

— Atunci, ce fac?

— Le atrag în timpul visatului. Am spus că este vorba de mai mult decât de a le atrage; prin actul visatului, vrăjitorii obligă aceste făpturi să intre în interacțiune cu ei.

— Cum le obligă vrăjitorii să facă asta prin actul visatului?

— Visatul înseamnă menținerea poziției în care s-a translat punctul de asamblare în timpul viselor. Acțiunea creează o încărcătură specifică de energie, care le atrage atenția. Aceasta acționează precum momeala în cazul peştilor; făpturile sunt atrase de ea. Prin trecerea de primele două porți ale visatului, vrăjitorii aruncă momeala

pentru aceste făpturi şi le forțează să-şi facă apariția. Trecând de cele două porți, le-ai făcut cunoscută invitația ta. Acum trebuie să aştepți un semn de la ele.

— În ce va consta acest semn, don Juan?

— Este posibil să fie apariția uneia dintre ele, deşi asta ar fi cam prea curând. Părerea mea este că semnul va consta, pur şi simplu, în unele interferențe în visat. Sunt de părere că sentimentele de teamă care te cuprind în prezent nu se datorează indigestiei, ci sunt şocuri de energie ce-ți sunt trimise de făpturile anorganice.

— Ce ar trebui să fac?

— Trebuie să-ți temperezi aşteptările.

N-am înțeles ce voia să spună, şi atunci mi-a explicat pe îndelete că, atunci când intrăm în interacțiune cu semenii noştri — oamenii — sau cu alte făpturi organice, de obicei ne aşteptăm să primim o reacție imediată la solicitarea noastră. În cazul făpturilor anorganice însă, întrucât ne desparte de ele cea mai formidabilă barieră — energia care se mişcă cu o viteză total diferită — vrăjitorii trebuie să-şi tempereze aşteptările şi să-şi mențină solicitarea atâta timp cât este necesar pentru ca aceasta să fie

primită.

— Vrei să spui, don Juan, că solicitarea este similară cu exercițiile de visat?

— Da. Dar pentru a obține un rezultat ireproşabil, trebuie să adaugi la aceste exerciții intenția de a lua contact cu aceste făpturi anorganice. Transmite-le un sentiment de putere şi încredere, un sentiment de forță, de detaşare. Evită cu orice preț să le transmiți un sentiment de teamă sau morbiditate. Sunt ele destul de morbide şi aşa; să le adaugi în plus şi propria ta morbiditate este, pentru a nu spune mai mult, total nedorit.

— Nu îmi este clar, don Juan, modul în care se înfățişează ele vrăjitorilor. Care este modalitatea specifică prin care îşi fac simțită prezența?

— Uneori, se materializează cu adevărat în lumea cotidiană, chiar în fața ochilor noştri. Dar, în majoritatea cazurilor, prezența lor invizibilă se face simțită printr-un fel de fior, o tresărire ce provine din străfundurile ființei noastre.

— Dar ce se întâmplă în timpul visatului, don Juan?

— În timpul visatului avem de-a face exact

cu contrariul. Uneori le simțim aşa cum le simți tu, ca pe un fior de teamă. Dar, în majoritatea cazurilor, ele se materializează, pur şi simplu, în fața noastră. Întrucât în fazele de început ale visatului nu avem nici un fel de experiență în ceea ce le priveşte, ele ne pot insufla o spaimă de nedescris. Acest lucru reprezintă un adevărat pericol pentru noi. Prin canalul spaimei ele ne pot urmări până în viața cotidiană, cu rezultate dezastruoase pentru noi.

— În ce fel, don Juan?

— Frica se poate instaura definitiv în viața noastră, şi ar trebui să fim nişte neconformişti foarte stăpâni pe ei pentru a-i putea rezista. Făpturile anorganice pot fi o năpastă mai mare decât ciuma. Prin frică ele ne pot, cu uşurință, scoate total din minți.

— Ce fac vrăjitorii cu făpturile anorganice?

— Interrelaționează cu ele. Le transformă în aliați. Formează asociații şi extraordinare prietenii. Eu numesc aceste relații carteluri gigantice, în care percepția joacă un rol primordial. Noi suntem ființe sociale şi, în mod inevitabil, căutăm companie conştiinței. În cazul făpturilor anorganice, secretul este

să nu te temi de ele. Iar asta trebuie făcut de la început. Intenția pe care trebuie să le-o transmitem este de putere şi degajare. Ea trebuie să încorporeze mesajul „Nu mi-e teamă de tine. Vino la mine. Dacă vii, te voi întâmpina cu bucurie. Dacă nu doreşti să vii, îți voi simți lipsa". La un asemenea mesaj, făpturile vor deveni atât de curioase, încât vor veni cu siguranță.

— De ce ar veni să mă caute sau de ce, pentru Dumnezeu, ar trebui eu să le caut?

— În timpul visatului — fie că le place sau nu — visătorii caută să se asocieze cu alte creaturi. Pentru tine asta poate fi un şoc, dar cei care visează caută în mod automat grupările de făpturi, în cazul acesta, conexi-unile de creaturi anorganice. Visătorii le caută cu aviditate.

— Asta mi se pare foarte straniu, don Juan. De ce ar face cei ce visează aşa ceva?

— Pentru noi, făpturile anorganice sunt ceva cu totul nou şi neobişnuit. Pentru ele noutatea constă în traversarea granițelor domeniului lor de către o făptură ca noi. Ceea ce trebuie să ai în vedere de acum încolo este faptul că făpturile anorganice — cu splendida lor conştiință — exercită o atracție

extraordinară asupra celor care visează şi îi pot transporta cu uşurință în lumi ce depăşesc orice posibilitate de descriere. Vrăjitorii din vechime s-au folosit de ele şi ei au fost cei care au introdus termenul de aliați. Aliații lor i-au învățat cum să-şi deplaseze punctul de asamblare dincolo de marginile oului energetic, în universul aflat dincolo de sfera omenescului. Astfel încât, când transportă un vrăjitor, îl duc în lumi ce se află dincolo de domeniul umanului.

Ascultându-l cum vorbeşte, am fost cuprins de temeri şi îndoieli stranii, lucru de care don Juan şi-a dat seama imediat.

— Eşti un tip religios până la capăt, a râs el. Acum simți cum îți suflă diavolul în ceafă. Dar gândeşte-te la visat în aceşti termeni: visatul înseamnă a percepe mai mult decât ceea ce credem că este posibil să percepem.

Treaz fiind, mă nelinişte a posibilitatea ca făpturile anorganice conştiente să existe cu adevărat. Dar, când visam, grijile mele din starea conştientă nu prea mai aveau vreun efect. Continuam să am fiori de frică fizică, dar, de fiecare dată, în urma lor se instala un calm ciudat, care punea stăpânire pe mine şi-mi permitea să merg mai departe, ca şi

când nu mi-ar fi fost deloc teamă.

În acea perioadă se părea că orice progres pe care-l făceam în visat se producea brusc, fără vreun indiciu prealabil. Apariția făpturilor anorganice în visele mele n-a făcut nici ea excepție de la acest tipic. S-a petrecut pe când visam un circ la care fusesem în copilărie. Locul părea a fi un oraş din munții statului Arizona. Am început să mă uit la oameni cu vaga speranță, pe care o nutream întotdeauna, că voi revedea oamenii pe care-i întâlnisem prima dată, când don Juan m-a făcut să intru în cea de a doua atenție.

În timp ce-i urmăream cu privirea, am simțit un fior de nervozitate — ca şi când aş fi primit un pumn — în stomac. Fiorul mi-a distras atenția şi am pierdut din vedere oamenii, circul şi localitatea montană din Arizona. În locul acestora, în fața mea se aflau două forme cu înfățişare stranie. Erau subțiri — de mai puțin de treizeci de centrimetri lățime, dar lungi, atingând, probabil, vreo doi metri şi zece centrimetri în înălțime. Se profilau deasupra mea ca două rime uriaşe.

Ştiam că era vorba de un vis, dar ştiam, totodată, că *vedeam.* Don Juan discutase cu

mine despre *a vedea* şi în starea conştientă normală, şi în cea de a doua atenţie. Deşi eram eu însumi incapabil de a o face, credeam că înţelesesem ce înseamnă să percepi energia în mod direct. În visul acela, privind la cele două stranii apariţii mi-am dat seama că vedeam esenţa energetică a ceva nemaipomenit.

Am rămas foarte calm şi nu m-am mişcat. Pentru mine, cel mai remarcabil fapt a fost că nu s-au destrămat şi nu s-au transformat în altceva. Erau creaturi coezive ce-şi păstrau forma lor de luminare. Ceva din interiorul lor obliga ceva din mine să fixeze cu privirea imaginea formei lor. Ştiam asta, pentru că ceva îmi spunea că, dacă nu mă mişcăm, nici ele nu se mişcau.

Totul s-a sfârşit la un moment dat, când m-am trezit cuprins de spaimă. Am fost imediat cuprins de temeri; o îngrijorare profundă a pus stăpânire pe mine. Nu era o nelinişte de ordin psihologic, ci mai degrabă un simţământ fizic de suferinţă şi mâhnire fără vreun motiv aparent.

Cele două forme ciudate mi-au apărut de atunci încolo în fiecare din şedinţele mele de visat. În cele din urmă, totul se petrecea de

parcă visam numai pentru a mă întâlni cu ele. Nu âu încercat niciodată să înainteze către mine său să interacționeze cu mine în vreun fel. Stăteau doar acolo, în fața mea, imobile, pe tot răstimpul cât dura visul. În ceea ce mă priveşte, nu numai că nu am făcut nici un efort pentru a-mi schimba visele, ci chiar am uitat de scopul inițial al exercițiilor mele de visat.

Când am ajuns să discut, în cele din urmă, cu don Juan despre ceea ce mi se întâmpla, petrecusem deja luni întregi contemplând, în vis, cele două apariții.

— Te-ai blocat la o răscruce periculoasă, a spus el. Nu este bine să le goneşti, dăr nu este bine nici să le laşi să rămână. Pentru moment, prezența lor este un impediment pentru visatul tău.

— Ce pot să fac, don Juan?

— Înfruntă-le imediat în lumea vieții cotidiene şi spune-le să revină mai târziu, când vei avea mai multă putere a visatului.

— Cum să le înfrunt?

— Nu este simplu, dar se poate face. Este nevoie doar să ai suficient curaj, ceea ce desigur că ai.

Fără să mai aştepte să-i spun că nu

aveam deloc curaj, m-a luat cu el pe dealurile de lângă deşertul Sonora. Pe atunci, locuia în nordul Mexicului, şi îmi creasem despre el certa impresie că era un vrăjitor solitar, un bătrân uitat de toți, total în afara treburilor lumeşti curente. Intuisem însă că era peste măsură de inteligent şi, din această cauză, eram dispus să accept ceea ce aveam aproape ferma convingere că erau doar excentricități de-ale lui.

Calitatea primordială a lui don Juan era extraordinara iscusință a vrăjitorilor ce fusese cultivată de-a lungul timpului. El se asigurase că înțeleg tot ce pot înțelege în starea conştientă normală, dar — în acelaşi timp — se asigurase că intru în cea de a doua atenție, unde înțeleg sau — cel puțin — ascult cu pasiune tot ce mă învață el. În acest fel, m-a divizat în două. În starea conştientă normală nu puteam să înțeleg de ce şi cum eram mai mult decât dispus să iau în serios excentricitățile sale. În cea de a doua atenție însă, totul mi se părea cât se poate de logic.

Argumentul său era că cea de a doua atenție ne este accesibilă tuturor, dăr că prin faptul că ne agățăm cu îndărătnicie de

imatura noastră raționalitate — unii dintre noi cu mai multă ferocitate decât alții — reuşim să ne ținem la distanță de cea de a doua atenție. Ideea sa era că visatul sparge barierele care înconjoară şi izolează cea de a doua atenție.

În ziuă în care m-a luat cu el pe dealurile din jurul deşertului Sonora, pentru a întâlni făpturile anorganice, eram în stare conştientă normală. Cumva, ştiam totuşi că trebuie să fac ceva ce era, fără îndoială, de domeniul incredibilului.

În deşert căzuse o ploaie uşoară. Solul de culoare roşie era încă umed şi, pe măsură ce înaintăm, se înnămolea tot mai tare în striațiunile tălpilor de cauciuc ale pantofilor mei. Am fost nevoit să-mi râcâi de pietre tălpile pentru a îndepărta gogoloaiele mari de noroi care se formaseră pe ele. Mergeam în direcția est, urcând către dealuri. Când am ajuns într-o vâlcea îngustă dintre două dealuri, don Juan s-a oprit.

— Acesta este, cu siguranță, locul ideal pentru a-ți chema prietenii, a spus el.

— De ce le spui prietenii mei?

— Pentru că te-au ales cu de la sine putere. Când fac acest lucru, înseamnă că

vor să se asocieze. Ți-am spus că vrăjitorii formează legături de prietenie cu aceste făpturi. Cazul tău pare să fie un exemplu în acest sens. Nici măcar nu este nevoie să le atragi.

— În ce constă o astfel de prietenie, don Juan?

— Constă dintr-un schimb reciproc de energie. Făpturile anorganice furnizează gradul lor înalt de conştiință, iar vrăjitorii furnizează conştiința lor elevată şi energia lor elevată. Rezultatul pozitiv al unei astfel de relații este un schimb echilibrat. Rezultatul negativ este subordonarea oricăreia dintre cele două părți. Vrăjitorii din vechime îşi iubeau aliații. De fapt, îi iubeau mai mult decât pe semenii lor, oamenii. Personal, pot prevedea pericole teribile într-o astfel de atitudine.

— Ce-mi recomanzi să fac, don Juan?

— Cheamă-le. Evaluează-le şi apoi decide singur ce trebuie să faci.

— Ce trebuie să fac pentru a le chema?

— Reconstituie-ți în minte imaginea lor din vis şi menține-o. Motivul pentru care te-au copleşit cu prezența lor în vis este că vor să-ți întipărească în memorie forma lor.

Iar acum este momentul să foloseşti imaginea întipărită.

Don Juan m-a forțat să-mi închid ochii şi să-i țin închişi. Apoi m-a ajutat să mă aşez pe nişte stânci. Simțeam duritatea şi răceala pietrei. Stânca era înclinată şi mi-era greu să-mi păstrez echilibrul.

— Şezi aici şi vizualizează forma lor până când arată exact cum îți apar ele în vis — mi-a spus el la ureche. Anunță-mă când ai focalizat imaginea lor.

Mi-a trebuit foarte puțin timp şi efort pentru a realiza imaginea mentală completă a formei lor, exact ca în visele mele. Nu m-a surprins deloc faptul că puteam face acest lucru. Ceea ce m-a şocat a fost că — deşi încercam cu disperare să-l anunț pe don Juan că reuşisem să realizez imaginea în mintea mea — nu puteam să vorbesc şi nici să-mi deschid ochii. Eram, în mod categoric, treaz. Auzeam toate sunetele din jur. L-am auzit pe don Juan spunând:

— Acum poți să-ți deschizi ochii.

I-am deschis fără nici o dificultate. Eram aşezat picior peste picior pe nişte stânci, care însă nu erau aceleaşi pe care le simțisem sub mine când mă aşezasem. Don Juan era chiar

în spatele meu, puțin către dreapta. Am încercat să mă întorc cu fața la el, dar el mi-a ținut capul drept, forțându-mă să rămân în aceeaşi poziție. Atunci am văzut două forme întunecate, ca două trunchiuri subțiri de copaci, chiar în fața mea.

Am rămas cu gura căscată, uitându-mă fix la ele. Nu erau atât de înalte ca în vis; îşi reduseseră dimensiunile la jumătate. În loc să fie forme de o luminozitate opacă, erau acum două bețe comprimate şi amenințătoare, de o culoare întunecată, aproape neagră.

— Ridică-te şi apucă una din ele, mi-a ordonat don Juan. Şi nu-i da drumul, indiferent de cât te-ar zgâlțâi.

Nu aveam nici pe departe dorința de a face aşa ceva, dar o forță necunoscută m-a făcut să mă ridic împotriva voinței mele. Am realizat cu claritate în acel moment că voi sfârşi prin a face ceea ce-mi ordonase don Juan, deşi, conştient, nu aveam nici cea mai mică intenție de acest fel.

M-am îndreptat mecanic către cele două forme, inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul. Am apucat-o pe cea din dreapta. Ceea ce am simțit a fost un şoc electric, care aproape m-a făcut să-i dau drumul formei.

Am auzit vocea lui don Juan ca şi când ar fi strigat de la mare distanţă:

— Dă-i numai drumul şi eşti terminat.

Am strâns cu putere forma, care se răsucea şi se zbătea. Nu ca un animal mare, ci ca ceva pufos şi uşor, deşi încărcat cu electricitate. Ne-am rostogolit şi ne-am zvârcolit destul de mult timp pe nisipul vâlcelei. Forma îmi administra şoc după şoc dintr-un fel de curent electric greţos. Îl consideram greţos pentru că mi-l imaginam diferit faţă de energia întâlnită în lumea noastră cotidiană. Fiecare şoc îmi producea o gâdilitură şi mă făcea să urlu, şi să mârâi ca un animal, nu de suferinţă, ci dintr-un fel de mânie ciudată.

În cele din urmă, forma s-a oprit şi a devenit aproape solidă sub mine. Zăcea inertă. L-am întrebat pe don Juan dacă era moartă, dar nu mi-am putut auzi vocea.

— Nici pe departe, mi-a răspuns cineva, râzând, cineva care nu era don Juan. I-ai epuizat încărcătura de energie. Dar nu te ridica încă. Mai rămâi întins aşa încă puţin.

M-am uitat la don Juan întrebător. Mă examina cu mare curiozitate. Apoi m-a ajutat să mă ridic. Forma întunecată a rămas pe pământ. Doream să-l întreb dacă forma nu

pățise nimic şi totul era în regulă cu ea. Dar, din nou, nu mi-am putut exprima întrebarea cu glas tare. Atunci, am făcut ceva extraordinar. Am considerat că totul era real. Până în acel moment, ceva din mintea mea îmi menținea caracterul rațional al gândirii, prin considerarea a ceea ce se întâmpla drept un vis provocat de maşinațiile lui don Juan.

M-am dus la forma întinsă pe pământ şi am încercat să o ridic. Nu puteam însă să o iau în brațe, pentru că nu avea masă materială. M-am simțit dezorientat. Aceeaşi voce dinainte, care nu era vocea lui don Juan, mi-a spus să mă culc deasupra făpturii anorganice. Aşa am făcut şi ne-am ridicat apoi împreună, făptura anorganică precum o umbră întunecată lipită de mine. S-a desprins după aceea încetişor de mine şi a dispărut, lăsându-mă cuprins de un simțământ extrem de plăcut de împlinire.

Mi-a trebuit peste douăzeci şi patru de ore pentru a-mi recăpăta complet controlul asupra facultăților mele. În cea mai mare parte a timpului am adormit. Don Juan mă controla din când în când, punându-mi mereu aceeaşi întrebare:

— Era energia făpturii anorganice precum

focul sau precum apa?

Îmi simțeam gâtul de parcă ar fi fost ars. Nu-i puteam spune că şocurile de energie pe care le simțisem erau ca nişte jeturi de apă electrizată. Nu avusesem niciodată în viață experiența unor jeturi de apă electrizată. Nu sunt sigur dacă este posibil ca acestea să fie produse sau simțite, dar aceasta este imaginea care-mi apărea în minte ori de câte ori don Juan îmi adresa întrebarea lui fixă.

Când, în sfârşit, am ştiut că mi-am revenit complet, don Juan dormea. Conştient că întrebarea lui avea o mare importanță, l-am trezit şi i-am relatat ceea ce simțisem.

— Nu vei avea prieteni la nevoie printre făpturile anorganice, ci doar relații de o enervantă dependență, a declarat el. Fii extrem de precaut. Făpturile anorganice de apă sunt mult mai predispuse la excese. Vrăjitorii din vechime credeau că ele sunt mult mai afectuoase, mai capabile de a imita sau poate chiar de a avea sentimente. Spre deosebire de cele de foc, care erau considerate mai serioase, mai reținute, dar — în acelaşi timp — şi mai infatuate.

— Care este semnificația tuturor acestor lucruri pentru mine, don Juan?

— Semnificația este prea complexă ca s-o discutăm în momentul acesta. Recomandarea mea este să-ți înfrângi teama din vise şi din viață, pentru a-ți apăra unitatea. Făptura anorganică, de la care ai luat energia şi ai reîncărcat-o apoi din nou, s-a înfiorat până la a-şi pierde forma de luminare în decursul acestui proces. Va reveni pentru a repeta experiența.

— De ce nu m-ai oprit, don Juan?

— Nu mi-ai dat timpul necesar. De altfel, nici nu m-ai auzit când îți strigam să laşi făptura anorganică pe pământ.

— Trebuia să-mi fi prezentat dinainte — aşa cum faci întotdeauna — toate alternativele.

— Nu cunoşteam toate alternativele. În materie de făpturi anorganice, sunt aproape un novice. Am refuzat să-mi însuşesc această parte din ştiința vrăjitorilor, pe motivul că este prea greoaie şi inconstantă. Nu vreau să fiu la cheremul nici unei entități, fie ea organică sau anorganică.

Cu aceasta discuția noastră s-a încheiat. Ar fi trebuit să fiu îngrijorat din cauza reacției categoric negative a lui don Juan, dar nu eram. Eram cumva absolut convins că

orice făcusem era bine.

Mi-am continuat exercițiile de visat fără vreo altă interferență din partea făpturilor anorganice.

4. FIXAREA PUNCTULUI DE ASAMBLARE

Deoarece înțelegerea noastră fusese să discutăm despre visat numai când considera don Juan necesar, îl întrebam rareori despre aceasta şi nu insistam niciodată cu chestionarea dincolo de o anumită limită. De aceea eram mai mult decât dornic să-l ascult ori de câte ori se hotăra să abordeze subiectul. Comentariile sau discuțiile referitoare la visat erau, în mod invariabil, incluse în alte teme ale învățăturilor sale şi întotdeauna inserate pe neaşteptate, fără vreun avertisment.

Ne aflam o dată — în timpul unei vizite acasă la el — în mijlocul unei conversații fără nici o legătură cu acest subiect când, fără vreun preambul, don Juan a spus că, prin contactele lor din vis cu făpturile anorganice, vrăjitorii din vechime au devenit extrem de versați în arta manipulării punctului de asamblare, un domeniul vast şi de rău augur.

Am profitat imediat de ocazie şi l-am chestionat pe don Juan despre perioada estimativă când au trăit vrăjitorii din vechime. Cu alte diferite ocazii îi mai

adresasem aceeaşi întrebare, dar niciodată nu-mi dăduse un răspuns satisfăcător. Eram însă convins că, în acel moment — probabil pentru că el însuşi abordase subiectul — ar fi putut să-mi răspundă.

— Un subiect deosebit de dificil, a spus el.

Felul în care a spus-o m-a făcut să cred că intenționa să nu ia în seamă întrebarea mea. Am fost surprins când a continuat:

— Îți va pune la încercare judecata rațională tot atât de mult ca subiectul făpturilor anorganice. Apropo, ce crezi despre ele acum?

— Mi-am lăsat opiniile de o parte, am răspuns eu. Nu-mi pot permite să gândesc în nici un fel despre el.

Răspunsul meu i-a făcut plăcere. A râs şi s-a lansat în comentarii referitoare la propriile-i temeri şi aversiuni față de făpturile anorganice.

— Nu s-au numărat niciodată printre predilecțiile mele, a spus. Desigur că motivul principal era teama mea de ele. Am fost incapabil s-o depăşesc când trebuia, iar apoi s-a permanentizat.

— Îți mai este frică de ele acum, don Juan?

— Ceea ce simt nu este chiar frică, ci o atitudine de respingere. Nu vreau să am în nici un fel de a face cu ele.

— Există un motiv anume pentru această atitudine de respingere?

— Cel mai solid motiv din lume: suntem în totală opoziție. Lor le place sclavia, supunerea, iar mie-mi place libertatea. Lor le place să achiziționeze, să cumpere, iar eu nu sunt dispus să dau din ce-i al meu.

Am devenit inexplicabil de agitat şi i-am spus brusc că subiectul mi se părea atât de absurd, încât nu-l putea lua în serios. Don Juan s-a uitat la mine, zâmbind, şi a spus:

— Cea mai bună manieră de procedură în ceea ce priveşte făpturile anorganice este ceea ce faci tu: să negi existența lor, dar să le vizitezi cu regularitate, susținând că visezi, iar în vis orice este posibil. În felul acesta, nu te angajezi în nici un fel.

M-am simțit ciudat de vinovat, deşi nu puteam să-mi dau seama de ce, şi obligat să întreb:

— La ce te referi, don Juan?

— La vizitele făcute de tine făpturilor anorganice, a răspuns el sec.

— Glumeşti? Ce vizite?

— Nu voiam să discut asta, dar cred că este timpul să-ți spun că vocea cicălitoare, pe care o auzeai reamintindu-ți să-ți fixezi atenția visatului pe elementele componente ale visului, era vocea unei făpturi anorganice.

Mi-am zis că don Juan afirma ceva total absurd. Asta m-a iritat atât de tare, încât chiar am țipat la el. A râs de mine şi mi-a cerut să-i relatez despre şedințele mele neobişnuite de visat. Solicitarea lui m-a surprins. Nu pomenisem niciodată nimănui despre faptul că, din când în când, ieşeam brusc dintr-un vis, tras de un anumit element din el, dar, în loc să trec în alț vis — cum ar fi trebuit — întreaga atmosferă a visului se modifica şi mă pomeneam într-o dimensiune necunoscută mie. Pluteam în aceasta, îndrumat de un ghid invizibil, care mă făcea să mă învârtesc continuu. Din aceste vise mă trezeam întotdeauna încă învârtindu-mă şi continuam să mă răsucesc şi să mă zvârcolesc timp îndelungat înainte de a mă trezi pe de-a-ntregul.

— Acestea sunt întâlniri reale pe care le ai cu prietenii tăi, făpturi anorganice, a spus don Juan.

Nu voiam să-l contrazic, dar nici nu voiam

să accept ceea ce spunea. Am tăcut. Uitasem de întrebarea mea referitoare la vrăjitorii din vechime, dar don Juan a reluat subiectul.

— După cunoştinţa mea, vrăjitorii din vechime au trăit cu zece mii de ani în urmă, a spus el, zâmbind şi urmărindu-mi reacţia.

Fundamentându-mi răspunsul pe datele arheologice contemporane privitoare la migraţia triburilor nomade din Asia către cele două Americi, i-am spus că eram de părere că data indicată de el era incorectă. Cu zece mii de ani în urmă este prea mult.

— Tu ai informaţiile tale, şi eu le am pe ale mele, a răspuns el. Eu ştiu că vrăjitorii din vechime au domnit timp de patru mii de ani, între acum şapte mii şi trei mii de ani în urmă. Acum trei mii de ani au dispărut. De atunci încoace vrăjitorii tot reasamblează şi restructurează ceea ce a rămas de la cei din timpuri străvechi.

— Cum poţi fi atât de sigur în privinţa datelor dumitale?

— Dar tu cum poţi fi atât de sigur în privinţa alor tale? a replicat el.

I-am spus că arheologii au metode absolut sigure de stabilire a perioadelor de existenţă ale vechilor culturi. Din nou mi-a replicat că

vrăjitorii au propriile metode sigure în acest sens.

— Nu încerc să te contrazic sau să-ți demonstrez că greşeşti, a continuat el, dar curând vei putea să întrebi pe cineva care cunoaşte exact problema.

— Nimeni nu poate şti aşa ceva cu exactitate, don Juan.

— Acesta este încă unul dintre acele lucruri imposibil de crezut, dar există cineva care-ți poate dovedi toate astea. Într-o zi, vei cunoaşte această persoană.

— Ei asta-i, don Juan. Probabil, glumeşti. Cine poate dovedi ceea ce s-a întâmplat cu şapte mii de ani în urmă?

— Foarte simplu, unul dintre vrăjitorii din vechime despre care am vorbit. Cel pe care l-am cunoscut eu. El este persoana care mi-a povestit totul despre vrăjitorii din vechime. Sper să-ți aminteşti ceea ce îți voi spune despre acest om. El deține soluția multora dintre strădaniile noastre şi este cel pe care este necesar să-l cunoşti.

I-am spus lui don Juan că îl ascultam cu cea mai mare atenție, deşi nu înțelegeam ce spunea. El m-a acuzat că vreau doar să-i fac pe plac, dar că nu credeam un cuvânt din

ceea ce spunea despre vrăjitorii din vechime. Am recunoscut că în starea conştientă normală desigur că nu crezusem acele povestiri

exagerate. Dar nu o făcusem nici în cea de a doua atenție, cu toate că în acea stare ar fi trebuit să am o reacție diferită.

— Numai când reflectezi asupra a ceea ce ți-am spus devine totul o povestire exagerată, a remarcat el. Dacă nu-ți implici judecata rațională, totul rămâne, pur şi simplu, o problemă de energie.

— De ce ai spus că voi cunoaşte pe unul dintre vrăjitorii din vechime?

— Pentru că o vei face. Este esențial ca voi doi să vă întâlniți într-o bună zi. Dar, pentru moment, să-ți relatez o altă povestire exagerată despre unul dintre nagualii din branşa mea, nagualul Sebastian.

Apoi don Juan mi-a povestit că, pe la începutul secolului al optsprezecelea, nagualul Sebastian era paracliser într-o biserică din sudul Mexicului. În relatarea sa, don Juan a subliniat faptul că vrăjitorii — din trecut sau prezent — îşi caută şi îşi găsesc refugiu în instituții consacrate, cum ar fi biserica. Părerea sa era că, din cauza

extraordinarului lor spirit de ordine şi disciplină, vrăjitorii pot deveni slujbaşi de încredere şi că ei sunt foarte căutați de instituțiile care au totdeauna mare nevoie de persoane de acest fel. Don Juan susținea că, atâta timp cât nimeni nu are cunoştință de activitățile vrăjitorilor, faptul că nu sânț adepții vreunei ideologii crează impresia de slujbaşi model.

Don Juan şi-a continuat povestirea, relatând că, într-o zi, pe când Sebastian îşi îndeplinea îndatoririle de paracliser, la biserică a venit un străin, un indian bătrân ce părea să fie bolnav. Acesta i-a spus, cu voce pierită, lui Sebastian că avea nevoie de ajutor. Nagualul a crezut că indianul dorea să-l vadă pe preotul paroh, dar omul, făcând un mare efort, s-a adresat direct nagualului. I-a spus pe un ton aspru şi direct că ştia că Sebastian era nu numai un vrăjitor, ci chiar nagual.

Speriat de această întorsătură a lucrurilor, Sebastian l-a tras pe indian de o parte şi i-a cerut să-şi ceară scuze. Omul a răspuns că nu se afla acolo pentru a-şi cere scuze, ci pentru a căpăta asistență de specialitate. Avea nevoie, a spus el, să

primească energia nagualului pentru a se putea menține în viață, viață care — l-a asigurat el pe Sebastian — dura de mii de ani, dar care, în acel moment, se stingea.

Sebastian, care era un om foarte inteligent, nefiind dispus să dea atenție unor asemenea prostii, i-a spus indianului să termine cu bufoneriile. Bătrânul însă s-a supărat şi l-a amenințat pe Sebastian că, dacă nu-i îndeplineşte cererea, îi denunță — pe el şi pe întregul lui grup — autorităților ecleziastice.

Don Juan mi-a reamintit că, în acea perioadă, autoritățile bisericeşti întreprindeau acțiuni brutale şi sistematice de eradicare a practicilor eretice ale indienilor din Lumea Nouă. Amenințarea acelui om nu era deci un lucru ce putea fi tratat la modul uşuratic; nagualul şi grupul său erau, într-adevăr, în primejdie de moarte. Sebastian l-a întrebat pe indian cum putea să-i dea energie. Omul i-a explicat că nagualii — prin disciplina lor — acumulează un anume fel de energie, pe care o stochează în corp şi pe care el o va extrage fără durere din centrul energetic al lui Sebastian, aflat în ombilic. În schimb, Sebastian va avea nu

numai posibilitatea de a-şi continua netulburat activităţile, ci va fi, totodată, înzestrat cu putere.

Nagualului nu-i convenea ideea că este manipulat de bătrânul indian, dar acesta era inflexibil şi nu-i oferea nici o altă opţiune decât să se conformeze cererii lui.

Don Juan m-a asigurat că bătrânul indian nu exagerase deloc în ceea ce afirmase despre sine. S-a dovedit că el era un vrăjitor din timpuri străvechi, unul dintre cei cunoscuţi ca *cei care desfid moartea.* Se pare că reuşise să supravieţuiască până în prezent prin manipularea punctului său de asamblare în moduri numai de el cunoscute.

Don Juan spunea că ceea ce s-a întâmplat atunci între Sebastian şi omul acela s-a constituit mai târziu în temeiul unei înţelegeri care i-a legat pe toţi cei şase naguali care i-au urmat lui Sebastian. Cel care desfide moartea s-a ţinut de cuvânt; în schimbul energiei căpătate de la fiecare nagual, el îi făcea donatorului un dar, înzestrându-l cu putere. Sebastian fusese nevoit să accepte darul împotriva voinţei sale; era încolţit şi nu avea de ales. Dar toţi ceilalţi naguali care i-au urmat şi-au acceptat darul

cu bucurie şi mândrie.

Don Juan a încheiat povestirea, spunând că, în timp, cel care desfide moartea a ajuns să fie cunoscut sub numele de *arendaş*. Timp de mai bine de două sute de ani, nagualii din branşa lui don Juan au continuat să onoreze această înțelegere obligatorie, dând naştere la o relație de simbioză care a schimbat cursul evoluției şi țelul final al branşei.

Don Juan nu a catadicsit să dea explicații suplimentare, iar eu am rămas cu o stranie senzație de veridicitate, care mă nelinişteea mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

— Cum a ajuns să trăiască atât de mult? am întrebat.

— Nu ştie nimeni, a răspuns don Juan. Tot ce ştim despre el, de generații, este doar ceea ce ne spune el. Cel care desfide moartea este persoana pe care am întrebat-o despre vrăjitorii din vechime, şi el mi-a spus că aceştia se aflau în culmea gloriei lor acum trei mii de ani.

— De unde ştii că ceea ce v-a spus este adevărat? am întrebat eu.

Don Juan a clătinat din cap cu o expresie de uimire, dacă nu chiar de repulsie.

— Când ai de-a face cu inimaginabilul

domeniu necunoscut de dincolo de noi, a spus el, făcând un gest cu mâna de jur împrejurul său, nu te prosteşti formând minciuni mărunte. Minciunile mărunte sunt pentru oamenii care nu au văzut ce ne aşteaptă acolo.

— Ce ne aşteptă acolo, don Juan?

Răspunsul lui, o afirmație în aparență inofensivă, m-a îngrozit mai tare decât dacă mi-ar fi descris cel mai înfiorător lucru.

— Ceva cu desăvârşire impersonal, a spus el.

Probabil că observase că îmi piedeam cumpătul, pentru că m-a făcut să-mi schimb nivelul de conştiință, ca să-mi dispară teama.

*

Câteva luni mai târziu exercițiile mele de visat au luat o întorsătură stranie. Am început să capăt în vis răspunsuri la întrebări pe care intenționam să i le pun lui don Juan. Cel mai impresionant aspect al acestei manifestări ciudate a fost acela că s-a tranferat curând în starea mea conştientă normală. Iar, într-o zi, pe când şedeam la biroul meu, am căpătat răspunsul la o între-bare neformulată încă privind caracterul real

al făpturilor anorganice. *Văzusem* de atâtea ori făpturi anorganice în vis, încât începusem să le consider reale. Îmi reamintisem că, într-o stare de conştienţă seminormală, chiar atinsesem o asemenea făptură în deşertul Sonora. Iar visele mele erau periodic deviate către lumi despre care mă îndoiam foarte tare că puteau fi produse ale minţii mele. Doream să îl încolţesc pe don Juan cât mai bine, în termenii unei întrebări concise, astfel încât am formulat această întrebare în minte: dacă trebuie să acceptăm ideea că făpturile anorganice sunt la fel de reale ca oamenii, unde anume se află — în termenii sferei fizice a universului — domeniul în care există ele?

După ce am formulat întrebarea în sinea mea, am auzit un râset ciudat, exact cum auzisem în ziua în care mă luasem la trântă cu făptura anorganică. Apoi, o voce de bărbat mi-a răspuns:

— Acest domeniu există într-o anumită poziţie a punctului de asamblare. Tot aşa precum lumea ta există în poziţia obişnuită a punctului de asamblare.

Ultimul lucru pe care-l doream era să intru în dialog cu o voce imaterială, aşa că m-am ridicat şi am fugit afară din casă.

Începeam să cred că-mi pierdeam minţile. O grijă în plus, pe care s-o adaug la colecţia mea de nelinişti.

Vocea fusese atât de autoritară şi de limpede, încât faptul nu numai că mă nedumerea, ci chiar mă înspăimânta. Aşteptam foarte neliniştit atacurile viitoare ale vocii, dar întâmplarea nu s-a mai repetat. La prima ocazie pe care am avut-o, m-am consultat cu don Juan.

N-a fost câtuşi de puţin impresionat.

— Trebuie să înţelegi o dată pentru totdeauna că astfel de lucruri sunt foarte normale în viaţa unui vrăjitor, a spus el. Nu eşti pe cale de a înnebuni, ci, pur şi simplu, auzi vocea unui emisar al visatului. La trecerea de prima sau cea de a doua poartă a visatului, cei ce visează ajung la un prag de energie şi încep să vadă lucruri ori să audă voci. Nu mai multe voci, ci o singură voce. Vrăjitorii o numesc vocea emisarului visatului.

— Ce este emisarul visatului?

— Energie străină care are concizie. Energie străină care are ca scop să-i ajute pe cei care visează, spunându-le unele lucruri. Problema este că emisarul visatului poate

spune numai acele lucruri pe care vrăjitorii deja le cunosc sau ar trebui să le cunoască, dacă-şi merită numele de vrăjitori.

— Afirmația că este energie străină care are concizie nu mă ajută deloc, don Juan. Ce fel de energie — benignă, malignă, bună, rea, sau cum?

— Este doar ce am spus că este, energie străină. O forță impersonală pe care noi o transformăm într-o forță personificată pentru că are glas. Unii vrăjitori au deplină încredere în această energie, chiar o văd. Sau, la fel ca tine, doar o aud sub forma unui glas de bărbat ori de femeie. Glasul le poate spune care este starea exactă a lucrurilor, iar de cele mai multe ori ei iau spusele ei drept povețe sacre.

— De ce unii dintre noi o aud ca pe o voce?

— O vedem sau o auzim, pentru că ne menținem punctul de asamblare fixat într-o poziție nouă specifică; cu cât este mai intensă fixarea, cu atât mai intens simțim emisarul. Ai grijă! S-ar putea să-l vezi şi să-l simți ca pe o femeie goală.

Don Juan a râs de propria sa replică, dar eu eram prea înspăimântat ca să tratez

lucrurile cu frivolitate.

— Este această forță capabilă să se materializeze? am întrebat.

— Desigur, a răspuns el. Totul depinde de cât de tare este fixat punctul de asamblare. Dar fii liniştit, dacă poți să-ți păstrezi un grad de detaşare, nu se întâmplă nimic. Emisarul rămâne ceea ce este: o forță impersonală care acționează asupra noastră din cauza fixării punctului nostru de asamblare.

— Sfaturile sale sunt temeinice?

— Nu poate fi vorba de sfaturi. Emisarul ne precizează lucrurile, iar noi ne facem singuri deducțiile.

I-am împărtăşit apoi lui don Juan ceea ce îmi spusese vocea mie.

— Este exact cum am spus, a remarcat el. Emisarul nu ți-a spus nimic nou. Afirmațiile sale sunt corecte, dar par doar să-ți demonstreze anumite lucruri. Ceea ce a făcut emisarul a fost doar sa repete ceea ce ştiai deja.

— Mă tem că nu pot să am pretenția că ştiam toate astea, don Juan.

— Ba poți. Acum ştii infinit mai multe lucruri despre misterul universului decât poți să-ți dai seama la nivel rațional. Dar asta

este boala noastră, a oamenilor, să ştim mai multe despre misterul universului decât ne dăm seama.

Faptul că trăisem acest fenomen incredibil de unul singur, fără ajutorul lui don Juan, mă făcea să mă simt în culmea fericirii. Voiam să aflu mai multe lucruri despre emisar. Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe don Juan dacă şi el auzise vocea emisarului, când el m-a întrerupt şi, cu un zâmbet larg, mi-a spus:

— Da, da. Emisarul îmi vorbeşte şi mie. În tinerețe îl vedeam ca pe un călugăr cu glugă neagră. Un călugăr vorbăreț care, de fiecare dată, mă speria cumplit. Apoi, când mi-am putut stăpâni spaima, a devenit o voce imaterială care continuă, până în ziua de azi, să-mi spună diferite lucruri.

— Ce fel de lucruri, don Juan?

— Orice lucru pe care-mi concentrez intenția, lucruri pe care nu vreau să mă deranjez să le aprofundez singur. Cum ar fi, de exemplu, detalii despre comportamentul învățăceilor mei. Ce fac ei când nu mă aflu în preajma lor. Şi-mi spune, mai ales, lucruri despre tine. Emisarul îmi spune tot ce faci.

Ajunsă în acest punct, nu prea îmi

convenea direcția în care evoluase conversația noastră. Îmi scormoneam frenetic mintea, pentru a găsi întrebări pe alte teme, în timp ce don Juan se prăpădea de râs.

— Emisarul visatului este o făptură anorganică? am întrebat.

— Să spunem că emisarul visatului este o forță care vine din tărâmul făpturilor anorganice. Acesta este motivul pentru care cei care visează se întâlnesc întotdeauna cu el.

— Vrei să spui, don Juan, că oricare dintre cei care visează îl aude sau îl vede pe emisar?

— Toți îl aud; foarte puțini sunt cei care îl văd sau îl simt.

— Ai vreo explicație pentru acest lucru?

— Nu. În afară de asta, nu prea mă interesează foarte mult emisarul. Într-un anumit moment din viață, a trebuit să iau o decizie dacă să mă concentrez pe făpturile anorganice şi să urmez calea deschisă de vrăjitorii din vechime sau să nu consimt la aşa ceva. Profesorul meu, nagualul Julian, m-a ajutat să mă hotărăsc pentru neacceptare. N-am regretat niciodată această decizie.

— Crezi că şi eu ar trebui să refuz făpturile anorganice, don Juan?

Nu mi-a răspuns la întrebare; în loc de răspuns, mi-a explicat că întregul domeniu al făpturilor anorganice este întotdeauna predispus să ne învețe. Probabil că din cauza faptului că făpturile anorganice au o conştiință mai profundă ca a noastră, se simt obligate să ne ia sub aripa lor ocrotitoare.

— N-am considerat că are rost să devin învățăcelul lor, a adăugat el. Prețul este prea mare.

— Care este prețul?

— Viața noastră, energia noastră, devoțiunea noastră față de ele. Cu alte cuvinte, libertatea noastră.

— Dar ce ne învață ele?

— Lucruri legate de lumea lor. În acelaşi fel în care noi înşine le-am învăța pe ele — dacă am fi capabili să o facem — lucruri legate de lumea noastră. Însă metoda lor este de a lua esența noastră primară drept etalon al nevoilor noastre şi de a ne învăța în conformitate cu ea. O treabă extrem de periculoasă!

— Nu văd de ce ar fi periculoasă.

— Dacă cineva ar lua drept etalon esența

primară a eului tău, cu toate temerile şi lăcomia, şi invidia care o caracterizează etcetera, etcetera şi te-ar învăța ceea ce satisface această stare oribilă de existență, care crezi că ar fi rezultatul?

Nu aveam replică. Credeam că înțeleg perfect motivele refuzului său.

— Problema vrăjitorilor din vechime, este că ei au învățat lucruri minunate, dar pe baza naturii lor primitive nealterate, a continuat don Juan. Făpturile anorganice au devenit aliații lor şi, prin exemplificări premeditate, i-au învățat adevărate minuni pe vrăjitori. Aliații executau acțiunile, iar vrăjitorii erau îndrumați pas cu pas să le imite, fără a schimba ceva din natura lor primară.

— Există aceste relații cu făpturile anorganice şi în ziua de azi?

— Nu pot să răspund exact la această întrebare. Tot ce pot să spun este că eu personal nu pot concepe să am asemenea relații. Implicarea în situații de asemenea natură zădărniceşte eforturile noastre de căutare a libertății, consumând toată energia de care dispunem. Pentru a putea urma cu adevărat exemplul aliaților lor, vrăjitorii din

vechime au fost nevoiți să-şi petreacă viața pe tărâmul făpturilor anorganice. Cantitatea de energie necesară pentru a realiza o asemenea deplasare continuă este uluitoare.

— Vrei să spui, don Juan, că vrăjitorii din vechime erau capabili de a exista pe acele tărâmuri aşa cum existăm noi aici?

— Nu tocmai cum existăm noi aici, dar, în mod cert, trăiau: îşi păstrau conştiința şi individualitatea. Pentru acei vrăjitori emisarul visatului a devenit entitatea de importanță vitală. Dacă un vrăjitor doreşte să trăiască pe tărâmul făpturilor anorganice, emisarul este puntea de legătură perfectă pentru realizarea acestui lucru; vorbeşte, este înclinat să învețe şi să îndrume.

— Ai fost vreodată în acel tărâm, don Juan?

— De nenumărate ori. La fel şi tu. Dar nu are rost să discutăm despre asta acum. Încă nu te-ai descotorosit de toate resturile nefolositoare din atenția visatului. Într-o bună zi, vom vorbi şi despre acel tărâm.

— Să deduc, deci, don Juan că nu-l accepți sau nu îți place emisarul?

— Nici nu-l accept şi nici nu-mi place. Aparține unui alt registru, registrul

vrăjitorilor din vechime. În plus, învățăturile şi îndrumările sale sunt absurdități în lumea noastră. Iar pentru aceste absurdități emisarul ne taxează enorm în termenii energiei. Într-o zi, vei fi şi tu de aceeaşi părere cu mine. Vei vedea.

În tonul cu care rostise don Juan aceste cuvinte am surprins o confirmare mascată a convingerii sale că nu-i împărtăşeam părerea în ceea ce-l privea pe emisar. Tocmai voiam să-l înfrunt în această problemă, când am auzit vocea emisarului în urechi:

— Are dreptate, a spus glasul. Ție îți plac pentru că nu găseşti că este nimic rău în a explora toate posibilitățile. Vrei să acumulezi cunoaştere; cunoaşterea înseamnă putere. Nu vrei să rămâi în călduța siguranță a rutinei şi convingerilor lumii cotidiene.

Emisarul a spus toate acestea în limba engleză, cu un pronunțat accent de pe coasta Pacificului. Apoi a schimbat-o pe spaniolă. Am sesizat un uşor accent argentinian. Nu-l mai auzisem pe emisar vorbind astfel; mă fascina. El mi-a vorbit despre împlinire, cunoaştere, despre cât de departe mă aflam de locul meu natal; despre setea mea de aventură şi aproape obsedanta dorință de a

cunoaşte lucruri noi, de a pătrunde orizonturi noi. Glasul mi s-a adresat chiar şi în portugheză, cu pronunțate inflexiuni ale limbii vorbite în pampasul de sud.

Faptul de a auzi vocea debitând toate acele remarci linguşitoare nu numai că m-a înspăimântat, ci chiar m-a îngrețoşat I-am spus lui don Juan, atunci, pe loc, că trebuia să încetez exercițiile de visat. Şi-a ridicat, surprins, ochii spre mine. Dar, când i-am repetat cele auzite, a fost de acord că trebuie să mă opresc din exerciții, deşi am simțit că o face numai ca să mă calmeze.

Câteva săptămâni mai târziu, reacția mea mi s-a părut puțin cam isterică, iar decizia de a renunța — nejustificată. Mi-am reluat exercițiile de visat. Eram sigur că don Juan ştia că-mi anulasem decizia de retragere.

Cu ocazia uneia dintre vizitele mele la el, a început să vorbească, pe neaşteptate, despre vise.

— Faptul că nu am fost educați să apreciem visele ca pe un autentic domeniu de explorare nu înseamnă că ele nu sunt aşa ceva, a început el. Visele sunt analizate pentru sensul lor sau considerate prevestiri, dar niciodată nu sunt interpretate ca

domeniu al unor întâmplări reale. Din câte ştiu, numai vrăjitorii din vechime au făcut acest lucru, a continuat el, dar, în cele din urmă, au dat-o în bară. S-au lăcomit şi, când au ajuns la o bifurcaţie crucială a drumurilor, au luat-o pe cel greşit. Au jucat totul pe o carte: posibilitatea fixării punctului de asamblare în miile de poziţii pe care le putea acesta adopta.

Don Juan şi-a exprimat consternarea în faţa faptului că, din toate lucrurile minunate pe care vrăjitorii din vechime le-au învăţat, explorând aceste mii de poziţii, rămăseseră numai arta visatului şi arta stalkingului. A reafirmat că arta visatului se referă la deplasarea punctului de asamblare. A definit apoi stalkingul ca artă care se ocupă de modul de fixare al punctului de asamblare în orice poziţie este deplasat.

— A fixa punctul de asamblare în orice poziţie nouă înseamnă a dobândi coeziune, a spus el. Exact asta şi făceai în exerciţiile sale de visat.

— Credeam că-mi perfecţionam corpul energetic, am spus eu, întrucâtva surprins de afirmaţia lui.

— Faci asta şi mult mai mult decât atât;

înveți să ai coeziune; visatul impune acest lucru formându-i pe cei care visează să-şi fixeze punctul de asamblare. Atenția visatului, corpul energetic, cea de a doua atenție, relațiile cu făpturile anorganice, emisarul visatului sunt toate produse secundare ale procesului de dobândire a coeziunii; cu alte cuvinte, sunt produsele secundare ale fixării punctului de asamblare în mai multe poziții de visat.

— Ce este aceea o poziție de visat, don Juan?

— Orice poziție nouă în care a fost deplasat punctul de asamblare în timpul somnului.

— Cum fixăm punctul de asamblare într-o poziție de visat?

— Prin menținerea imaginii oricărui element din vis sau prin schimbarea viselor după vrere. Prin exercițiile tale de visat îți exersezi capacitatea de a fi coeziv; adică îți exersezi capacitatea de a menține o nouă formă a energiei, prin fixarea punctului de asamblare în poziția unui anume vis pe care îl ai.

— Mențin, într-adevăr, o nouă formă a energiei?

— Nu chiar, şi asta nu pentru că nu poți, ci numai pentru că îți translezi doar punctul de asamblare în loc să-l deplasezi. Translațiile punctului de asamblare produc schimbări de mică importanță, practic insesizabile. Atracția traslărilor constă în aceea că acestea sunt atât de mici şi atât de numeroase, încât a menține coeziunea în toate reprezintă un adevărat triumf.

— Cum ştim că menținem coeziunea?

— Ştim asta după claritatea percepției noastre. Cu cât este mai clară imaginea viselor noastre, cu atât este mai mare coeziunea.

Apoi mi-a spus că era timpul să fac o aplicație practică a ceea ce învățasem din visat. Fără să-mi dea posibilitatea să întreb ceva, m-a îndemnat să-mi concentrez atenția — ca şi când aş fi fost într-un vis — asupra frunzişului unui copăcel de deşert ce creştea în preajmă: un *Prosopis glandulosa.*

— Doreşti doar să mă uit fix la el? am întrebat eu.

— Nu doresc doar să te uiți fix la el; doresc să faci ceva special cu acest frunziş, a răspuns el. Ține minte că, în vise, o dată ce poți să menții imaginea oricărui element, îți

menții, de fapt, poziția de visat a punctului tău de asamblare. Acum, priveşte la aceste frunze, ca şi cum ai fi într-un vis, dar cu o semnificativă deosebire: îți vei concentra atenția visatului asupra frunzelor copăcelului în starea de conştiință a lumii cotidiene.

Nervozitatea mea a făcut să-mi fie imposibil să-i urmăresc firul gândirii. Mi-a explicat cu răbdare că, prin fixarea privirii asupra frunzişului, voi realiza o deplasare minusculă a punctului de asamblare. Apoi, convocându-mi atenția visatului prin fixarea cu privirea a frunzelor individuale, voi fixa, de fapt, această mică deplasare a punctului, iar coeziunea mea mă va face să percep în termenii celei de a doua atenții. A adăugat, cu chicotit, că întregul proces era ridicol de simplu.

Don Juan avea dreptate. Tot ce a trebuit să fac a fost să-mi concentrez privirea asupra frunzelor, să mă uit fix la ele, şi într-o clipă clipă am fost atras într-o senzație de vârtej, foarte asemănătoare cu vârtejurile din visele mele. Frunzişul copăcelului a devenit un întreg univers de informații senzoriale. Era ca şi cum frunzişul m-ar fi înghițit, dar senzația o aveam nu numai la nivelul vederii; dacă

atingeam frunzele, le simţeam în mod real. Le puteam simţi şi mirosul. Atenţia visatului era multisenzorială şi nu doar vizuală, ca în visatul obişnuit.

Ceea ce a început ca privitul frunzişului unui copăcel s-a transformat într-un vis. Eram convins că mă aflu într-un copăcel visat, aşa cum mai fusesem şi în alţi copaci din nenumărate alte vise. Natural că m-am comportat în acest copac visat la fel cum învăţasem să mă comport în visele mele; treceam de la un element la altul, tras de forţa unui vârtej ce se forma în oricare parte a copăcelului, pe care îmi concentram multisenzorială atenţie a visatului. Vârtejurile se formau nu numai când priveam, ci şi când atingeam ceva cu orice parte a corpului.

În mijlocul acestei viziuni, sau acestui vis, am avut un atac de îndoieli raţionale. Am început să mă întreb dacă mă urcasem într-adevăr în copăcel, într-o stare de năuceală, şi dacă, într-adevăr, mângâiam frunzele — pierdut în coroana copacului — fără să ştiu ce fac. Sau poate că adormisem, hipnotizat probabil de freamătul frunzelor în bătaia vântului, şi acum visam. Dar, la fel ca în vise, nu aveam destulă energie pentru a

reflecta prea mult la aceste lucruri. Gândurile mele erau pasagere. Durau doar o clipă; apoi forța experienței directe le-a înăbuşit complet.

O mişcare bruscă a zgâlțâit deodată totul şi m-a făcut, efectiv, să ies dintr-un pâlc de frunze, ca şi cum m-aş fi smuls din atracția magnetică a copăcelului. Aşezat într-o poziție elevată, aveam în față o privelişte nemărginită. De jur împrejur, erau munți întunecați şi multă vegetație. Un alt şoc de energie m-a făcut să mă cutremur până-n măduva oaselor; apoi m-am aflat în altă parte. Eram înconjurat de copaci uriaşi, mai mari chiar decât pinii Douglas din statele Oregon şi Washington. Nu mai văzusem niciodată o asemenea pădure. Peisajul era într-un atât de mare contrast față de cel arid al deşertului Sonora, încât nu am mai avut nici o îndoială că visam.

Am menținut viziunea acelei privelişti extraordinare, temându-mă să o las să dispară, întrucât ştiam că este, într-adevăr, un vis şi se va destrăma imediat ce-mi epuizam atenția visatului. Dar imaginile au rămas la locul lor chiar şi atunci când, după estimarea mea, ar fi trebuit să nu mai am

rezerve de atenție a visatului. Atunci, mi-a trecut prin minte un gând terifiant: ce-ar fi dacă asta nu era nici vis, nici viața de zi cu zi?

Cuprins de panică, la fel ca un animal înspăimântat, m-am retras înapoi în pâlcul de frunze din care ieşisem. Impulsul mişcării mele de retragere m-a purtat prin frunzişul şi printre crengile tari ale copăcelului. M-a tras jos din copăcel şi, într-o frântură de secundă, stăteam din nou lângă don Juan, la uşa casei sale din deşertul Sonora.

Mi-am dat seama seama imediat că reintrasem într-o stare în care puteam gândi coerent, dar nu puteam vorbi. Don Juan mi-a spus să nu fiu îngrijorat, afirmând că facultatea vorbirii este extrem de fragilă şi că crizele de muțenie sunt un lucru obişnuit printre vrăjitorii care se aventurează dincolo de limitele percepției normale.

În sinea mea aveam simțământul că lui don Juan i se făcuse milă de mine şi se hotărâse să-mi adresese cuvinte de îmbărbătare. Dar vocea emisarului visatului — pe care am auzit-o în clipa aceea — mi-a spus că, după o odihnă de câteva ore, aveam să mă simt din nou perfect.

Când m-am trezit, i-am prezentat lui don Juan — la cererea sa — o descriere completă a ceea ce văzusem şi făcusem. M-a prevenit că nu era posibil să mă bazez pe judecata mea rațională pentru a înțelege cele prin care trecusem, nu din cauză că judecata mi-ar fi fost în vreun fel slăbită, ci pentru că ceea ce se întâmplase era un fenomen ce depăşea parametrii rațiunii.

Normal că eu am susținut că nimic nu poate fi în afara granițelor rațiunii; că lucrurile pot fi enigmatice, dar că, mai devreme sau mai târziu, rațiunea găseşte întotdeauna o cale de face lumină în absolut orice. Şi eram absolut convins de asta.

Don Juan mi-a explicat, cu deosebită răbdare, că rațiunea este doar un produs derivat din poziția obişnuită a punctului de asamblare; că, prin urmare înțelegerea a ceea ce se petrece în jurul nostru, judecata sănătoasă, cu picioarele pe pământ — surse de mare mândrie pentru noi presupuse a fi consecința firească a valorii noastre — sunt doar rezultatul fixării punctului nostru de asamblare în locul său obişnuit. Cu cât este acesta mai rapid şi mai staționar, cu atât este mai mare încrederea în noi înşine şi

sentimentul că cunoaştem lumea şi suntem capabili de a face previziuni.

A adăugat că ceea ce face visatul este să ne confere mobilitatea necesară pentru a accede la alte lumi, prin demolarea modului nostru de cunoaştere a acestei lumi. A numit visatul o călătorie de dimensiuni de neconceput, călătorie care — după ne facilitează percepția a tot ce putem percepe ca oameni — determină punctul de asamblare să se proiecteze în afara domeniului umanului şi să perceapă inimaginabilul.

— Iată că ne-am întors din nou să insistăm asupra celui mai important subiect al lumii vrăjitorilor, a continuat el, poziția punctului de asamblare. Blestemul vrăjitorilor din vechime şi — deopotrivă — ghimpele din ochi al umanității.

— De ce spui asta, don Juan?

— Pentru că atât omenirea în general, cât şi vrăjitorii din vechime sunt victimele poziției punctului de asamblare: oamenii, pentru că, neştiind că există punctul de asamblare, sunt nevoiți să considere produsul derivat al poziției sale obişnuite ca pe ceva final şi de necontestat. Iar vrăjitorii din vechime pentru

că, deşi ştiau totul despre punctul de asamblare, s-au lăsat cuceriți de facilitatea cu care putea fi manipulat. Trebuie să te fereşti de a cădea în aceste capcane, a continuat el. Ar fi revoltător să te raliezi cu omenirea, ca şi când n-ai şti de existența punctului de asamblare. Dar ar fi şi mai absurd dacă te-ai ralia cu vrăjitorii din vechime şi ți-ai manipula cu cinism punctul de asamblare pentru profit.

— Totuşi, nu înțeleg. Ce legătură au toate astea cu experiența mea de ieri?

— Ieri ai fost într-o altă lume. Dacă mă întrebi unde este această lume, iar eu îți spun că ea este în poziția punctului de asamblare, răspunsul meu nu va avea nici un înțeles pentru tine.

Explicația lui don Juan era că am două alternative. Una era să merg pe calea analizelor raționale ale oamenilor şi să mă confrunt cu situația dificilă că existența îmi va spune că există şi alte lumi, iar rațiunea îmi va spune că nu există şi nici nu pot exista asemenea lumi. Cea de a doua alternativă era să urmez calea judecății vrăjitorilor din vechime caz în care aş accepta automat ideea existenței altor lumi şi ar fi nevoie numai de aviditatea mea

pentru a face ca punctul de asamblare să se mențină în poziția care creează lumile respective. Rezultatul ar fi un alt gen de dificultate: aceea de a trebui să mă deplasez fizic în tărâmuri cu aspect himeric, minat de perspectivele de putere şi avantage.

Eram prea amorțit pentru a-i urmări argumentația, dar apoi am realizat că nici nu trebuie să urmăresc, pentru că eram în totalitate de acord cu el, în ciuda faptului că nu aveam o imagine completă a faptelor cu care eram de acord. Acest acord era mai degrabă un sentiment ce venea de departe, o certitudine străveche pe care o pierdusem şi care-şi croia cu încetul calea de revenire către mine.

Reluarea exercițiilor de visat mi-a înlăturat aceste nelinişti dar a dat naştere altora noi. De exemplu, după ce o auzisem luni de-a rândul zi de zi, am încetat să mai consider vocea emisarului un lucru sâcâitor sau surprinzător. A devenit ceva obişnuit. Dar am făcut atât de multe greşeli sub influența a ceea ce-mi spunea, încât aproape că am ajuns să înțeleg reținerea lui don Juan de a lua vocea în serios. Un psihanalist ar fi repurtat o mare satisfacție profesională din

interpretarea emisarului potrivit tuturor permutațiilor posibile ale forțelor dinamicii mele interioare.

Don Juan îşi păstra convingerea fermă în ceea ce privea emisarul: forță impersonală, dar permanentă, din domeniul făpturilor anorganice; astfel că, cei care visează au cu toții de a face cu ea, mai mult sau mai puțin în aceiaşi termeni. Iar dacă optăm să luăm cuvintele ei drept sfaturi de urmat, suntem nişte fraieri incurabili.

Eram, în mod categoric, unul dintre aceşti fraieri. Nu aveam cum să rămân impasibil față de contactul direct cu un astfel de eveniment extraordinar: o voce care-mi dezvăluia clar şi concis, în trei limbi, aspectele ascunse ale oricărui lucru sau ființe asupra căreia îmi concentram atenția. Singurul neajuns — care însă nu conta pentru mine — era că nu eram sincronizați. Emisarul îmi relata diferite lucruri despre oameni sau întâmplări când, cu toată franchețea, uitasem de mult că mă interesaseră.

L-am întrebat pe don Juan despre cauzele acestei ciudățenii, iar el mi-a spus că se datora rigidității punctului meu de asam-

blare. Mi-a explicat că fusesem crescut de oameni bătrâni şi că aceştia îmi insuflaseră concepții de oameni bătrâni; în consecință, eram periculos de virtuos. Tendința sa de a-mi administra poțiuni de plante halucinogene nu era decât un efort, spunea el, de a-mi zgâlțâi punctul de asamblare şi a-i permite să dobândească o marjă minimă de mobilitate.

— Dacă nu-ți creezi această marjă, a continuat el, vei deveni ori mai virtuos, ori un vrăjitor isteric. Interesul meu de a-ți povesti despre vrăjitorii din vechime nu este de a-i denigra, ci de a ți-i contrapune. Mai devreme sau mai târziu, punctul tău de asamblare va deveni mai mobil, dar nu destul de mobil pentru a evita posibilitatea să fii ca ei: virtuos şi isteric.

— Cum pot să evit toate astea, don Juan?

— Există o singură cale. Vrăjitorii o numesc înțelegere absolută. Eu o numesc idilă cu cunoaşterea. Este efortul pe care-l depun vrăjitorii pentru a cunoaşte, a descoperi, a fi uluiți.

Don Juan a schimbat subiectul şi a continuat să explice problema fixării punctului de asamblare. Spunea că, *văzând*

cum punctele de asamblare ale copiilor se mişcă pemanent, ca împinse de vibrații, schimbându-şi cu uşurință locul, vrăjitorii din vechime au ajuns la concluzia că poziția obişnuită a punctului de asamblare nu este fixată din naştere, ci stabilită prin mecanismul deprinderilor. *Văzând* totodată că numai la adulți punctul este fixat într-un singur loc, au presupus că localizarea specifică a punctului de asamblare favorizează un mod specific de a percepe. Prin utilizare repetată, acest mod specific de a percepe devine un sistem de interpretare a datelor senzoriale.

Don Juan a subliniat că, întrucât suntem încorporați sistemului prin faptul că ne naştem în el, din momentul naşterii ne străduim necesarmente să ne ajustăm percepția pentru a ne conforma cerințelor sistemului, care ne guvernează pentru toată durata vieții. Prin urmare, vrăjitorii din vechime au avut perfectă dreptate să creadă că acțiunea de anulare a acestui mod de a percepe şi perceperea directă a energiei este ceea ce transformă pe cineva în vrăjitor.

Don Juan şi-a exprimat uimirea față de ceea ce numea el cea mai mare realizare a

educației noastre ca oameni: blocarea definitivă a punctului de asamblare în poziția sa obişnuită. Pentru că, o dată imobilizat acolo, percepția noastră poate fi instruită şi îndrumată să interpreteze ceea ce percepem. Cu alte cuvinte, putem atunci să fim dirijați să percepem mai mult în termenii sistemului şi nu în termenii propriilor noastre simțuri. M-a asigurat că percepția umană este, în general, uniformă pentru că punctele de asamblare ale întregii rase umane sunt fixate în acelaşi loc.

În continuare, a spus că vrăjitorii îşi demonstrează sieşi toate acestea când *vad* că, în momentul în care punctul de asamblare este deplasat dincolo de o anumită limită şi încep să fie percepute noi filamente de energie universală, ceea ce percepem nu are sens. Cauza imediată este că noile infomații senzoriale fac sistemul nostru să devină inoperant; el nu mai poate fi folosit pentru a interpreta ceea ce percepem .

— Percepția în lipsa sistemului este, desigur, haotică, spunea don Juan. Dar, oricât de straniu ar părea, exact când credem că suntem total dezorientați, vechiul nostru sistem se restabileşte; ne salvează şi transfor-

mă noua noastră percepție incomprehensibilă într-o nouă lume absolut comprehensibilă. Exact ce ți s-a întâmplat ție când ai privit frunzele copăcelului.

— Ce mi s-a întâmplat mie exact, don Juan?

— Percepția ta a fost pentru un timp haotică; totul ți s-a prezentat dintr-o dată, iar sistemul tău de interpretare a lumii a funcționat. Apoi, haosul s-a clarificat, iar tu te-ai pomenit în fața unei lumi noi.

— Ne aflăm din nou, don Juan, în acelaşi loc, în care am mai fost. Există această lume sau este ea doar o plăsmuire a minții mele?

— Ne aflăm, cu siguranță, în acelaşi loc, iar răspunsul este acelaşi. Există în poziția exactă în care s-a aflat punctul tău de asamblare în acel moment. Pentru a o percepe, ai avut nevoie de o coeziune, adică a fost necesar să-ți menții punctul de asamblare fixat în acea poziție, ceea ce ai şi făcut. Rezultatul a fost că ai perceput totalmente, pentru un timp, o lume nouă.

— Dar ar putea percepe şi alții aceeaşi lume?

— Dacă au uniformitate şi coeziune, ar putea să o perceapă. Uniformitate înseamnă

a menține, la unison, aceeaşi poziție a punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime numeau întreaga acțiune de realizare a uniformității şi coeziunii în afara lumii obişnuite percepția de stalking. Arta stalkingului, a continuat el, aşa cum am mai spus, se referă la fixarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din timpuri străvechi au descoperit, în practica lor, că, oricât de importantă este deplasarea punctului de asamblare, mult mai important este să fie făcut să rămână fixat în noua sa poziție, oriunde s-ar afla aceasta.

Mi-a explicat că, dacă punctul de asamblare nu rămâne nemişcat, nu putem percepe coerent sub nici o formă, ci vom recepta doar o multitudine caleidoscopică de imagini disociate. Acesta este motivul pentru care vrăjitorii din vechime au acordat aceeaşi importanță visatului ca şi stalkingului. Nici una dintre aceste arte nu poate exista fără cealaltă, mai ales în cazul activităților în care erau angrenați vrăjitorii.

— Care erau aceste activități, don Juan?

— Vrăjitorii din vechime le numeau aspecte mai complexe ale celei de a doua atenții sau marea aventură în necunoscut.

Don Juan a spus că aceste activități decurg din deplasarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime au învățat nu numai să-şi deplaseze punctele de asamblare în mii de poziții pe suprafața sau în interiorul maselor lor energetice, ci şi cum să-şi fixeze punctele de asamblare în aceste poziții, menținându-şi astfel, un timp nelimitat, coeziunea.

— Care era folosul acestui lucru, don Juan?

— Nu putem vorbi de foloase, ci numai de rezultate finale.

Mi-a explicat că vrăjitorii din vechime aveau o coeziune atât de puternică, încât le permitea să devină — din punct de vedere perceptual şi fizic — orice le dicta poziția specifică a punctului lor de asamblare. Se puteau transforma în absolut orice pentru care aveau un inventar de trăsături specifice. Un asemenea inventar, spunea el, înseamnă toate detaliile de percepție implicate de actul de a deveni, de exemplu, un jaguar, o pasăre, o insectă, etcetera, etcetera.

— Mi-e foarte greu să cred că o asemenea transformare este posibilă, am spus eu.

— Este posibilă, m-a asigurat el. Nu atât

pentru tine sau pentru mine, ci pentru ei. Pentru ei asta era un nimic.

A spus că vrăjitorii din vechime aveau o mobilitate extraordinară. Aveau nevoie doar de o mică translație a punctului de asamblare, o cât de mică sugestie perceptuală din visat, şi imediat îşi prelucrau percepția prin stalking, îşi reorganizau coeziunea pentru a o adecva noilor stări de conştientă şi erau un animal, o altă persoană, o pasăre sau orice altceva.

— Dar nu este asta ceea ce fac bolnavii mintali? Îşi fabrică propria lor realitate pe parcurs? am replicat eu.

— Nu, nu este acelaşi lucru. Alienații mintali imaginează o realitate proprie, pentru că nu au nici un fel de țel prestabilit. Ei aduc haosul în haos. Vrăjitorii, dimpotrivă, aduc ordine în haos. Țelul lor transcendental prestabilit este de a-şi elibera percepția. Vrăjitorii nu fabrică lumea pe care o percep; ei percep energia direct şi descoperă că ceea ce percep este o lume nouă, care îi poate înghiți cu totul, pentru că este la fel de reală ca orice ştim noi că este real.

Apoi don Juan mi-a prezentat o nouă versiune a ceea ce mi se întâmplase mie în

timp ce îmi concentrasem privirea asupra copăcelului. A spus că începusem să percep energia copăcelului. La nivel subiectiv însă, credeam că visez, pentru că, pentru a percepe energia, obişnuiam să recurg la metode ale visatului. A afirmat că folosirea metodelor visatului în lumea vieții cotidiene era unul dintre procedeele cele mai eficace la care recurgeau vrăjitorii din vechime. Asta făcea ca perceperea directă a energiei să fie mai degrabă ca un vis, în loc de a fi total haotică, până în momentul în care ceva reorganiza percepția, iar vrăjitorul se pomenea în fața unei lumi noi — exact ceea ce mi se întâmplase mie.

I-am spus despre gândul care-mi trecuse prin minte şi pe care abia îndrăzneam să-l gândesc: că peisajul pe care îl vedeam nu era un vis şi nici lumea noastră de zi cu zi.

— Nu era, a răspuns el. Ți-am mai spus asta de nenumărate ori, dar tu crezi că nu fac altceva decât să mă repet. Ştiu cât de dificil îi este minții omeneşti să accepte ca reale posibilități neraționale. Dar lumile noi există într-adevăr! Ele sunt înfăşurate una peste alta, precum foile într-un bulb de ceapă. Lumea în care existăm noi este una

dintre aceste foi.

— Vrei să spui, don Juan, că scopul învățăturilor dumitale este de a mă pregăti pentru a merge în acele lumi?

— Nu. Nu vreau să spun asta. Mergem în acele lumi numai ca exercițiu. Acest fel de călătorii reprezintă antecedentele vrăjitorilor din ziua de azi. Noi practicăm acelaşi fel de visat pe care-l practicau şi vrăjitorii din vechime, dar, la un moment dat, ne abatem pe un tărâm nou. Vrăjitorii din vremuri străvechi preferau translarea punctului de asamblare, astfel încât întotdeauna se aflau pe un teren mai mult sau mai puțin cunoscut, previzibil. Noi preferăm transferul punctului de asamblare. Noi căutăm necunoscutul din afara sferei umanului.

— Eu nu am ajuns încă acolo, nu-i aşa?

— Nu. Tu eşti încă la început. Iar, la început, oricine trebuie să parcurgă toate etapele parcurse de vrăjitorii din vechime. Pentru că, la urma urmelor, ei sunt cei care au inventat visatul.

— Atunci, în ce stadiu voi începe să învăț genul de visat al noilor vrăjitori?

— Mai ai mult de învățat până atunci. După câțiva ani, poate; în plus, în cazul tău,

trebuie să fiu extraordinar de atent. Ca fire, te asemeni categoric cu vrăjitorii din vechime. Ți-am mai spus asta, dar totdeauna reuşeşti să eviți testele mele. Uneori, cred chiar că eşti sfătuit de vreo energie străină, dar, pe urmă, resping această idee. Nu eşti prefăcut.

— La ce te referi, don Juan?

— Ai făcut, fără să-ți dai seama, două lucruri care mă îngrijorează foarte tare. Prima dată când ai visat, ai călătorit cu corpul tău energetic către un loc din afara acestei lumi. Şi ai şi umblat pe acolo! Iar apoi, te-ai deplasat cu corpul tău energetic în alt loc din afara acestei lumi, separându-te de starea de conştientă a lumii cotidiene.

— De ce te-ar putea îngrijora asta, don Juan?

— Visatul este ceva mult prea uşor pentru tine. Iar asta poate fi un blestem, dacă nu suntem atenți. Te conduce la necunoscutul din sfera umanului. Aşa cum ți-am spus însă, vrăjitorii din ziua de azi se străduiesc să ajungă la necunoscutul din afara sferei umanului.

— Ce ar putea fi necunoscutul din afara sferei umanului?

— Eliberarea din condiția de om. Lumi

inimaginabile care se află în afara categoriei umane, dar pe care le putem totuşi percepe. Prin asta se abat vrăjitorii contemporani de la calea tradițională. Ei au predilecție pentru ceea ce se află în afara sferei umanului. Iar ceea ce se află în afara acestei sfere sunt lumi complete şi complexe, nu doar domeniul păsărilor, cel al animalelor sau cel al omului, chiar dacă este vorba de omul necunoscut. Mă refer la lumi, ca aceea în care trăim, lumi totale, cu domenii de manifestare infinite.

— Unde se află aceste lumi, don Juan? în diferite poziții ale punctului de asamblare?

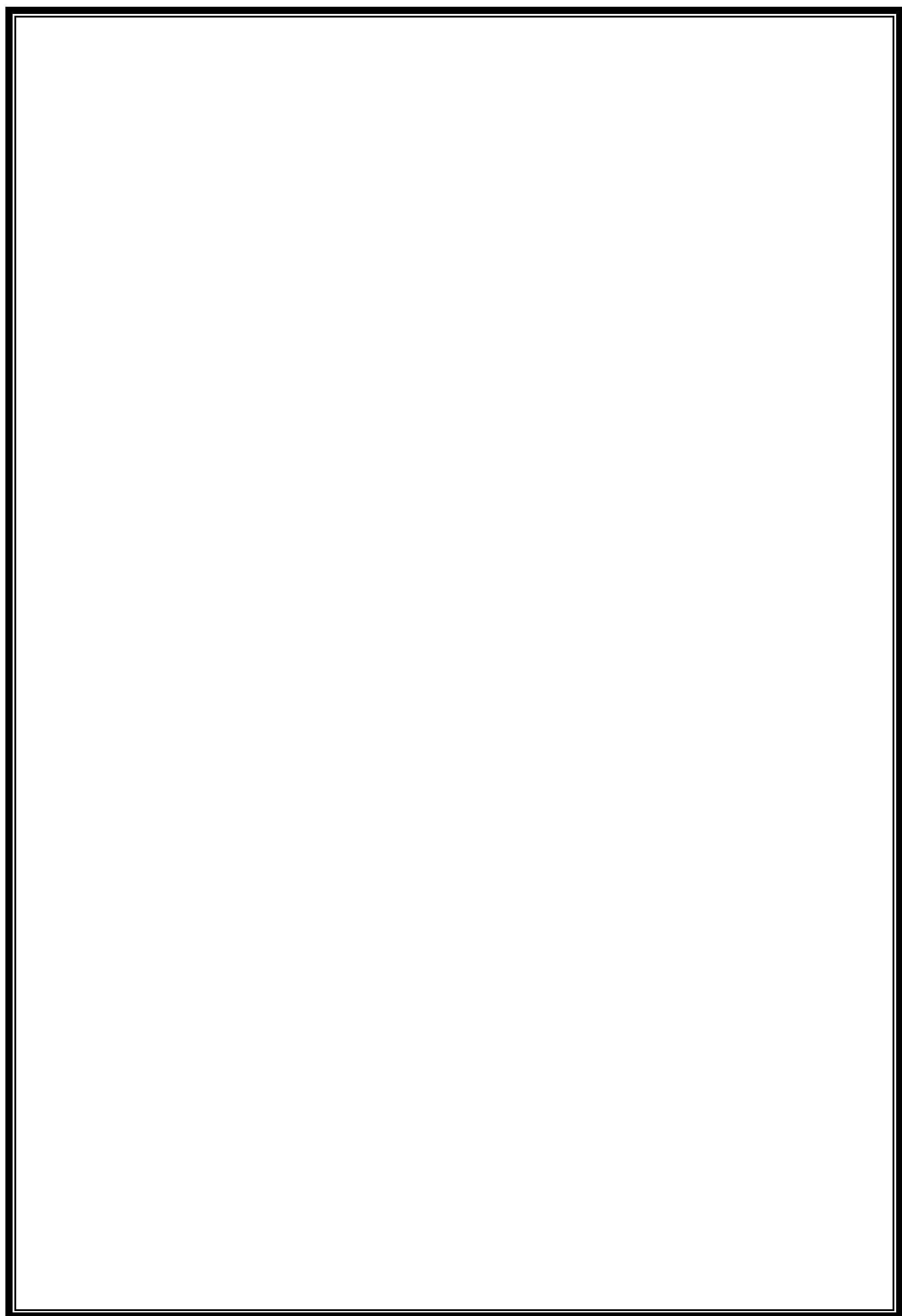
— Exact. În diferitele poziții ale punctului de asamblare, poziții pe care vrăjitorii le realizează prin transferul punctului de asamblare şi nu prin translația lui. Pătrunderea în aceste lumi este genul de visat pe care îl practică numai vrăjitorii din ziua de azi. Vrăjitorii din vechime nu s-au a-venturat în asemenea forme, întrucât asta necesită o mare doză de detaşare şi o totală lipsă de vanitate. Un preț pe care nu-şi puteau permite să-l plătească. Pentru vrăjitorii care practică visatul în ziua de azi, visatul reprezintă libertatea de a percepe lumi ce depăşesc orice imaginație.

— Dar ce rost are să percepi toate astea?

— Mi-ai mai pus astăzi aceeaşi întrebare. Vorbeşti ca un adevărat negustor. Care este riscul? întrebai. Care este procentul de câştig la investiția mea? Îmi va îmbunătăți situția? Nu se poate răspunde la asta. Mintea negustorului gândeşte în termeni comerciali. Dar libertatea nu poate fi o investiție. Libertatea este o aventură nesfârşită, în care ne riscăm viața şi mult mai mult de atât pentru câteva momente ale unei trăiri ce nu poate fi exprimată în cuvinte, ce depăşeşte orice gânduri sau sentimente.

— Nu am pus întrebarea în acest sens, don Juan. Ceea ce vreau eu să ştiu este ce anume poate constitui pentru un pierde-vară ca mine stimulul de a face toate astea?

— Setea de libertate este singurul stimul pe care-l cunosc. Libertatea de a zbura în infinitatea de dincolo de noi. Libertatea de a te dizolva, de a te înălța, de a fi precum flacăra unei lumânări, care — deşi nu se poate compara cu lumina a milioane de stele — rămâne intactă, pentru că niciodată nu a avut pretenția că ar fi mai mult decât ceea ce este: o simplă lumânare.

5. LUMEA FĂPTURILOR ANORGANICE

Credincios înțelegerii de a aştepta ca don Juan să fie cel care inițiază orice discuție referitoare le visat, îi ceream sfaturi numai în caz de necesitate. De regulă însă, nu numai că avea rețineri în a aborda subiectul, ci chiar era nemulțumit de mine în legătură cu asta. În opinia mea, nemulțumirea sa era confirmată de faptul că, ori de câte ori vorbeam de acțiunile mele de visat, minimaliza totdeauna importanța realizărilor mele.

Pentru mine, în acea perioadă, existența făpturilor anorganice însuflețite devenise aspectul esențial al exercițiilor mele de visat. După ce le întâlnisem în vis şi, mai ales, după ciocnirea din deşertul din jurul casei lui don Juan, ar fi trebuit să fiu mai dispus să accept existența lor ca pe o treabă serioasă. Dar toate aceste evenimente au avut asupra mea exact efectul contrar. Am devenit de neclintit în convingerea că ele nu există, negând — prin eludare — această posibilitate.

Apoi m-am răzgândit şi am hotărât să întreprind o cercetare obiectivă în ceea ce le

priveşte. Metoda de desfăşurare a cercetării presupunea ca, mai întâi, să întocmesc o evidență a tot ce se întâmpla în şedințele mele de visat, iar apoi să folosesc aceste evidențe drept bază pentru a stabili dacă visatul atesta sau nega existența făpturilor anorganice. Şi chiar am scris, cu meticulozitate, sute de pagini de detalii fără noimă, când, de fapt, ar fi trebuit să-mi fie clar că problemele doveditoare ale existenței lor erau aproape toate strinse în momentul în care mi-am început cercetarea.

Mi-a trebuit numai câteva şedințe ca să descopăr că ceea ce credeam eu că sunt recomandări obişnuite de-ale lui don Juan — să-mi stopez judecata şi să las făpturile anorganice să vină singure la mine — era, de fapt, chiar procedeul utilizat de vrăjitorii din timpuri străvechi pentru a atrage aceste făpturi. Lăsându-mă să descopăr singur acest lucru, don Juan urma, pur şi simplu, cursul instruirii sale în ale vrăjitoriei. El remarcase de nenumărate ori că este foarte dificil să-ți determini eul să renunțe la sistemul său de apărare altfel decât prin exercițiu. Una dintre cele mai puternice linii de apărare ale eului este, într-adevăr, judecata noastră

raţională, care nu este numai cea mai tainică, atunci când este vorba de acţiuni şi explicaţii vrăjitoreşti, dar şi cea mai ameninţată. Don Juan era convins că existenţa făpturilor anorganice este cel mai de temut atacator al raţiunii noastre.

În exerciţiile mele de visat aveam o ordine stabilită de acţiune, pe care o respectam în fiecare zi, fără abatere. Mai întâi, vizam observarea oricărui element posibil din vis, apoi vizam schimbarea viselor. Pot să declar cu toată sinceritatea că am observat universuri întregi de detalii în vise peste vise. În mod obişnuit, la un moment dat, atenţia visatului începea să-mi slăbească, iar şedinţele mele de visat se încheiau fie prin aceea că adormeam şi începeam să am vise obişnuite — în care nu-mi exercitam nici un fel de atenţie a visatului — fie prin aceea că mă trezeam şi nu mai puteam să dorm deloc.

Din când în când însă, aşa cum spusese don Juan, în visele mele era infiltrat un curent de energie străină, o iscoadă — cum îl numea el. Faptul că fusesem prevenit m-a ajutat să-mi adaptez atenţia visatului şi să fiu cu ochii-n patru. Prima dată când am observat infiltraţiile de energie străină, visam

că eram la cumpărături într-un mare magazin universal. Treceam de la un raion la altul, în căutare de antichități. În cele din urmă, am găsit un astfel de articol. Ridicolul faptului de a căuta obiecte de artă vechi într-un magazin universal era atât de evident, încât m-a făcut să râd pe înfundate, dar, întrucât am găsit un astfel de articol, am uitat de incongruență. Obiectul cu pricina era un mâner de baston. Vânzătorul mi-a spus că era făcut din iridium, pe care l-a caracterizat drept una dintre cele mai dure substanțe din lume. Era o piesă sculptată, reprezentând capul şi umerii unei maimuțe. Mie mi se părea că era făcută din jad. Vânzătorul a fost ofensat când am sugerat că ar putea fi vorba de jad şi, pentru a-şi demonstra afirmațiile a aruncat cu toată puterea obiectul pe pardoseala de ciment. Acesta nu s-a spart, ci a săltat ca o minge şi a zburat mai departe, rotindu-se în aer, ca un disc zburător. M-am luat după el. A dispărut în spatele unor copaci. Am alergat să-l caut şi l-am găsit înfipt în pământ. Se transformase într-un baston lung, extraordinar de frumos, negru cu verde închis.

Doream cu înfocare să fie al meu. L-am apucat şi m-am luptat să-l scot din pământ înainte de a mai trece cineva pe acolo. Dar, oricât de tare m-am străduit, nu am putut să-l fac să iasă. Mă temeam că-l voi rupe, dacă aş încerca să-l scot zgâlțâindu-l înainte şi înapoi. Aşa că am început să sap în jurul lui cu mâinile. În timp ce eu săpam, el se topea, până când, în locul lui, n-a rămas decât o băltoacă de apă verde. Mă uitam la băltoacă şi deodată a părut că explodează. S-a transformat într-un balon alb şi s-a evaporat. Visul meu a continuat cu alte detalii şi imagini nesemnificative, deşi deosebit de clare.

Când i-am povestit lui don Juan despre vis, el a spus:

— Ai reperat o iscoadă. Iscoadele sunt mai numeroase când visele noastre sunt obişnuite, neieşite din comun. Visele celor care visează sunt ciudat de lipsite de iscoade. Atunci când acestea apar, pot fi identificate datorită atmosferei stranii şi incongruenței care le însoțeşte.

— Incongruență, în ce fel, don Juan?

— Prezența lor n-are nici o noimă.

— Puține lucruri au vreo noimă în vis.

— Numai în visele obişnuite lucrurile sunt absurde. Aş spune că este aşa, pentru că în acele momente sunt infiltrate mai multe iscoade, deoarece oamenii obişnuiți sunt ținta unui baraj mai puternic din partea necunoscutului.

— Ştii cumva de ce stau lucrurile aşa, don Juan?

— După părerea mea, este vorba de un echilibru de forțe. Oamenii obişnuiți dispun de bariere uimitor de puternice pentru a se apăra împotriva acestor atacuri. Bariere precum grija pentru sine. Cu cât este mai solidă bariera, cu atât mai puternic este atacul. În contrast, cei care visează dispun de mai puține bariere, iar în visele lor sunt mai puține iscoade. Se pare că lucrurile fără noimă dispar din visele lor, probabil pentru a le facilita descoperirea prezenței iscoadelor.

Don Juan m-a sfătuit să rememorez cu mare atenție fiecare detaliu posibil al visului pe care-l avusesem. M-a făcut chiar să repet ceea ce îi spusesem.

— Mă derutezi complet, am spus eu. Întâi, nu vrei să auzi nimic despre visatul meu, iar apoi vrei. Există vreo ordine de succedare a refuzurilor şi acceptărilor dumitale?

— Poți fi sigur că la baza tuturor acestor lucruri există o ordine, a răspuns el. Se prea poate ca, într-o zi, la rândul tău, să procedezi la fel cu un alt visător. Unele aspecte sunt de o importanță crucială, pentru că sunt asociate cu spiritul. Altele sunt total neimportante, pe motivul că sunt asociate cu răsfățata noastră personalitate. Prima iscoadă pe care o detectezi va fi întotdeauna prezentă, în orice formă chiar de iridiu. Apropo, ce este iridiul?

— Nu ştiu exact, am răspuns eu cu totală franchețe.

— Ei, poftim! Şi ce-ai spune dacă se dovedeşte a fi una dintre cele mai dure substanțe din lume?

Ochii lui don Juan străluceau de încântare, în timp ce eu râdeam nervos de absurditatea unei asemenea posibilități, care — aşa cum aveam să aflu mai târziu — este chiar adevărată.

De atunci încolo am început să observ prezența elementelor incongruente din visele mele. O dată ce acceptasem modul în care don Juan categorisea energia străină din vise, eram întru totul de acord cu el că elementele incongruente erau invadatori

străini ai viselor mele. Atunci când îi detectam, atenția visatului se concentra cu o intensitate atât de mare asupra lor, cum nu se întâmpla niciodată în alte împrejurări.

Un alt lucru pe care l-am observat a fost că, de fiecare dată când visele mi-erau invadate de energie străină, atenția visatului trebuia să depună mari eforturi, pentru a transforma această energie într-un obiect c-unoscut. Dezavantajul atenției mele a visatului era incapacitatea sa de a realiza complet o astfel de transformare; rezultatul final erau nişte corcituri hidoase, cu o înfățişare aproape necunoscută pentru mine. Apoi energia străină se destrăma destul de uşor; elementul corcit dispărea, transformându-se într-o pată de lumină ce era repede absorbită de alte detalii din vis care se înghesuiau peste ea. Când l-am rugat pe don Juan să comenteze ceea ce mi se întâmpla, el a spus:

— În acest stadiu al visatului, iscoadele sunt patrule de recunoaştere trimise de lumea anorganică. Sunt foarte rapide, ceea ce înseamnă că nu stau mult.

— De ce spui că sunt patrule de recunoaştere, don Juan?

— Ele vin în căutare de conştiinţă potenţială. Sunt conştiente şi au voinţă, deşi de neînţeles pentru minţile noastre, fiind comparabile probabil cu starea conştientă şi voinţa copacilor. Viteza lăuntrică a copacilor şi a făpturilor anorganice este incomprehensibilă pentru noi, pentru că este infinit mai lentă decât a noastră.

— Ce te face să spui asta, don Juan?

— Atât copacii, cât şi făpturile anorganice rămân în viaţă un timp mai îndelungat decât noi. Sunt făcute să stea liniştite. Sunt imobile, şi totuşi fac ca totul să se mişte înjurai lor.

— Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sunt imobile precum copacii?

— Desigur. Ceea ce vezi tu în vis ca nişte beţigaşe luminoase ori întunecate este doar proiecţia imaginii lor. Ceea ce auzi drept voce a emisarului visatului este tot o proiecţie a acestor făpturi. La fel sunt şi iscoadele lor.

Dintr-un motiv de neînţeles aceste afirmaţii m-au copleşit. Am fost deodată cuprins de nelinişte. L-am întrebat pe don Juan dacă copacii au şi ei proiecţii de genul acesta.

— Au şi ei, a spus el. Însă proiecţiile lor

sunt chiar mai puțin prietenoase decât cele ale făpturilor anorganice. Cei care visează nu le caută compania niciodată dacă nu au o relație de profundă agreere cu copacii, ceea ce este o stare foarte greu de realizat. Nu avem nici un fel de prieteni pe acest pământ, ştii? A chicotit şi a adăugat: Nu este o taină de ce.

— Pentru dumneata, don Juan, poate nu este o taină, dar pentru mine este, cu siguranță.

— Suntem distrugători. Ne-am atras duşmănia tuturor organismelor vii de pe pământ. De aceea nu avem deloc prieteni.

Eram atât de afectat, încât aş fi vrut să pun capăt acestei discuții. Dar o dorință nestăpânită m-a făcut să mă întorc la problema făpturilor anorganice.

— Ce crezi că ar trebui să fac pentru a putea urmări iscoadele? am întrebat.

— De ce, pentru Dumnezeu, ai vrea să le urmăreşti?

— Întreprind un studiu obiectiv asupra făpturilor anorganice.

— Râzi de mine, nu-i aşa? Credeam că părerea ta, că făpturile anorganice nu există, este de neclintit.

Tonul său de zeflemea şi râsul amuzat demonstrau care erau gândurile şi simțămintele sale în legătură cu cercetarea mea obiectivă.

— M-am răzgândit, don Juan. Acum vreau să explorez toate posibilitățile.

— Ține minte că domeniul făpturilor anorganice era specialitatea vrăjitorilor din vechime. Pentru a ajunge acolo, îşi fixau cu tenacitate atenția visatului pe elementele din visele lor. În acest fel, puteau detecta iscoadele. Şi când le aveau în vizor, le strigau intenția lor de a le urma. De cum îşi exprimau verbal intenția, într-o clipită şi dispăreau atraşi de energia străină.

— Este atât de simplu, don Juan?

Nu mi-a răspuns. A râs doar către mine, ca şi când m-ar fi provocat să fac asta.

Întors acasă, am obosit să tot caut sensul adevărat al spuselor lui don Juan. Nu eram înclinat să iau în considerare posibilitatea ca el să fi descris, de fapt, chiar un procedeu real. După ce mi-am epuizat toate ideile şi răbdarea, într-o bună zi am renunțat să mai fiu atât de încordat şi circumspect. Într-un vis pe care l-am avut, am fost contrariat de un peşte, care a sărit brusc dintr-un heleşteu

pe lângă care treceam. Peştele s-a zbătut la picioarele mele, apoi a zburat ca o pasăre multicoloră, poposind pe o ramură, menținându-şi însă în continuare înfățişarea de peşte. Întâmplarea era atât de bizară, încât atenția visatului mi-a fost, pur şi simplu, electrizată. Am ştiut imediat că este vorba de o iscoadă. O secundă mai târziu, când peştele s-a transformat într-o pată de lumină, mi-am strigat intenția să o urmez şi, exact cum spusese don Juan, am şi plecat spre o altă lume.

Am zburat printr-un tunel cam întunecos, ca şi când aş fi fost o insectă zburătoare de greutate neglijabilă. Brusc, senzația de tunel a dispărut. Era exact ca şi când aş fi fost expulzat dintr-un tub, iar suflul cu care fusesem împins mă proiectase către o masă fizică imensă; aproape că o atingeam. În orice direcție m-aş fi uitat, nu-i puteam vedea capătul. Toate astea îmi aminteau atât de mult de filmele ştiințifico-fantastice, încât eram absolut convins că eu însumi creasem priveliştea acelei mase, la fel cum cineva îşi creează un vis. De ce nu? Credeam că, de fapt, eram adormit şi visam.

M-am apucat să observ detaliile visului

meu. Ceea ce vedeam semăna foarte mult cu un burete uriaş. Era poros şi găunos. Nu-i puteam simți textura, dar aceasta avea un aspect aspru şi fibros, de un fel de cafeniu închis la culoare. Atunci, m-a străfulgerat, pentru o clipă, îndoiala că acea masă tăcută era doar un vis. Ceea ce se afla în fața mea nu-şi schimba forma. Nici nu se mişca. Cum priveam aşa fix la ea, îmi crea impresia certă a ceva real, dar imobil; era fixată undeva şi exercita asupra mea o atracție atât de puternică, încât eram incapabil să-mi abat atenția visatului pentru a examina şi alte lucruri, inclusiv pe mine. Eram țintuit locului de o forță stranie, pe care n-o mai întâlnisem niciodată până atunci în visat.

Apoi am simțit cu certitudine că masa aceea mi-a eliberat atenția visatului; m-am concentrat cu întreaga mea putere conştientă asupra iscoadei care mă adusese acolo. Aceasta arăta ca un licurici în întunericul nopții, planând, puțin lateral, deasupra mea. Pe tărâmul ei propriu era o picătură de energie pură. Îi puteam *vedea* pulsația energetică. Părea conştientă de prezența mea. Dintr-o dată, a virat înspre mine şi m-a tras sau m-a împins. Nu i-am simțit atingerea,

dar ştiam că mă atinge. Senzația era surprinzătoare şi nouă; era ca şi când o parte din mine, care nu se afla acolo, ar fi fost electrizată de acea atingere, fiind străbătută de unde succesive de energie.

Din acel moment totul a devenit mult mai real în vis. Îmi era foarte dificil să-mi susțin ideea că visam un vis. La această dificultate s-a adăugat certitudinea mea că, o dată cu atingerea, iscoada realizase o legătură energetică cu mine. Din momentul în care a părut să mă tragă sau să mă împingă, am ştiut ce dorea să facă.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă împingă printr-o deschizătură largă înăuntrul masei fizice în fața căreia mă aflam. O dată intrat, mi-am dat seama că interiorul era la fel de uniform de poros ca şi exteriorul, dar mult mai neted ca aspect, ca şi când ar fi fost şlefuit. Ceea ce vedeam era o structură ce semăna cu fotografia mărită a unui stup de albine. Nenumărate tunele de formă geometrică se îndreptau în toate direcțiile. Unele erau orientate în sus ori în jos sau către stânga ori dreapta mea; erau fie perpendiculare unele pe altele, fie în pantă ascendentă sau descendentă mai abruptă ori

mai domoală.

Lumina era foarte slabă, totuşi totul se vedea perfect. Tunelele păreau să fie vii şi conştiente; pulsau. M-am uitat la ele şi mi-am dat brusc seama că *vedeam.* Acestea erau tunele de energie. În momentul în care am realizat acest lucru, vocea emisarului visatului a bubuit în urechile mele atât de tare, încât n-am putut distinge ce-mi spunea.

— Fă volumul mai mic, am strigat eu cu o iritare neobişnuită şi mi-am dat seama că, dacă vorbeam, blocam imaginea tunelelor şi intram într-un vid, unde tot ce puteam face era să aud.

Emisarul şi-a modulat vocea şi a spus:

— Te afli înăuntrul unei făpturi anorganice. Alege un tunel şi vei putea chiar trăi în el. Vocea a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Adică, dacă vrei să faci asta.

Nu m-am putut decide să spun nimic. Mă temeam că orice declarație din partea mea ar fi putut fi interpretată drept exact contrariul a ceea ce voiam să spun.

— Avantajele pe care le poți avea sunt nenumărate, a continuat vocea emisarului. Poți locui în oricât de multe tunele doreşti. Fiecare dintre ele te va învăța altceva.

Vrăjitorii din timpuri străvechi au trăit în acest fel şi au învățat lucruri minunate.

Mi-am dat seama — fără să simt într-adevăr asta — că iscoada mă împingea de la spate. Părea că vrea ca eu să merg mai departe. Am luat-o pe tunelul ce se afla imediat la dreapta mea. Imediat ce am intrat în el, ceva m-a făcut conştient de faptul că nu mergeam prin tunel, ci planam, zburam. Eram o picătură de energie la fel ca iscoada. Vocea emisarului mi-a răsunat din nou în urechi:

— Da, eşti doar o picătură de energie, a spus ea.

Faptul că repeta constatarea mi-a adus o imensă uşurare.

— Şi pluteşti în interiorul unei făpturi anorganice, a continuat vocea. Acesta este modul în care doreşte iscoada să te deplasezi în această lume. Când te-a atins, te-a schimbat pentru totdeauna. Acum eşti, practic, unul de-ai noştri. Dacă vrei să rămâi aici, spune-ți intenția cu glas tare.

Emisarul a tăcut şi în ochi mi-a revenit imaginea tunelului. Când el a vorbit din nou, se efectuase o reglare, şi imaginea lumii în care mă aflam nu a mai dispărut în vreme ce

auzeam vocea emisarului.

— Vrăjitorii din timpuri străvechi au aflat tot ceea ce ştiau despre visat stând aici, printre noi, a spus vocea.

Mă pregăteam să întreb dacă au învățat tot ceea ce ştiau numai trăind în interiorul acelor tunele, dar, înainte de a-mi formula întrebarea, emisarul mi-a răspuns:

— Da, au învățat totul numai trăind în interiorul făpturilor anorganice, a spus el. Pentru a putea trăi în ele, tot ce trebuia să facă vrăjitorii era să spună că doreau acest lucru, la fel cum tot ce a trebuit să faci tu pentru a ajunge aici a fost să-ți exprimi verbal intenția, clar şi fără echivoc.

Iscoada m-a împins pentru a-mi semnala că trebuie să continuu să mă deplasez. Am ezitat, şi ea a făcut ceva echivalent cu a mă îmbrânci, dar cu o asemenea forță, încât am țâşnit ca din puşcă, parcurgând în viteză nenumărate tunele. În cele din urmă, m-am oprit pentru că iscoada s-a oprit. Am planat pe loc o clipă, apoi ne-am lăsat în jos într-un tunel vertical. Nu simțeam schimbarea drastică de direcție. Din punct de vedere al propriei mele percepții, se părea că mă mai mişc încă paralel cu orizontala.

Am schimbat de multe ori direcția de deplasare, cu aceleaşi efecte perceptuale asupra mea. Începusem să-mi formulez un gând cu privire la incapacitatea mea de a simți dacă mă deplasez în sus ori în jos, când am auzit vocea emisarului.

— Cred că te-ai simți mai în largul tău dacă te-ai târî, în loc să zbori, a spus. Poți, de asemenea, să te simți ca un păianjen sau o muscă, direct pe verticală în sus ori în jos sau chiar cu capul în jos.

Imediat, m-am şi lăsat în jos. Ca şi când fusesem pufos şi uşor, şi dintr-o dată am dobândit ceva greutate, care m-a făcut să aterizez. Nu puteam simți pereții tunelului, dar emisarul avusese dreptate în privința faptului că mă simțeam mai în largul meu de-a buşilea.

— În lumea aceasta nu este nevoie să fii fixat de gravitație. Fireşte, de asta puteam să-mi dau şi singur seama.

— Nu trebuie nici să respiri, a continuat vocea. Şi numai pentru propria comoditate poți să-ți păstrezi simțul văzului şi să vezi aşa cum vezi în lumea ta.

Emisarul a părut indecis dacă să mai spună ceva sau nu. A tuşit, exact ca un om

care-şi drege glasul, şi a spus:

— Vederea nu este niciodată dereglată; prin urmare, un visător vorbeşte întotdeauna despre visatul său în termenii a ceea ce vede.

Iscoada m-a împins într-un tunel din dreapta mea. Era ceva mai întunecos decât celelalte. Mie, într-un mod ilogic, mi s-a părut mai tihnit şi mai plăcut decât celelalte, mai primitor sau chiar cunoscut mie. Mi-a trecut prin minte gândul că eu eram ca tunelul acela ori că tunelul era ca mine.

— Voi doi v-ați mai întâlnit, a spus vocea emisarului.

— Poftim? am zis eu.

Înțelesesem ce spusese, dar afirmația nu avea nici un sens.

— Voi doi v-ați luptat corp la corp şi, din această cauză, acum fiecare din voi este purtătorul energiei celuilalt.

Am crezut că detectez o doză de maliție sau chiar de sarcasm în vocea emisarului.

— Nu, nu este sarcasm, a spus emisarul. Mă bucur că ai rude aici, printre noi.

— Ce înțelegi prin rude? am întrebat eu.

— Cei ce-şi împart energia în comun se leagă prin legături de rudenie, a răspuns el. Energia este ca sângele.

N-am mai fost în stare să spun nimic. M-au cuprins fiori de teamă.

— Teama este ceva ce lipseşte cu desăvârşire în această lume, a spus emisarul.

Iar asta era singura afirmaţie neadevărată.

Visatul meu s-a încheiat în acest punct. Eram atât de impresionat de caracterul veridic şi animat al tuturor lucrurilor din vis, de extraordinara claritate şi coerenţă a afirmaţiilor emisarului, încât abia aşteptam să-i spun tot lui don Juan. M-a surprins şi m-a neliniştit faptul că el nu voia să audă relatarea mea. Deşi nu a spus asta, am avut impresia că este convins că totul era un produs al mult prea permisivei mele personalităţi.

— De ce te porţi aşa cu mine? am întrebat. Eşti nemulţumit de mine?

— Nu, nu sunt nemulţumit de tine, a răspuns el. Problema este că nu pot să discut despre acest capitol din visatul tău. În acest caz eşti absolut de unul singur. Ţi-am spus că făpturile anorganice sunt reale. Descoperi acum cât de reale sunt. Dar ceea ce faci cu această descoperire este treaba ta şi numai a ta. Într-o zi vei înţelege motivul pentru care mă ţin deoparte.

— Dar nu-mi poți spune măcar ceva referitor la acest vis? am insistat eu.

— Ceea ce pot să-ți spun este că nu a fost un vis. A fost o călătorie în necunoscut. O călătorie necesară. Aş putea chiar adăuga, una ultrapersonală.

Apoi a schimbat subiectul şi a început să vorbească despre alte aspecte ale învățăturilor lui.

Începând cu acea zi, în ciuda fricii mele şi a refuzului lui don Juan de a mă ajuta, am început să călătoresc cu regularitate în acea lume spongioasă. Am descoperit imediat că, pe măsură ce creştea capacitatea mea de a observa detaliile din vis, îmi era cu atât mai uşor să detectez iscoadele. Dacă optam pentru a le accepta ca energie străină, ele rămâneau un timp în câmpul meu de percepție. Dar, dacă optam pentru a transforma iscoadele în obiecte semicunoscute, ele rămâneau chiar mai mult timp, schimbându-şi, la întâmplare, forma. Dacă le urmam însă — exprimându-mi verbal intenția de a merge cu ele — iscoadele îmi transportau într-adevăr atenția visatului într-o lume ce depăşea orice aş fi putut eu să-mi imaginez în mod normal.

Don Juan spusese că făpturile anorganice sunt întotdeauna înclinate să învețe pe cineva. Dar nu-mi spusese că ceea ce ne învață ele este visatul. Afirmase că emisarul visatului — fiind o voce — este puntea de legătură ideală dintre lumea aceea şi lumea noastră. Am constatat că emisarul nu era numai vocea unui profesor, ci şi vocea unui abil comerciant. El repeta mereu — în momentul şi ocazia potrivită — avantajele lumii din care provenea. Totuşi, mă învăța şi lucruri inestimabile despre visat. Ascultând la cele ce-mi spunea, am înțeles preferința vrăjitorilor din timpuri străvechi pentru exercițiile practice concrete.

— Pentru a realiza un visat perfect, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți anulezi dialogul interior, mi-a spus el o dată. Ca să obții cele mai bune rezultate în a-l opri, pune-ți între degete nişte cristale de cuarț de vreo cinci până la opt centimetri lungime sau câteva pietre de râu plate şi netede. Îndoaie puțin degetele, presând în acelaşi timp cristalele sau pietrele dintre ele.

Emisarul spunea că agrafele de metal — dacă erau de lungimea şi lățimea degetelor — erau la fel de potrivite. Procedeul consta în a

presa cel puțin trei obiecte subțiri între degetele fiecărei mâini şi crearea, în acest fel, a unei presiuni aproape dureroase în mâini. Presiunea aceasta avea ciudata proprietate de a întrerupe dialogul intern. Emisarul prefera în mod evident cristalele de cuarț; spunea că ele dau cele mai bune rezultate, deşi — după oarecare practică — se putea folosi la fel de bine orice.

— Dacă adormi într-un moment de totală linişte, aceasta îți garantează o intrare perfectă în visat — spunea vocea emisarului — asigurând, totodată, intensificarea atenției visatului. Este recomandabil ca cei care visează să poarte un inel de aur, afirma el cu altă ocazie, de preferință puțin cam strâns pe deget.

Explicația lui era că un asemenea inel serveşte drept punte pentru a ieşi din visat înapoi în lumea cotidiană sau pentru a te cufunda din starea conştientă obişnuită în lumea făpturilor anorganice.

— Cum funcționează această punte? am întrebat eu; nu înțelesesem în ce fel se petrec lucrurile.

— Contactul degetelor cu inelul alcătuieşte puntea, a răspuns emisarul. Când

un visător vine în lumea mea, purtând un inel, acel inel atrage energia lumii mele şi o reține. Iar când este nevoie, energia îl transportă din nou pe visător în această lume, inelul degajând-o în degetele visătorului. Presiunea inelului asupra degetului pe care stă serveşte la fel de bine pentru asigurarea reîntoarcerii visătorului în lumea lui. Îi creează o senzație familiară constantă pe deget.

În timpul unei alte şedințe de visat, emisarul a spus că pielea noastră este organul cel mai adecvat pentru a transporta unde de energie de la nivelul lumii cotidiene la nivelul făpturilor organice şi viceversa. Mi-a recomandat să-mi mențin pielea la o temperatură medie şi curată, fără urme de pigmenți sau grăsimi. Recomanda totodată ca cei care visează să poarte un cordon, un guler sau o bentiță pe cap — bine strânse — pentru a crea un punct de presiune ce serveşte ca centru de schimb de energie al pielii. Emisarul mi-a explicat că pielea reflectă automat energia şi că ceea ce trebuie să facem pentru ca ea nu numai să reflecte energia, ci să facă şi schimb de energie între un nivel şi celălalt este să ne exprimăm cu

glas tare intenția în timpul visatului.

Într-o zi, vocea emisarului mi-a făcut o surpriză extraordinară. Mi-a spus că, pentru a garanta acuitatea şi precizia atenției visatului, trebuie să o scoatem din spatele centrului gurii, locul unde se află la toți oamenii o rezervă uriaşă de atenție. Instrucțiunile specifice ale emisarului erau de a exersa şi deprinde măiestria şi controlul necesare pentru a ține vârful limbii apăsat pe cerul gurii în timpul visatului. O treabă la fel de dificilă şi de solicitantă, spunea emisarul, ca şi găsirea propriilor mâini în vis. Dar, o dată realizat, acest lucru dă rezultate uluitoare în ceea ce priveşte controlul exercitat asupra atenției visatului.

Am primit o multitudine de îndrumări referitoare la toate subiectele imaginabile, îndrumări pe care le uitam pe loc, dacă nu-mi erau repetate mereu. L-am solicitat pe don Juan să mă sfătuiască în ce mod puteam soluționa această problemă a uitării. Comentariul său a fost, aşa cum mă aşteptam, foarte scurt:

— Concentrează-te numai asupra a ceea ce-ți spune emisarul despre visat.

Îmi însuşeam cu un interes şi o râvnă

teribile toate informațiile pe care vocea emisarului le repeta de suficient de multe ori. Respectând recomandările lui don Juan, urmăream numai acele îndrumări care se refereau la visat şi puteam confirma personal valoarea învățăturilor sale. Cea mai importantă pentru mine a fost informația că atenția visatului provine din spatele cerului gurii. A fost necesar să depun multe eforturi pentru a putea simți — în timpul visatului — că îmi apăsam cerul gurii cu vârful limbii. Dar, o dată ce am reuşit acest lucru, atenția visatului a dobândit parcă o viață proprie şi, aş putea spune, o acuitate mai mare decât atenția normală pe care o exercitam în lumea cotidiană.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama cât de profundă trebuie să fi fost relația vrăjitorilor din vechime cu făpturile anorganice. Spusele şi avertismentele lui don Juan referitoare la pericolul unei astfel de relații au căpătat, mai mult decât oricând, o importanță crucială. Am făcut tot ce-mi stătea în putere să-mi aplic normele sale privind introspecția fără nici un fel de menajamente. Astfel încât vocea emisarului şi spusele sale au devenit pentru mine o

suprasolicitare extremă. Trebuia să mă feresc, cu orice preț, să cedez în fața tentației promisiunii făcute de emisar referitoare la cunoaştere şi trebuia să fac asta prin propriile mele puteri, întrucât don Juan refuza în continuare să-mi asculte relatările.

— Trebuie să-mi sugerezi indirect măcar ceea ce ar fi indicat să fac, am insistat eu cu o ocazie, când am avut destul curaj să abordez subiectul.

— Nu pot, a spus el cu fermitate, şi să nu-mi mai ceri asta. Ți-am spus că, în astfel de cazuri, visătorii trebuie lăsați să se descurce singuri.

— Dar nici măcar nu ştii ce vreau să te rog.

— Ba sigur că ştiu. Vrei să-ți spun că poți locui într-unul din acele tuneluri, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a constata la ce se referă vocea emisarului.

Am recunoscut că exact aceasta era dilema mea. Voiam să ştiu cel puțin ce implica afirmația că cineva putea trăi în interiorul acelor tunele.

— Am trecut şi eu cândva prin aceeaşi dilemă chinuitoare, a continuat don Juan, şi nimeni nu m-a putut ajuta, pentru că asta

este o decizie ultrapersonală şi definitivă, pe care o iei în momentul în care îți exprimi verbal cererea de a trăi în lumea aceea. Pentru a te face să îți exprimi această vrere, făpturile anorganice sunt gata să-ți îndeplinească cele mai secrete dorințe.

— Dar asta este de-a dreptul diabolic, don Juan.

— Perfect adevărat. Dar nu numai pe motivul la care te gândeşti tu. Pentru tine, diabolică este tentația de a ceda, mai ales că este vorba de recompense atât de mari. Pentru mine, caracterul diabolic al lumii făpturilor anorganice este faptul că s-ar putea foarte bine să fie singurul refugiu pe care-l au visătorii într-un univers ostil.

— Este acea lume într-adevăr un adăpost sigur pentru cei care visează, don Juan?

— Categoric, pentru unii dintre ei. Dar nu pentru mine. Eu nu am nevoie de suporturi şi proptele. Ştiu ce sunt. Sunt singur într-un univers potrivnic şi am învățat să spun: „Asta este!"

Cu aceasta s-a încheiat dialogul nostru pe această temă. Nu-mi spusese ce voiam eu să aud, şi totuşi ştiam că numai să doreşti a şti cum era să trăieşti într-un tunel însemna că

aproape ai ales acel mod de viață. Nu eram interesat de aşa ceva. Am luat pe loc hotărârea să continui exercițiile de visat fără alte implicații. I-am spus imediat lui don Juan despre asta.

— Nu-mi spune nimic, m-a sfătuit el. Dar trebuie să înțelegi că, dacă optezi să rămâi aici, decizia ta este definitivă. Vei rămâne aici pentru totdeauna.

Îmi este imposibil să apreciez cu obiectivitate, în timpul nenumăratelor ocazii, când am visat acea lume. Pot să spun că părea a fi o lume atât de reală pe cât poate fi de real orice vis. Sau pot să spun că părea să fie la fel de reală pe cât este de reală lumea noastră cotidiană. Visând lumea aceea, am înțeles ceea ce-mi spusese don Juan de multe ori: că, sub influența visatului, realitatea suferă o metamorfoză. M-am pomenit astfel confruntat cu două alternative care, potrivit afirmațiilor lui don Juan, sunt opțiunile aflate în fața tuturor celor care visează: fie ne restructurăm cu grijă sistemul nostru de interpretare a stimulilor senzoriali, fie nu ținem deloc seama de el.

Pentru don Juan, restructurarea sistemului de interpretare însemna

intenționarea corectării lui. Însemna încercarea premeditată şi atentă de a-i extinde capacitățile. Trăind potrivit modului de viață al vrăjitorilor, visătorii economisesc şi stochează energia necesară pentru a stopa judecata şi a facilita astfel restructurarea intenționată. Mi-a explicat că, dacă optăm pentru corectarea sistemului nostru de interpretare, realitatea devine fluidă, iar sfera a tot ceea ce poate fi real este mărită, fără a pune în pericol integritatea realității. În acest fel, visatul deschide, într-adevăr, calea de acces către alte aspecte a ceea ce este real.

Dacă optăm să nu ținem seama de sistem, sfera a tot ceea ce poate fi perceput fără interpretare creşte excesiv de mult. Extensia percepției noastre este atât de uriaşă, încât ne rămân foarte puține instrumente de interpretare senzorială şi, astfel, avem sentimentul unei infinite realități care este ireală sau al unei infinite irealități, care ar putea foarte bine să fie reală, dar nu este.

Pentru mine, singura alternativă acceptabilă era să-mi corectez şi să-mi extind sistemul de interpretare. Când visam lumea făpturilor anorganice, eram confruntat cu caracterul consecvent al acelei lumi de la un

vis la altul, de la depistarea iscoadelor şi ascultarea spuselor emisarului visatului până la străbaterea tunelurilor. Treceam prin ele fără să simt nimic, dar eram conştient că timpul şi spațiul erau constante, deşi nu în termenii pe care i-ar fi putut discerne rațiunea în condiții normale. Totuşi, observând diferențele de detalii, absența sau multitudinea acestora din fiecare tunel, realizând distanța dintre tunele sau lungimea ori lățimea aparentă a fiecărui tunel prin care mă deplasam, am reuşit să-mi creez un simț de observație obiectivă.

Domeniul asupra căruia restructurarea sistemului meu de interpretare a avut cel mai dramatic efect a fost cel al cunoaşterii modului de interrelaționare cu lumea făpturilor anorganice. În lumea aceea — care, pentru mine, era reală — eu eram o picătură de energie. Astfel, puteam să trec val-vârtej prin tunele cu viteza luminii sau puteam să mă cațăr pe pereții acestora precum o insectă. Când zburam, o voce îmi comunica informații pertinente, şi nicidecum arbitrare cu privire la detaliile de pe pereții asupra cărora îmi concentram atenția visatului. Aceste detalii erau nişte protuberanțe

complicate, asemănătoare cu sistemul de scriere Braille. Când mă cățăram pe pereți, puteam vedea detaliile cu mai mare claritate, iar vocea pe care o auzeam îmi dădea informații mai complexe.

Pentru mine, consecința a constat în crearea unei atitudini dualiste. Pe de o parte, ştiam că visez un vis; pe de altă parte, ştiam că sunt implicat într-o călătorie pragmatică, la fel de reală ca orice călătorie din lume. Această dedublare reală confirma ceea ce spusese don Juan, şi anume, că existența făpturilor anorganice era cel mai mare pericol pentru rațiunea noastră.

Abia după ce am reuşit într-adevăr să-mi suspend judecata, am putut să mă mai liniştesc. La un moment dat, când tensiunea situației mele imposibile — de a crede în modul cel mai serios în existența atestabilă a făpturilor anorganice şi, în acelaşi timp, de a crede foarte serios că totul nu era decât un vis — era cât pe ce să mă distrugă, ceva s-a modificat drastic în atitudinea mea, deşi fără nici o acțiune din partea mea.

Don Juan susținea că nivelul meu de energie, care crescuse mereu în mod progresiv, a atins într-o bună zi un prag

valoric care mi-a permis să fac abstracție de ipotezele şi ideile preconcepute referitoare la natura omului, realitate şi percepție. În ziua aceea am devenit un îndrăgostit al cunoaşterii, indiferent de logica sau valoarea ei funcțională, şi, mai presus de orice, indiferent de avantajul personal.

Când investigația mea obiectivă pe tema făpturilor anorganice încetase să mă mai intereseze, don Juan a adus el însuşi în discuție subiectul călătoriei mele visate în acea lume.

— Nu cred că realizezi cu câtă regularitate au loc întâlnirile tale cu făpturile anorganice, a spus el.

Avea dreptate. Nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc la asta. Am spus ceva referitor la ciudățenia faptului că scăpasem din vedere acest aspect.

— Nu este o scăpare din vedere, a răspuns el. Este în natura acelei lumi să cultive caracterul ascuns, secret al lucrurilor. Făpturile anorganice se învăluie în mister, în întuneric. Gândeşte-te la lumea lor: imobilă şi neschimbată, ca să ne atragă precum lumina sau flacăra atrage fluturii de noapte. Emisarul n-a îndrăznit să-ți spună până

acum ceva: că făpturile anorganice sunt interesate de conştiinţa noastră ori de conştiinţa oricărei fiinţe le cade în plasă. Ele ne dau cunoaştere, dar iau o plată pentru asta — fiinţa noastră totală.

— Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sunt ca pescarii?

— Exact. La un moment dat, emisarul îţi va arăta oameni care au fost prinşi acolo sau alte fiinţe — care nu sunt umane — dar care au fost şi ele prinse.

Reacţia mea ar fi trebuit să fie una de repulsie şi teamă. Dar, deşi dezvăluirile lui don Juan m-au afectat profund, o făcuseră în sensul stârnirii unei curiozităţi de nestăpânit, care aproape că mă sufoca.

— Făpturile anorganice nu pot forţa pe nimeni să rămână la ele, a continuat don Juan. Să trăieşti în lumea lor este o acţiune făcută de bunăvoie. Şi totuşi, sunt capabile să-l reţină pe oricare dintre noi prin aceea că ne împlinesc dorinţele, ne răsfaţă şi ne fac toate hatârurile. Fereşte-te de conştiinţa imobilă. O asemenea conştiinţă trebuie să caute mişcarea şi o face, aşa cum ţi-am mai spus, prin crearea de proiecţii, uneori chiar fantasmagorice.

I-am solicitat lui don Juan să explice ce înseamnă „proiecții fantasmagorice". El a spus că făpturile anorganice acroşează cele mai intime sentimente ale visătorilor şi se folosesc de ele fără nici o milă. Creează fantasme pentru a le face plăcere visătorilor sau pentru a-i înspăimânta. Mi-a reamintit că mă luptasem cu o astfel de fantasmă. Mi-a explicat că făpturile anorganice sunt nişte extraordinari făuritori de proiecții, cărora le face mare plăcere să se proiecteze pe sine precum se proiectează imaginile pe un perete.

— Pe vrăjitorii din vechime i-a dus la pierzanie încrederea prostească în aceste proiecții, a continuat el. Ei credeau că aliații lor sunt puternici. Au pierdut din vedere faptul că aliații erau energie rarefiată, proiectată prin lumi, ca într-un film cosmic.

— Te contrazici, don Juan. Chiar dumneata însuți ai afirmat că făpturile anorganice sunt reale. Acum îmi spui că sunt doar nişte imagini.

— Ceea ce vreau să spun este că făpturile anorganice sunt, în lumea noastră, ca nişte imagini mişcătoare, proiectate pe un ecran. Şi aş mai putea adăuga că sunt precum imagini ale energiei rarefiate, proiectate prin

frontierele a două lumi.

— Dar în lumea lor, cum sunt făpturile anorganice? Tot ca nişte imagini mişcătoare?

— Nici pe departe. Lumea aceea este la fel de reală ca lumea noastră. Vrăjitorii din vechime au descris lumea făpturilor anorganice ca pe o băşică de caverne şi pori plutind într-un loc întunecos. Iar pe făpturile anorganice le-au descris ca pe nişte tulpini goale pe dinăuntru, sudate laolaltă ca celulele corpului nostru. Ei numeau snopul acesta uriaş — labirintul de penumbră.

— Atunci înseamnă că orice visător vede lumea aceea în acelaşi fel, aşa-i?

— Desigur. Fiecare visător o vede cum este ea de fapt. Crezi că eşti unicul?

Am recunoscut că ceva din acea lume îmi dăduse permanent senzația că sunt unic. Ceea ce crea acest plăcut şi distinct sentiment că eşti special şi unic nu era vocea emisarului visatului şi nimic de care puteam să-mi dau seama în mod conştient.

— Asta este exact ceea ce le-a venit de hac şi vechilor vrăjitori, a spus don Juan. Făpturile anorganice le-au făcut ceea ce-ți fac ție acum; le-au creat sentimentul că sunt speciali şi unici. În plus, le-au mai creat un

sentiment şi mai dăunător: sentimentul de a avea putere. Sentimentul puterii şi cel al unicității sunt imbatabile ca factori de corupere. Fii atent!

— Cum ai evitat dumneata acest pericol, don Juan?

— Am fost în lumea aceea de câteva ori, dar, apoi, nu m-am mai dus niciodată.

Don Juan mi-a explicat că, în opinia vrăjitorilor, universul este prădalnic prin natura sa, iar vrăjitorii — mai mult decât oricine — trebuie să țină seama de asta în acțiunile lor vrăjitoreşti de zi cu zi. Concepția sa era că conştiința este intrinsec obligată să evolueze şi să se dezvolte, iar singura modalitate prin care poate realiza acest lucru este prin luptă, prin confruntări pe viață şi pe moarte.

— Conştiința vrăjitorilor se dezvoltă când aceştia visează, a continuat el. Iar atunci când se dezvoltă, ceva de acolo, din univers, ia cunoştință de evoluție, o identifică şi face încercarea de a o prelua. Făpturile anorganice sunt amatoare de această nouă formă de conştiință, elevată. Cei care visează trebuie să fie în permanență cu ochii-n patra. Ei devin pradă în momentul în care se

aventurează în universul prădalnic.

— Ce-mi sugerezi să fac pentru a fi în siguranță, don Juan?

— Să fii cu ochii-n patru în fiecare clipă! Să nu permiți ca nimeni şi nimic să decidă în locul tău. Du-te în lumea făpturilor anorganice numai când vrei tu să te duci.

— Acum, cinstit, don Juan, n-aş şti cum să fac asta. În momentul în care depistez o iscoadă, simt cum asupra mea se exercită o presiune extraordinară să merg după ea. N-am nici cea mai mică şansă să mă opun.

— Ei, lasă! Pe cine crezi tu că prosteşti? Poți, cu siguranță, să te opreşti. Numai că n-ai încercat, asta-i tot.

Am insistat cu toată convingerea că-mi era imposibil să mă opresc. El n-a mai stăruit asupra acestui subiect, lucru pentru care i-am fost recunoscător. Simțeam cum începe să mă chinuie un incomod sentiment de vinovăție. Din motive necunoscute, gândul de a mă opune în mod conştient forței de atracție a iscoadelor nu-mi trecuse niciodată prin minte.

Ca de obicei, don Juan a avut dreptate. Am descoperit că pot schimba cursul visatului, exercitându-mi intenția. La urma

urmelor, eu intenționasem ca iscoadele să mă transporte în lumea lor. Era deci posibil ca, dacă intenționam în mod deliberat contrariul, visatul meu să urmeze cursul contrar.

Cu exercițiu, capacitatea mea de a-mi intenționa călătoriile în lumea făpturilor anorganice a devenit extraordinară. Capacitatea sporită de intenție a condus la îmbunătățirea controlului pe care-l aveam asupra atenției visatului. Acest control sporit m-a făcut să devin mai cutezător. Simțeam că pot călători fără nici o teamă, pentru că puteam să-mi opresc călătoria în orice moment doream.

— Încrederea ta în tine este înspăimântătoare, a fost replica lui don Juan când i-am povestit — la cererea sa — despre noul aspect al controlului pe care-l aveam asupra atenției visatului.

— De ce ar fi înspăimântător? am întrebat eu.

Eram absolut convins de valoarea practică a ceea ce descoperisem.

— Pentru că este o încredere prostească, a răspuns el. Îți voi spune povestea unui vrăjitor, care este exact la subiect. Martor al întâmplării n-am fost chiar eu însumi, ci

profesorul profesorului meu, nagualul Elias.

Don Juan a spus că nagualul Elias şi iubirea vieții lui, o vrăjitoare pe nume Amalia, se pierduseră în tinerețe în lumea făpturilor anorganice. Nu-l auzisem niciodată până atunci pe don Juan exprimându-se despre vrăjitori ca fiind iubirea vieții cuiva. Afirmația lui m-a uluit. L-am chestionat în legătură cu această incongruență.

— Nu este nici un fel de incongruență. Pur şi simplu, m-am abținut până acum să-ți povestesc despre viața afectivă a vrăjitorilor — a spus el. Ai fost atât de suprasaturat de iubire pe tot parcursul vieții tale, încât am vrut să las acest subiect deoparte. Ei bine, nagualul Elias şi iubirea vieții sale, vrăjitoarea Amalia, s-au pierdut în lumea făpturilor anorganice, a continuat el. Se duseseră acolo nu prin visat, ci chiar cu trupurile lor fizice cu tot.

— Cum s-a întâmplat asta, don Juan?

— Profesorul lor, nagualul Rosendo, era foarte asemănător ca temperament şi practici cu vrăjitorii din vremuri străvechi. El avusese intenția să-i ajute pe Elias şi Amalia, dar, în loc de aceasta, îi împinsese dincolo de nişte granițe fatale. Nagualul Rosendo nici nu se

gândise la o asemenea deplasare. Ceea ce voise să facă era să-i pună pe cei doi discipoli ai săi în cea de a doua atenție, însă rezultatul obținut fusese dispariția acestora.

Don Juan a spus că nu intenționa să intre în detaliile acelei istorii lungi şi complicate. Urma să-mi spună numai cum ajunseseră cei doi să fie pierduți în lumea aceea. A afirmat că greşeala nagualului Rosendo fusese să presupună că pe făpturile anorganice nu le interesează câtuşi de puțin femeile. Raționamentul său fusese corect şi se bazase pe faptul că vrăjitorii ştiau că universul este în mod evident feminin şi că masculinitatea — fiind un vlăstar al feminității — este o raritate şi, de aceea, foarte căutată.

Aici, don Juan a făcut o digresiune, comentând că, probabil, numărul mic de bărbați este cauza dominației neîntemeiate a bărbaților pe planeta noastră. Aş fi dorit să mai rămânem cu discuția la acest subiect, dar el şi-a continuat povestirea. A spus că planul nagualului Rosendo fusese să le dea instrucțiuni lui Elias şi Amaliei numai în cea de a doua atenție. Iar în acest scop aplicase metoda stabilită de vrăjitorii din vechime. Contactase în timpul visatului o iscoadă şi îi

ordonase să îi transporte pe discipolii săi în cea de a doua atenție, prin deplasarea punctelor lor de asamblare în poziția adecvată.

Teoretic, o iscoadă puternică ar fi putut deplasa, fără nici un fel de efort, punctele de asamblare în poziția corespunzătoare. La ce nu se gândise însă nagualul Rosendo era înclinația spre înşelătorie a făpturilor a-norganice. Iscoada deplasase într-adevăr punctele de asamblare ale discipolilor săi, dar într-o poziție din care era uşor ca ei să fie transportați cu corp cu tot în lumea făpturilor anorganice.

— Este posibil acest lucru, să fii transportat cu corp cu tot? am întrebat eu.

— Este posibil, m-a asigurat don Juan. Noi suntem energie care-şi păstrează o formă şi un loc specifice, prin fixarea punctului de asamblare într-o anumită poziție. Dacă poziția este schimbată, forma şi locul energiei se vor modifica în consecință. Făpturile anorganice trebuie doar să ne aşeze punctul de asamblare în poziția corespunzătoare, iar noi am şi plecat ca din puşcă, cu pălărie şi cu pantofi cu tot.

— Şi asta poate să i se întâmple oricăruia

dintre noi, don Juan?

— Absolut sigur. Mai ales dacă suma totală a energiei noastre este potrivită. Evident, totalul energiilor combinate ale lui Elias şi Amaliei era de un nivel care nu le scăpase făpturilor anorganice. Este absurd să ai încredere în făpturile anorganice. Ele au propriul lor ritm, iar acesta nu este cel uman.

L-am întrebat pe don Juan ce anume făcuse nagualul Rosendo când îşi trimisese discipolii în lumea aceea. Ştiam că era o prostie din partea mea să întreb aşa ceva, conştient fiind că el îmi va ignora întrebarea. Am fost sincer surprins când a început să-mi explice.

— Etapele sunt simplitatea personificată, a spus. Nagualul i-a aşezat pe discipolii săi într-un spațiu închis de mici dimensiuni, ceva ca un fel de debara. Pe urmă a trecut în visat, a chemat o iscoadă din lumea făpturilor anorganice, prin exprimarea cu voce tare a intenției sale de a primi una, iar apoi şi-a exprimat intenția de a-i oferi pe discipoli iscoadei. Aceasta, cum era normal, a acceptat darul şi i-a luat cu ea pe neaşteptate, pe când aceştia făceau dragoste în debara. Când nagualul a deschis uşa ei nu

mai erau acolo.

Don Juan mi-a explicat că oferirea propriilor discipoli în dar făpturilor anorganice era exact ceea ce obişnuiau să facă vrăjitorii din timpuri străvechi. Nagualul Rosendo nu voise să facă asta, dar acționase sub influența convingerii absurde că făpturile anorganice se aflau sub controlul său.

— Manevrele vrăjitorilor sunt fatale, a continuat don Juan. Te conjur să fii în permanență extrem de vigilent. Nu te lăsa antrenat de vreo nătângă încredere în tine.

— Ce s-a întâmplat, în cele din urmă, cu nagualul Elias şi cu Amalia? am întrebat eu.

— A fost necesar ca nagualul Rosendo să se ducă în lumea aceea cu corp cu tot, pentru a-i căuta, a răspuns el.

— Şi i-a găsit?

— I-a găsit după strădanii de nedescris. Totuşi, nu a putut să-i scoată cu totul de acolo. Astfel că cei doi tineri au rămas pentru totdeauna semiprizonieri ai acelei lumi.

— I-ai cunoscut, don Juan?

— Sigur că i-am cunoscut şi pot să te asigur că erau tare ciudați.

6. TĂRÂMUL UMBRELOR

— Trebuie să fii extrem de atent, pentru că eşti pe cale să devii victima făpturilor anorganice, mi-a spus don Juan pe neaşteptate odată, după ce vorbiserăm despre ceva ce nu avea nici o legătură cu visatul.

Afirmația lui m-a luat prin surprindere. Ca de obicei, am încercat să mă apăr.

— Nu este nevoie să mă previi. Sunt foarte atent, l-am asigurat eu.

— Făpturile anorganice complotează, a spus el. O simt şi nu mă pot consola spunând că la început ele întind curse visătorilor, ca, în acest fel, să-i elimine efectiv şi permanent pe cei nedoriți.

Era atâta stăruință în tonul său, încât m-am grăbit să-l asigur din nou că nu voi cădea în nici o cursă.

— Trebuie să iei foarte serios în considerare faptul că făpturile anorganice au la dispoziție mijloace uluitoare, a continuat el. Conştiința lor este extraordinară. În comparație, noi suntem nişte bieți copii, dar cu multă energie, pe care o râvnesc făpturile anorganice.

Voiam să-i spun că, în plan abstract, înţelegeam ceea ce susţinea şi îngrijorarea sa, dar că, în plan concret, nu vedeam nici un motiv pentru avertismentul său, deoarece exercitam un control total asupra exerciţiilor mele de visat.

Au trecut câteva minute de tăcere încordată înainte ca don Juan să vorbească din nou. A schimbat subiectul şi a spus că trebuia să-mi atragă atenţia asupra unei probleme foarte importante din cadrul învăţăturii sale despre visat, o problemă care, până atunci, scăpase înţelegerii mele.

— De-acum înţelegi că porţile visatului sunt obstacole determinate, dar încă nu ai înţeles că exerciţiile care se dau pentru a ajunge la o poartă şi a trece de ea nu reprezintă, de fapt, semnificaţia acelei porţi.

— Asta nu mi-e deloc clar, don Juan.

— Adică nu este conform cu realitatea să spunem, de exemplu, că se ajunge la cea de a doua poartă şi se trece de ea atunci când un visător învaţă să se trezească în alt vis sau când un visător învaţă să treacă dintr-un vis într-altul, fără să se trezească în lumea cotidiană.

— De ce nu este conform cu realitatea,

don Juan?

— Pentru că se ajunge la cea de a doua poartă a visatului şi se poate trece de ea numai atunci când cel care visează învață să identifice şi să urmeze iscoadele energiei străine.

— Atunci de ce se mai vehiculează ideea trecerii dintr-un vis înaltul?

— Trezirea în alt vis sau trecerea dintr-un vis într-altul constituie metoda concepută de vrăjitorii din vechime pentru a dezvolta capacitatea visătorilor de a identifica şi urmări o iscoadă.

Don Juan susținea că urmărirea unei iscoade este o realizare deosebit de importantă şi că, atunci când cei care visează sunt în stare să facă asta, cea de a doua poartă se deschide larg în fața lor, iar universul ce se află dincolo de ea le devine accesibil. Sublinia că acest univers există acolo în permanență, dar că nu putem pătrunde în el pentru că ne lipseşte măiestria energetică necesară şi că, în esență, cea de a doua poartă a visatului este poarta către lumea făpturilor anorganice, iar visatul este cheia care o deschide.

— Poate un visător să identifice o iscoadă

direct, fără să fie nevoie să mai parcurgă exercițiile de trecere dintr-un vis înțr-altul? am întrebat eu.

— Nu, nicidecum, a răspuns el. Exercițiile sunt esențiale, întrebarea este dacă aceasta este singura metodă existentă. Sau ar putea visătorii să urmeze o altă metodă?

Don Juan s-a uitat la mine întrebător. Părea că chiar se aştepta ca eu să răspund la întrebare.

— Este mult prea greu să concepi o metodă la fel de completă ca cea creată de vrăjitorii din vechime, am spus eu pe un ton, fără să ştiu de ce, de incontestabilă autoritate.

Don Juan a confirmat că aveam absolută dreptate şi a spus că vrăjitorii din vechime au conceput o serie de exerciții perfecte de trecere, prin porțile visatului, în lumile specifice care există dincolo de fiecare. A reiterat principiul că visatul, fiind invenția vrăjitorilor din timpuri străvechi, trebuie executat conform regulilor stabilite de ei. A formulat regula celei de a doua porți în termenii unei succesiuni în trei etape: prima — exersând practic trecerea dintr-un vis într-altul, cei care visează află despre exis-

tența iscoadelor; a doua — urmărind iscoadele, intră într-un alt univers adevărat; şi a treia — în acel univers, prin intermediul acțiunilor lor, visătorii descoperă singuri legile şi reglementările fundamentale ale acelui univers.

Don Juan a spus că, în relațiile mele cu făpturile anorganice, m-am conformat atât de bine acestei reguli, încât se temea că vor exista unele consecințe devastatoare. Credea că reacția inevitabilă a făpturilor anorganice va fi tentativa de a mă reține în lumea lor.

— Nu crezi că exagerezi, don Juan? am întrebat eu.

Nu puteam să cred că situația era atât de sumbră pe cât o descria el.

— Nu exagerez deloc, a răspuns el sec, pe un ton sobru. Vei vedea. Făpturile anorganice nu lasă pe nimeni să le scape şi, în nici un caz, nu fără o luptă serioasă.

— Dar ce te face să crezi că ele mă vor?

— Ți-au arătat deja prea multe lucruri. Chiar crezi că depun atâta strădanie numai pentru a se distra?

Don Juan a râs de propria sa remarcă. Nu găseam deloc că este amuzant. O temere ciudată m-a făcut să-l întreb dacă era de

părere că ar trebui să-mi întrerup sau chiar să-mi încetez exercițiile de visat.

— Trebuie să-ți continui visatul până când vei fi trecut prin universul de dincolo de cea de a doua poartă, mi-a răspuns el. Vreau să spun că tu însuți eşti singurul care trebuie fie să accepte, fie să respingă tentativa de ademenire a făpturilor anorganice. De aceea eu mă țin deoparte şi nu comentez aproape deloc exercițiile tale de visat.

I-am mărturisit că nu-mi putusem explica de ce era atât de generos cu clarificările în elucidarea altor aspecte ale ştiinței sale şi atât de zgârcit cu informațiile privind visatul.

— Am fost obligat să te învăț visatul, mi-a spus el, numai pentru că acesta este modelul de instruire stabilit de vrăjitorii din vechime. Făgaşul visatului însă este plin de capcane, iar a le evita sau a cădea în ele este problema personală a fiecărui visător în parte şi, aş putea adăugă, este decisivă.

— Sunt căderile în capăcană rezultatul cedării în fața adulației sau a promisiunilor de putere? am întrebat.

— Nu numai ale cedării în fața acestora, ci şi în fața a orice altceva oferit de făpturile anorganice. Nu există nici o posibilitate ca

vrăjitorii să accepte orice ar oferi ele, dincolo de o anumită limită.

— Şi care este această limită, don Juan?

— Limita este în funcție de noi ca indivizi. Pentru fiecare dintre noi încercarea căreia trebuie să-i facem față este să luăm din acea lume numai ceea ce ne este necesar, nimic măi mult. A şti ce este necesar reprezintă măiestria vrăjitorilor, dar a lua numai ceea ce este necesar este cea mai mare realizare a lor. Neputința de a înțelege această regulă simplă este calea cea mai sigură spre prăbuşirea într-o capcană.

— Ce se întâmplă dacă într-adevăr cazi într-o capcană, don Juăn?

— Dacă se întâmplă să cazi, plăteşti, iar prețul depinde de împrejurări şi de adâncimea la care ai căzut. Dar nu putem discuta o asemenea eventualitate în aceşti termeni, pentru că nu este vorba de un sistem punitiv. În acest caz, intră în joc curenții energetici, care creează situații mai cumplite decât moartea. Pe drumul urmat de vrăjitori totul este o chestiune de viață sau de moarte, dar pe făgaşul visatului această caracteristică se intensifică de sute de ori.

L-am asigurat din nou pe don Juan că

eram întotdeauna extrem de prudent în timpul exercițiilor mele de visat, fiind foarte disciplinat şi conştiincios.

— Ştiu că eşti, a spus el. Dar vreau să-ți aplici o disciplină şi mai severă şi să te comporți cu tot ce este legat de visat cu o precauție extremă. Mai presus de toate, fii permanent în gardă. Nu pot să prezic de unde va veni atacul.

— *Vezi,* aşadar, ca un vizionar, un pericol iminent pentru mine, don Juan?

— Am început să *văd* un pericol iminent pentru tine din ziua în care ai mers prin acel oraş misterios, de prima dată când te-am ajutat să-ți concentrezi laolaltă corpul energetic.

— Dar ştii cu precizie ce ar trebui să fac şi ce să evit?

— Nu, nu ştiu. Ştiu doar că universul de după cea de a doua poartă este cel mai apropiat de universul nostru, care este foarte viclean şi necruțător. Aşa că cele două nu pot să difere prea mult.

Am stăruit cu solicitarea să-mi spună ce mă aşteaptă. Dar el a persistat în a declara că, în calitate de vrăjitor, simțea o stare generală de pericol, fără însă să poată spune

nimic mai precis.

— Universul făpturilor anorganice este în permanenţă pregătit să atace, a continuat el. Dar la fel este şi universul nostru. De aceea trebuie să te duci în lumea lor, ca şi cum te-ai duce într-o zonă de război.

— Vrei să spui, don Juan, că cei care visează trebuie să se teamă întotdeauna de lumea aceea?

— Nu, nu vreau să spun asta. O dată ce un visător trece prin lumea din spatele celei de a doua porţi sau o dată ce refuză să considere asta drept o opţiune viabilă, grijile iau sfârşit.

Don Juan susţinea că numai atunci sunt visătorii liberi să continue. Nu eram sigur ce voia să spună. Mi-a explicat că universul de dincolo de cea de a doua poartă este atât de puternic şi agresiv, încât serveşte drept dispozitiv de sortare sau rampă de testare, în care cei care visează sunt examinaţi pentru determinarea punctelor slabe. Dacă reuşesc să treacă testele, pot purcede către următoarea poartă, iar, dacă nu, rămân pentru totdeauna prizonierii acelui univers.

Mă sufoca dorinţa de a afla mai multe, dar, în ciuda tuturor insistenţelor mele, n-a

mai spus nimic altceva. Întors acasă, mi-am continuat călătoriile în lumea făpturilor anorganice, dar fiind — de fiecare dată — foarte prudent. Prudența nu părea decât să-mi intensifice plăcerea pe care mi-o făceau aceste călătorii. Ajunsesem într-un stadiu în care simpla contemplare a lumii făpturilor anorganice era suficientă pentru a-mi crea o stare de exultare imposibil de descris. Mă temeam că desfătarea mea urma să ia sfârşit mai devreme sau mai târziu, dar nu s-a întâmplat aşa. Ceva neaşteptat a făcut ca ea să fie şi mai intensă.

Într-una dintre ocazii, o iscoadă m-a condus vijelios prin nenumărate tunele, ca şi cum ar fi căutat ceva sau ca şi cum ar fi încercat să-mi consume toată energia şi să mă obosească. În momentul în care, în sfârşit, s-a oprit, mă simțeam ca şi când aş fi alergat la maraton. Se părea că mă aflam la marginea acelei lumi. În locul acela nu mai erau tunele, ci doar întuneric de jur împrejur. Apoi ceva a luminat zona aflată chiar în fața mea; lumina venea dintr-o sursă indirectă. Era o lumină difuză ce făcea ca totul să pară de un neclar cenuşiu sau maroniu. Când m-am obişnuit cu lumina, am distins vag

câteva forme mişcătoare întunecate. După un timp, mi s-a părut că, dacă-mi concentram atenția visatului asupra formelor acelora mişcătoare, asta le dădea mai multă substanță. Am observat că erau de trei feluri: unele erau rotunde ca nişte mingi; altele aveau o formă ca de clopot; iar celelalte erau ca nişte uriaşe flăcări unduitoare de lumânare. Toate erau esențialmente structurate pe linii rotunjite şi aveau aceeaşi mărime. Am apreciat că diametrul lor era cuprins între nouăzeci de centimetri şi un metru şi douăzeci de centimetri. Se aflau acolo sute, poate chiar mii de astfel de forme.

Ştiam că am o viziune stranie, sofisticată, şi totuşi formele acelea erau atât de reale, încât m-am surprins reacționând cu o veritabilă senzație de greață. Aveam simțământul de profundă scârbă că mă aflu în fața unui cuib de uriaşe insecte cafenii şi cenuşii. Mă simțeam într-un fel în siguranță totuşi, deoarece mă aflam mai sus de ele. Dar am dezavuat toate aceste considerații în momentul în care mi-am dat seama că era o prostie să mă simt în siguranță sau deranjat de ceva, ca şi când visul ar fi fost o situație din viața reală. Totuşi, uitându-mă cum

viermuiau formele acelea asemănătoare unor gândaci, am devenit foarte neliniştiţi la ideea că voiau să mă atingă.

— Suntem unitatea mobilă a lumii noastre, a spus pe neaşteptate vocea emisarului. Nu-ţi fie teamă. Suntem energie, şi poţi fi sigur că nu avem intenţia să te atingem. Oricum, asta ar fi imposibil. Ne despart graniţe reale. După o lungă pauză vocea a adăugat: Vrem să ni te alături. Vino jos, unde ne aflăm noi. Şi nu te simţi stânjenit. Cu iscoadele şi, fără îndoială, cu mine nu te simţi stingherit. Şi eu, şi iscoadele suntem la fel ca ceilalţi. Eu am formă de clopot, iar iscoadele sunt ca flacăra de lumânare.

Ultima afirmaţie a fost în mod cert un fel de sugestie adresată corpului meu energetic. La auzul ei, mi-au dispărut atât greaţa, cât şi teama. Am coborât la nivelul la care se aflau ele, iar mingile, clopotele şi flăcările m-au înconjurat. Au venit atât de aproape de mine, încât, dacă aş fi avut un corp fizic, m-ar fi atins. Dar aşa, am trecut unii prin alţii precum nişte pufuri de aer încapsulate.

În acel moment, am avut o senzaţie incredibilă. Deşi nu simţeam nimic cu corpul

meu energetic sau înăuntrul său, simțeam şi eram conştient de o gâdilitură foarte neobişnuită undeva, în altă parte; nişte lucruri pufoase, ca de aer, treceau în mod categoric prin mine, dar nu chiar acolo. Senzația a fost vagă şi de scurtă durată, nedându-mi timp să o captez pe de-a-ntregul. În loc să-mi concentrez atenția visatului pe ea, m-am adâncit complet în observarea acelor gândaci supradimensionați de energie.

La nivelul unde ne aflam, mi se părea că există o asemănare între mine şi entitățile de umbră: dimensiunile. Probabil faptul că apreciam că au aceleaşi dimensiuni cu corpul meu energetic mă făcea să am aproape un sentiment de tihnă şi confort alături de ele. Examinându-le, am ajuns la concluzia că nu mă deranja nimic la ele. Erau impersonale, reci, detaşate şi îmi plăceau imens. M-am întrebat pentru o clipă dacă faptul că nu mi-au plăcut la început, ca, imediat după aceea, să-mi placă, era o consecință normală a visatului sau produsul vreunei influențe energetice pe care acele entități o exercitau asupra mea.

— Sunt fermecătoare, i-am spus emisarului chiar în momentul în care m-am

simțit copleşit de un val de profundă prietenie sau chiar afecțiune pentru ele.

Dar de-abia am apucat să spun ce gândesc, că formele întunecate au luat-o la goană, ca nişte hamsteri mătăhăloşi, lăsându-mă singur în semiîntuneric.

— Ai proiectat prea multă emoție şi le-ai speriat, a spus vocea emisarului. Sentimentele sunt prea greu de suportat pentru ele, ca, de altfel, şi pentru mine.

Emisarul chiar a râs cu sfiiciune. Cu aceasta s-a încheiat şedința mea de visat. La trezire, prima reacție a fost să-mi fac bagajele şi să plec în Mexic, pentru a-l vedea pe don Juan. Dar, în ciuda pregătirilor mele frenetice, un eveniment neaşteptat din viața mea personală a făcut călătoria imposibilă. Starea de tensiune creată de acest impediment a avut ca rezultat întreruperea totală a exercițiilor de visat. Nu mi-am folosit voința conştientă pentru a le opri; fără să realizez, dădeam atât de multă importanță acestui vis anume că, pur şi simplu, ştiam că nu avea nici un sens să mai continui cu visatul, dacă nu reuşeam să ajung la don Juan.

După o întrerupere de peste o jumătate de

an, ceea ce se întâmplase mă deruta din ce în ce mai mult. Nu avusesem idee că doar sentimentele mele puteau să-mi oprească exercițiile. M-am întrebat atunci dacă simpla dorință de a le reîncepe ar fi suficientă pentru reluarea lor. Şi s-a dovedit a fi suficientă! O dată ce am formulat gândul de a-mi relua visatul, exercițiile au continuat de parcă nu s-ar fi întrerupt niciodată. Iscoada a restabilit visul din momentul în care îl lăsasem şi m-a transportat direct în viziunea pe care o avusesem în timpul ultimei şedințe.

— Acesta este tărâmul umbrelor, a spus vocea emisarului de îndată ce am ajuns acolo. Dar, deşi suntem umbre, răspândim lumină. Nu numai că suntem mobile, ci noi suntem lumina din urnele. Suntem un alt gen de făpturi anorganice care există aici. Există trei tipuri: unele sunt ca nişte tunele imobile, altele sunt ca nişte umbre mobile. Noi suntem umbrele mobile. Tunelele ne dau energia lor, iar noi le oferim serviciile noastre.

Emisarul a tăcut. Simțeam că mă provoacă să întreb despre cel de al treilea tip de făpturi anorganice. Simțeam, de asemenea, că, dacă nu-l întrebam, nu mi-ar fi spus.

— Care este cel de al treilea tip de făpturi

anorganice? am zis.

Emisarul a tuşit şi a chicotit. Mi s-a părut că îi făcea o plăcere grozavă că fusese întrebat despre asta.

— Oh, a răspuns el, asta este trăsătura noastră cea mai secretă. Cel de al treilea tip este prezentat visătorilor noştri numai când aceştia se decid să rămână la noi.

— De ce asta? am întrebat eu.

— Pentru că este nevoie de foartă multă energie pentru a le vedea. Iar această energie trebuie furnizată de noi.

Ştiam că emisarul spunea adevărul. Ştiam, totodată, că mă pândea un pericol îngrozitor. Şi totuşi, mă simțeam mânat de o curiozitate fără limite. Voiam să văd cel de al treilea tip de făpturi. Emisarul a părut să ştie ceea ce simțeam.

— Ai dori să le vezi? a întrebat el pe un ton obişnuit.

— Cu siguranță, am zis eu.

— Tot ce ai de făcut este să spui cu glas tare că vrei să rămâi la noi, a răspuns emisarul, cu o inflexiune indiferentă.

— Dar, dacă spun acest lucru, trebuie să rămân aici nu-i aşa? am întrebat.

— Normal, a replicat emisarul pe un ton

de deplină convingere. Tot ce spui cu glas tare în această lume este definitiv.

Nu mă puteam opri să gândesc că, dacă ar fi vrut să mă păcălească, forțându-mă să spun acest lucru, ar fi fost de ajuns să mă mintă, iar eu nu mi-aş fi putut da seama de asta.

— Nu pot să te mint, pentru că minciuna este ceva inexistent, a spus emisarul, intervenind în gândurile mele. Îți pot relata numai despre ceea ce există. În lumea mea, nu există decât intenția; minciuna nu este susținută de nici o intenție, prin urmare, nu există.

Am vrut să-l contrazic spunând că şi la baza minciunilor există intenție, dar, înainte de a-mi putea exprima părerea verbal, emisarul mi-a spus că la baza minciunilor există o intenție, ca idee generală şi plan, dar că aceasta nu este intenția ca destinare, prin râvnă concentrată, asupra unei decizii sau scop, despre care vorbim.

Nu-mi puteam concentra atenția visatului asupra argumentării emisarului, aceasta fiindu-mi atrasă de făpturile de umbră. Deodată, am observat că arătau ca o turmă de animale stranii, dar candide precum

copiii. Vocea emisarului m-a prevenit să-mi țin în frâu emoțiile, pentru că izbucnirile sentimentale bruşte aveau darul de a le face să se împrăştie precum un stol de păsări.

— Ce vreți voi să fac? am întrebat.

— Vino jos, lângă noi, şi încearcă să ne împingi sau să ne tragi, m-a îndemnat vocea emisarului. Cu cât înveți mai repede să faci asta, cu atât mai curând vei putea să mişti lucrurile din lumea ta numai prin faptul că te uiți la ele.

Mintea mea de comerciant a fost copleşită de această minunată perspectivă. În aceeaşi clipă eram lângă ele, încercând cu disperare să le împing sau să le trag. După un timp, îmi epuizasem în întregime energia. Aveam impresia că încercam să fac ceva echivalent cu a ridica o casă cu dinții.

O altă impresie pe care o aveam era aceea că, pe măsură ce mă străduiam mai mult, creştea şi numărul umbrelor din jurul meu. Era ca şi cum ar fi venit din toate colțurile, să mă observe sau să se alimenteze de la mine. În momentul în care am avut acest gând, umbrele au luat-o din nou la goană.

— Nu ne alimentăm de la tine, a spus emisarul. Venim să-fi simțim energia, foarte

asemănător cu ceea ce faci cu lumina soarelui într-o zi friguroasă.

Emisarul m-a îndemnat să mă deschid către ele, anulându-mi gândurile suspicioase. Am auzit vocea şi, ascultând la cele ce-mi spunea, mi-am dat seama că auzeam, simţeam şi gândeam exact ca în lumea de zi cu zi. M-am întors încet să privesc în jurul meu. Luând ca reper claritatea percepţiei mele, am tras concluzia că mă aflu într-o lume reală.

În urechi mi-a răsunat vocea emisarului, care mi-a spus că singura diferenţă dintre perceperea lumii mele şi perceperea lumii lor era că perceperea lumii lor începea şi se sfârşea într-o clipită. Ceea ce nu era valabil pentru perceperea lumii mele, deoarece conştiinţa mea — împreună cu conştiinţa unui imens număr de fiinţe ca mine, care menţineau lumea mea la locul său cu intenţia lor — era fixată asupra lumii mele. Emisarul a adăugat că perceperea lumii mele începea şi se sfârşea în acelaşi fel pentru făpturile anorganice — într-o clipită — dar perceperea lumii lor nu se producea astfel, întrucât un număr imens de asemenea făpturi menţineau lumea lor la locul său prin

intenția lor.

În clipa aceea imaginea a început să se destrame. Eram ca un scufundător, iar trezirea din lumea aceea era similară cu a înoia pentru a reveni la suprafața apei.

În cadrul ședinței următoare, emisarul și-a început dialogul cu mine prin reafirmarea faptului că între umbrele mobile și tunelele staționare exista o relație de conlucrare total coordonată. Și-a încheiat spusele cu declarația:

— Nu putem exista unele fără celelalte.

— Înțeleg ce vrei să spui, am răspuns eu.

Vocea emisarului avea o undă de dispreț când mi-a replicat că nu aveam cum să înțeleg ce înseamnă să te afli într-o relație de acest fel, care însemna infinit mai mult decât o relație de dependență reciprocă. Voiam să-l rog pe emisar să explice ce avea în vedere prin asta, dar în clipa următoare mă aflam înăuntrul a ceea ce pot numi drept țesutul tunelului. Am văzut niște protuberanțe asemănătoare unor glande, îmbinate într-o manieră grotescă, ce emiteau o lumină opacă. Mi-a trecut prin minte că acestea erau aceleași protuberanțe care îmi dăduseră impresia că erau ca scrierea Braille. Ținând

seama de faptul că erau nişte bule de energie cu un diametru de nouăzeci de centimetri până la un metru şi douăzeci de centimetri fiecare, mă întrebam care ar putea fi dimensiunile reale ale tunelelor.

— Dimensiunile în lumea aceasta nu sunt ca cele din lumea ta, a spus emisarul. Energia acestei lumi este un tip diferit de energie; caracteristicile ei nu coincid cu caracteristicile energiei din lumea voastră; totuşi, lumea asta este la fel de reală ca lumea ta.

Emisarul a afirmat apoi că îmi spusese totul despre făpturile de umbră atunci când îmi descrisese şi îmi explicase protuberantele de pe pereții tunelurilor. I-am replicat că auzisem explicațiile, dar nu fusesem atent la ele, întrucât credeam că nu au legătură directă cu visatul.

— Tot ce se află aici, în această lume, are legătură directă cu visatul, a declarat emisarul.

Voiam să mă gândesc care ar fi putut fi cauza aprecierii mele greşite, dar mintea mi s-a golit. Atenția visatului îmi scădea. Mi-era greu să o concentrez asupra lumii din jurul meu. Mi-am încordat toate puterile pentru

a-mi reveni. Emisarul a reînceput să vorbească şi sunetul vocii sale m-a ajutat considerabil. Atenția visatului mi s-a reanimat.

— Visatul constituie mijlocul care-i transportă pe cei care visează în această lume, a spus emisarul, şi noi i-am învățat pe vrăjitori tot ce ştiu ei despre visat. Lumea noastră este legată de a voastră printr-o uşă numită vis. Noi ştim cum să trecem prin această uşă, dar oamenii nu ştiu. Ei trebuie să învețe cum se face asta.

Vocea emisarului a continuat să vorbească, explicându-mi ce-mi mai explicase o dată.

— Protuberantele de pe pereții tunelelor sunt făpturi de umbră. Eu sunt una dintre aceste făpturi. Noi ne mişcăm în interiorul tunelelor, pe pereții lor, încărcându-ne cu energia din tunele, care este energia noastră.

Prin minte mi-a trecut un gând fără sens: eram incapabil să concep o relație de simbioză ca aceea pe care o vedeam.

— Dacă vei rămâne însă în mijlocul nostru, vei învăța, cu siguranță, să simți ce înseamnă să fii interrelaționat, aşa cum suntem noi, a spus emisarul.

Apoi a părut că aşteaptă răspunsul meu. Aveam sentimentul că ceea ce dorea, de fapt, era ca eu să spun că hotărâsem să rămân acolo.

— Câte făpturi de umbră sunt în fiecare tunel? am întrebat eu, ca să schimb orientarea discuției, dar am regretat imediat pentru că emisarul a început să-mi prezinte o situație detaliată a numărului şi funcțiilor făpturilor de umbră din fiecare tunel. Spunea că fiecare tunel avea un anume număr de entități dependente, care îndeplineau îndatoriri specifice, legate de cerințele şi dorințele tunelelor care le găzduiau.

Nu voiam ca emisarul să intre în prea multe amănunte. Consideram că, cu cât ştiam mai puțin despre tunele şi făpturile de umbră, cu atât era mai bine pentru mine. În momentul în care am formulat acest gând, emisarul s-a oprit, iar corpul meu energetic a zvâcnit, ca şi când ar fi fost smucit de un cablu. În clipa următoare, eram treaz de-a binelea, în propriul meu pat.

De atunci încolo, nu am mai avut parte de nici un fel de temeri care ar fi putut să-mi întrerupă exercițiile de visat. O altă idee începuse să pună stăpânire pe mine: aceea

că descoperisem un stimulent fără egal. În fiecare zi, aşteptam, cu nerăbdare, să încep visatul şi să fiu dus de iscoadă în lumea umbrelor. O atracție în plus o constituia faptul că viziunile mele privind acea lume deveniseră şi mai realiste decât înainte. Judecata din perspectiva criteriilor subiective de ordine a gândurilor, informațiilor senzoriale vizuale şi auditive, precum şi a reacțiilor din partea mea, experiențele prin care treceam — pe toată durata lor — erau la fel de reale ca orice situație din lumea noastră cotidiană. Nu mai avusesem niciodată până atunci experiențe perceptuale în care singura diferență între viziuni şi lumea de zi cu zi era doar rapiditatea cu care luau sfârşit viziunile. Într-un moment mă aflam într-o lume stranie, dar reală, iar, în momentul următor, eram în patul meu.

Tânjeam după comentariile şi explicațiile lui don Juan, dar eram încă reținut în Los Angeles. Cu cât îmi analizam mai mult situația, cu atât deveneam mai neliniştit; am început chiar să am simțământul că în lumea făpturilor anorganice mi se „cocea" ceva în mare grabă.

Şi cum neliniştea mea creştea, trupul meu

a intrat într-o stare permanentă de spaimă profundă, deşi mintea era în continuare extaziată de contemplarea lumii umbrelor. Pentru a face lucrurile şi mai dificile, vocea emisarului visatului s-a infiltrat în starea mea conştientă normală. Într-o zi, pe când mă aflam la oră, la universitate, am auzit vocea, care repeta întruna că orice încercare din partea mea de a stopa exercițiile de visat ar dăuna tuturor țelurilor mele. Am replicat că luptătorii nu se dau în lături din calea provocării şi că nu am nici o argumentație rațională validă pentru a-mi opri exercițiile. Eram de acord cu emisarul. Nu aveam intenția să opresc nimic, iar vocea nu făcea altceva decât să reafirme ceea ce simțeam.

Nu numai emisarul s-a schimbat, dar în scenă a apărut şi o nouă iscoadă. Într-una din ocazii, înainte ca eu să fi început sa examinez elementele visului, o iscoadă a sărit literalmente în fața mea şi mi-a captat în mod agresiv atenția visatului. Caracteristica remarcabilă a acestei iscoade era faptul că nu necesita nici un fel de metamorfoză energetică; era de la început un strop de energie, într-o clipită, m-a transportat — fără să fie nevoie să-mi exprim intenția de a merge

cu ea — într-o altă parte a lumii făpturilor anorganice: tărâmul felinelor cu dinți-sabie (feline ce au trăit pe pământ între perioada oligocenă şi cea pleistocenă şi ai căror canini superiori erau foarte lungi, asemănători unor paloşe).

Am descris în alte lucrări ale mele fragmente din acele viziuni. Spun fragmente, pentru că pe atunci nu aveam suficientă energie pentru a face lumile percepute de înțeles pentru judecata mea liniară.

Viziunile mele nocturne de feline cu dinți-sabie s-au succedat cu regularitate o perioadă îndelungată, până într-o noapte, când a reapărut iscoada agresivă care mă dusese pentru prima dată pe acel tărâm. Fără să-mi aştepte consimțământul, m-a dus în tunele.

Am auzit vocea emisarului, care s-a lansat imediat în cea mai ditirambică reclamă comercială pe care am auzit-o vreodată. Mi-a relatat despre extraordinarele avantaje ale lumii făpturilor anorganice. Mi-a vorbit despre dobândirea unei cunoaşteri absolut uluitoare pentru mintea omenească şi despre modul de acumulare a acesteia prin simplul act de rămânere în acele minunate tunele.

S-a referit la avantajul unei mobilităţi incre-dibile, la timpul nelimitat avut la dispoziţie pentru descoperiri şi constatări şi, în special, la avantajul de a fi răsfăţat de servitori cosmici, care îmi vor face toate hatârurile.

— Fiinţe conştiente din cele mai incredibile colţuri ale cosmosului trăiesc la noi, a spus emisarul în încheiere. Şi le place şederea la noi. De altfel, nimeni nu vrea să plece de aici.

Gândul care mi-a trecut în momentul acela prin minte a fost că ideea de servitute îmi era total opusă. Nu m-am simţit niciodată în largul meu cu servitorii sau când eram servit.

Iscoada a preluat iniţiativa şi m-a făcut să plutesc prin mai multe tu-nele. S-a oprit într-un tunel ce părea ceva mai larg decât celelalte. Atenţia visatului mi-a fost atrasă de dimensiunile şi configuraţia tunelului, şi aş fi rămas ţintuit acolo, dacă ceva nu m-ar fi făcut să mă răsucesc. Atenţia visatului mi s-a concentrat atunci asupra unei bule de energie puţin mai mare decât entităţile de umbră. Era de culoare albastră, acel albastru din centrul flăcării unei lumânări. Ştiam că această configuraţie de energie nu este o

entitate de umbră şi că nu era locul ei aici.

M-am cufundat în analiza ei senzorială. Iscoada mi-a semnalizat să plecăm, dar ceva mă făcea să nu iau în seamă semnele ei. Am rămas, încurcat, pe loc. Totuşi, semnalele iscoadei îmi întrerupseseră concentrarea şi am pierdut din vedere forma cea albastră.

Deodată, o forță colosală m-a făcut să mă răsucesc şi m-a aşezat direct în fața formei albastre. Pe când o priveam, aceasta s-a transformat în silueta unei persoane: foarte mică, zveltă, delicată, aproape transparentă. Am încercat cu disperare să stabilesc dacă era bărbat sau femeie, dar, oricât m-am străduit, nu am reuşit.

Tentativele mele de a-l întreba pe emisar au dat greş. Acesta a dispărut brusc, lăsându-mă suspendat în tunel, față în față cu o persoană necunoscută. Am încercat să-i vorbesc persoanei în modul în care-i vorbeam emisarului. N-am primit nici un răspuns. M-a cuprins un sentiment puternic de frustrare în fața neputinței de a străpunge bariera care ne despărțea. Apoi am fost copleşit de spaima de a fi rămas singur cu cineva care putea fi un duşman.

Prezența persoanei străine mi-a declanşat

o varietate de reacții. M-am simțit chiar transportat de bucurie, pentru că ştiam că iscoada îmi arătase, în sfârşit, o altă ființă umană captivă în lumea aceea. Dar posibilitatea ca noi să nu putem comunica, probabil pentru că persoana era unul dintre vrăjitorii din vechime şi aparținea, astfel, unei alte perioade de timp, diferită de a mea, mă făcea să deznădăjduiesc.

Cu cât se intensificau bucuria şi curiozitatea mea, cu atât deveneam mai greu, până în momentul în care am devenit atât de solid, încât m-am reîntors în propriul trup şi în lume. M-am trezit în Los Angeles, într-un parc de lângă Universitatea California. Eram pe iarbă, printre cei care jucau golf.

Persoana din fața mea s-a materializat cu aceeaşi iuțeală. Ne-am uitat fix unul la celălalt preț de o clipă. Era o fetiță, de vreo şase sau şapte ani. Mi s-a părut că o cunosc. La vederea ei, bucuria şi curiozitatea mea au crescut atât de nemăsurat, încât au declanşat procesul invers. Mi-am pierdut masa atât de repede, încât chiar în clipa următoare eram din nou o picătură de energie în lumea făpturilor anorganice. Iscoada a venit după mine şi m-a scos de

acolo în grabă.

M-am trezit cu o tresărire de spaimă. În procesul întoarcerii la lumea cotidiană, ceva lăsase să se strecoare un mesaj. Mintea mi-a fost cuprinsă de frenezie în încercarea de a asambla ceea ce ştiam sau credeam că ştiu. Am petrecut peste patruzeci şi opt de ore străduindu-mă încontinuu să captez un misterios sentiment sau informație care se prinsese de mine. Singurul succes pe care l-am repurtat a fost să simt o forță — pe care mi-o închipuiam exterioară minții şi trupului meu — care-mi spunea să nu mai dau crezare visatului meu.

După câteva zile, a pus stăpânire pe mine o certitudine întunecată şi misterioasă, care a devenit din ce în ce mai puternică, până când nu am mai avut nici o îndoială în privința autenticității sale: eram sigur că bula albastră de energie era un prizonier în lumea făpturilor anorganice.

Aveam, mai mult decât oricând, disperată nevoie de sfaturile lui don Juan. Ştiam că arunc pe fereastră ani întregi de muncă, dar nu aveam încotro; am lăsat totul baltă şi am fugit în Mexic.

— De fapt, ce vrei? m-a întrebat don Juan,

mai mult pentru a-mi tempera trăncăneala surescitată.

Nu-i puteam explica ce voiam, pentru că nu ştiam nici eu.

— Problema ta trebuie să fie foarte serioasă de te-a făcut să vii într-o asemenea goană, a spus don Juan cu o expresie gânditoare.

— Este, în ciuda faptului că nu pot să-mi dau seama care este, de fapt, problema mea, am răspuns eu.

Mi-a cerut să-i descriu exercițiile mele de visat cu toate detaliile importante. I-am povestit despre viziunea fetiței şi despre cât de mult mă afectase aceasta din punct de vedere emoțional. M-a sfătuit pe loc să ignor întâmplarea şi să o consider ca pe o flagrantă tentativă din partea făpturilor anorganice de a-mi satisface toate fanteziile. A subliniat că, dacă se exagerează cu visatul, acesta devine ceea ce a fost pentru vrăjitorii din vechime: o sursă nesecată de plăcere vicioasă.

Dintr-un motiv inexplicabil, nu prea voiam să-i spun lui don Juan nimic despre tărâmul entităților de umbră. Numai după ce a dezavuat viziunea cu fetița, m-am simțit obligat să-i descriu vizitele mele în acea lume.

A rămas tăcut mult timp, ca şi cum ar fi fost copleşit de ceea ce auzise. Când, în cele din urmă, a vorbit, mi-a spus:

— Eşti mai singur decât am crezut, pentru că nu pot deloc să comentez exercțiile tale de visat. Te afli în situația vrăjitorilor din vechime. Tot ce pot face este să-ți repet că trebuie să-ți exerciți toată atenția de care eşti capabil.

— De ce spui că sunt în situația vrăjitorilor din vechime?

— Ți-am spus de nenumărate ori că firea ta se aseamănă periculos de mult cu cea a vrăjitorilor din vremuri străvechi. Erau ființe foarte înzestrate; punctul lor slab a fost că le-a plăcut lumea ființelor anorganice ca peştelui în apă. Tu eşti în aceeaşi situație. Ştii despre lumea aceea lucruri pe care nimeni dintre noi nici măcar nu le poate concepe. De pildă, personal n-am avut cunoştință de tărâmul umbrelor; n-au ştiut de ea nici nagualul Julian ori nagualul Elias, în ciuda faptului că acesta din urmă a petrecut mult timp în lumea făpturilor anorganice.

— Dar cu ce schimbă lucrurile faptul că cineva cunoaşte târâmul umbrelor?

— Cu foarte mult. Visătorii sunt conduşi

acolo numai atunci când făpturile anorganice sunt sigure că ei au de gând să rămână în lumea lor. Ştim asta din povestirile vrăjitorilor din vechime.

— Te asigur, don Juan, că nu am nici cea mai mică intenție să rămân acolo. Vorbeşti de parcă sunt pe punctul de a mă lăsa ademenit de promisiuni, de servicii sau putere. Nu mă interesează nici unul dintre aceste aspecte şi cu asta basta.

— La nivelul acesta nu mai este atât de uşor. Ai depăşit punctul în care puteai, pur şi simplu, să renunți. În plus, ai avut nefericirea de a fi fost ales de o făptură anorganică de apă. Îți aminteşti ce trântă ai avut cu ea? Şi ce-ai simțit? Ți-am spus atunci că făpturile anorganice de apă sunt cele mai enervante. Sunt dependente şi posesive şi, o dată ce şi-au înfipt ghearele în ceva, nu-i mai dau drumul.

— Ce înseamnă asta în cazul meu, don Juan?

— Înseamnă buclucuri foarte mari. Făptura anorganică ce conduce toată operațiunea este cea pe care ai înhățăt-o în ziua aceea fatală. În timp, s-a familiarizat cu tine. Te cunoaşte îndeaproape, în cele mai

intime aspecte.

I-am replicat lui don Juan, cu toată sinceritatea, că simpla idee că o făptură anorganică mă cunoaşte în cele mai intime aspecte îmi provoca rău de la stomac.

— Când visătorii realizează că făpturile anorganice nu prezintă nici o atracție, a spus el, este, de obicei, prea târziu pentru ei, deoarece atunci au fost deja capturați de făpturile anorganice.

În adâncul sufletului meu simțeam că don Juan vorbeşte, la modul abstract, despre pericole care pot exista teoretic, dar nu şi în practică. În sinea mea, eram convins că nu există nici un fel de pericol.

— Nu am de gând să permit făpturilor anorganice să mă ademenească în vreau fel, dacă la asta te gândeşti, am spus eu.

— Eu mă gândesc că ele te vor păcăli, mi-a răspuns el. Aşa cum l-au păcălit pe nagualul Rosendo. Îți vor pregăti o cursă, pe care nici n-o vei putea prevedea şi nici n-o vei observa. Căci ele acționează foarte abil. Acum au mai inventat şi o fetiță.

— Dar în mintea mea nu este nici o îndoială că fetița există cu adevărat, am insistat eu.

— Nu există nici o fetiță, a spus el pe un ton tăios. Bula aceea albăstruie de energie este o iscoadă. Un explorator prins în lumea făpturilor anorganice. Ți-am spus că făpturile anorganice sunt ca pescarii; atrag şi prind conştiință.

Don Juan a spus că nu avea nici o îndoială că bulă albăstruie de energie provenea dintr-o altă dimensiune, total diferită de â noastră, şi era o iscoadă, un cercetaş, care se împotmolise şi fusese prins, precum o muscă, în plasa unui păianjen.

Nu mi-a plăcut analogia lui. Mă tulbura până la a-mi crea senzația de disconfort fizic. Nu am menționat faptul în fața lui don Juan, iar el mi-a spus că preocuparea mea în legătură cu iscoada prizonieră îl făcea să se simtă aproape deznădăjduit.

— De ce te frământă asta? am întrebat eu.

— Se „coace" ceva în lumea aceea afurisită, a spus el. Şi nu pot să-mi dau seama ce este.

În timpul cât am rămas cu don Juan şi însoțitorii săi, nu am visat deloc despre lumea făpturilor anorganice. Ca de obicei, exercițiile constau din concentrarea atenției visatului pe elementele din vis şi trecerea din-

tr-un vis în altul. Ca modalitate de contrabalansare a grijilor mele, don Juan m-a pus să privesc îndelung norii şi vârfurile munților din depărtare. Rezultatul a fost instalarea imediată a simțământului că mă aflu la acelaşi nivel cu norii sau că sunt acolo, departe, între vârfurile munților.

— Sunt foarte mulțumit, dar şi foarte îngrijorat, a spus don Juan drept comentariu față de strădaniile mele. Înveți lucruri minunate şi nici măcar nu ştii asta. Nu vreau însă să spun că eu sunt cel care te învață aceste lucruri.

— Te referi la făpturile anorganice, adevărat?

— Da, la făpturile anorganice. Îți recomand să nu priveşti îndelung la nimic; aceasta era metoda vrăjitorilor din vechime. Puteau să ajungă la corpul lor energetic într-o clipită, prin simpla fixare a privirii pe obiectele pe care le preferau. O metodă de-a dreptul impresionantă, dar nefolositoare pentru vrăjitorii moderni. Ea nu contribuie cu nimic la creşterea seriozității noastre sau a capacității de a ne căuta libertatea. Tot ce face este să ne fixeze de concret, o stare total nedorită.

Don Juan a adăugat că, dacă nu mă supraveghez, în momentul în care îmi voi fi contopit cea de a doua atenție cu atenția din viața de zi cu zi, voi deveni un om insuportabil. Spunea că este o discrepanță periculoasă între mobilitatea mea în cea de a atenție şi perseverența mea în imobilitate în starea conştientă din lumea cotidiană. A subliniat că discrepanța este atât de mare, încât în viața de zi cu zi sunt aproape un imbecil, iar în cea de a doua atenție sunt un nebun.

Înainte de a pleca acasă, mi-am luat libertatea de a discuta cu Carol Tiggs viziunile tărâmului umbrelor din visele mele, deşi don Juan mă sfătuise să nu le discut cu nimeni. Întrucât era replica mea exactă, ea a fost foarte înțelegătoare şi s-a arătat deosebit de interesată. Don Juan a fost foarte supărat pe mine pentru că mi-am destăinuit problemele față de ea. Mă simțeam mai rău decât oricând. Stăpânit de un nețărmurit sentiment de autocompătimire, am început să mă vait că tot timpul făceam numai greşeli.

— Până acum, n-ai făcut încă nimic, m-a repezit don Juan. Asta ştiu precis.

Şi câtă dreptate avea! În următoarea mea şedinţă de visai, de acasă, s-a dezlănţuit tot infernul. Am ajuns în tărâmul umbrelor, aşa cum mai făcusem de nenumărate ori; ceea ce era diferit, de această dată, era prezenţa formei albastre de energie. Se afla printre celelalte făpturi de umbră. Am simţit că era posibil ca bula să fi fost acolo şi mai înainte, iar eu să n-o fi observat. Imediat ce am văzut-o, atenţia visatului mi-a fost în mod ineluctabil atrasă de ea. Doar în câteva secunde mă şi aflam lângă ea. Celelalte umbre au venit către mine, ca de obicei, dar nu le-am dat nici o atenţie.

Dintr-o dată, forma cea rotundă şi albastră s-a transformat în fetiţa pe care o mai văzusem. Şi-a lăsat uşor gâtul subţire şi delicat pe o parte şi a articulat într-o şoaptă abia auzită, "Ajută-mă!" Fie că chiar ea a spus asta, fie că eu mi-am închipuit că a spus-o, rezultatul a fost acelaşi: am rămas stană de piatră, fulgerat de un sentiment autentic de participare afectivă. Am simţit un fior rece, dar nu în masa mea energetică. Am simţit o înfiorare în altă parte din mine. Era prima dată când îmi dădeam pe deplin seama că experienţa prin care treceam era complet

separată de impresiile mele senzoriale. Trăiam tot ce mi se întâmpla în tărâmul umbrelor sub toate aspectele a ceea ce consider eu în mod normal că înseamnă a trece printr-o experiență: puteam gândi, evalua, decide; aveam continui-tate în plan psihologic; cu alte cuvinte, eram eu însumi. Singura parte din mine care lipsea era eul meu senzorial. Nu aveam senzații corporale. Toate informațiile îmi parveneau prin ceea ce vedeam şi auzeam. Judecata mea rațională a cumpănit atunci o stranie dilemă: vederea şi auzul în acest caz nu erau facultăți fizice, ci caracteristici ale viziunilor pe care le aveam.

— Vezi şi auzi într-adevăr, a spus vocea emisarului, izbucnind în mijlocul gândurilor mele. În asta constă splendoarea acestui loc. Poți să participi la tot prin văz şi auz, fără să fie nevoie să respiri. Gândeşte-te numai! Nu este necesar să respiri! Poți să te duci oriunde în univers fără să respiri.

Am fost străbătut de un val tulburător de emoție, dar, din nou, nu l-am simțit acolo unde eram, în tărâmul umbrelor. L-am simțit în altă parte. Am devenit extrem de agitat, realizând cu certitudine, dar încă voalat, că exista o legătură reală între eul care trecea

prin aceste experiențe şi o sursă de energie, o sursă de percepere senzorială, aflată undeva, în altă parte. Mi-a trecut prin minte că acest undeva era trupul meu fizic, care dormea în patul meu.

În clipa în care am gândit asta, făpturile de umbră au luat-o la goană, iar în câmpul meu vizual a rămas doar fetița. M-am uitat atent la ea şi am fost convins că o cunosc. Părea că se clatină, de parcă era pe punctul de a leşina. Am fost învăluit de un val de nețărmurită afecțiune pentru ea.

Am încercat să-i vorbesc, dar eram incapabil să articulez sunete. Mi-a fost clar atunci că toate dialogurile mele cu emisarul fuseseră inițiate şi realizate de energia emisarului. Având la dispoziție numai propriile mele mijloace, eram total neajutorat. Apoi am încercat să-mi direcționez gândurile către fetiță. Fără nici un rezultat. Eram despărțiți de o membrană de energie pe care n-o puteam străpunge.

Fetița a părut să înțeleagă deznădejdea mea şi a comunicat cu mine în mod real, direct în gândurile mele. În esență, mi-a spus ceea ce don Juan îmi spusese deja: că era o iscoadă, prizonieră în păienjenişurile acelei

lumi. Apoi a adăugat că adoptase forma unei fetițe pentru că aceasta ne era familiară atât mie, cât şi ei şi că avea nevoie de ajutorul meu la fel de mult cât aveam eu nevoie de al ei. Mi-a transmis toate acestea într-un singur mănunchi de senzație energetică, senzație care a fost ca şi când cuvintele mesajului mi-ar fi parvenit toate laolaltă, în acelaşi timp. Nu mi-a fost deloc greu să o înțeleg, deşi era prima dată când mi se întâmpla aşa ceva.

Nu ştiam ce să fac. Am încercat să-i transmit simțământul meu de neputință. A părut să mă înțeleagă imediat. M-a implorat tăcut, cu ochi arzători. Chiar a zâmbit, ca şi cum mi-ar fi comunicat că se lăsa cu totul în grija mea, pentru a o elibera din robie. Când i-am replicat, într-un gând, că nu aveam asemenea puteri, reacția ei mi-a daț impresia unui copil isterizat, aflat în chinurile unei deznădejdi totale.

Am încercat cu disperare să-i vorbesc. Fetița plângea de-adevăratelea, aşa cum ar fi plâns orice copil de vârsta ei de deznădejde şi spaimă. Nu mai puteam să suport. M-am avântat către ea, dar fără vreun rezultat efectiv. Masa mea energetică a trecut prin ea.

Ideea mea era să o ridic în brațe şi să o iau cu mine.

Am repetat această manevră de nenumărate ori, până când am obosit. M-am oprit să mă gândesc la ce ar fi trebuit să fac în continuare. Mă temeam că atenția visatului îmi va slăbi şi nu voi mai vedea fata. Mă îndoiam că făpturile anorganice aveau să mă mai readucă în acel loc din lumea lor. Aveam sentimentul că aceasta avea să fie ultima vizită pe care le-o făceam: vizita decisivă.

Atunci am făcut ceva de neconceput. Înainte să-mi slăbească atenția visatului, mi-am strigat cu glas tare şi limpede intenția de a uni energia mea cu energia iscoadei prizoniere şi de a o elibera.

7. ISCOADA ALBASTRĂ

Visam un vis total lipsit de sens. Carol Tiggs se afla lângă mine. Îmi vorbea, deşi nu puteam înțelege ce-mi spune. Don Juan era şi el prezent în visul meu, la fel ca şi toți membrii grupului său. Păreau că încearcă să mă tragă afară dintr-o lume cețoasă şi galbenă.

După strădanii serioase — pe parcursul cărora i-am avut în câmpul vizual şi apoi i-am piedut de mai multe ori — ei au reuşit să mă scoată din acel loc. Deoarece nu puteam să-mi imaginez care era sensul întregii acțiuni, am crezut, în cele din urmă, că aveam un vis incoerent obişnuit.

Surpriza mea a fost colosală când m-am trezit şi am descoperit că mă aflu în pat, în casa lui don Juan. Eram incapabil să mă mişc. Nu aveam pic de energie. Nu ştiam ce să cred, deşi imediat mi-am dat seama de gravitatea situației mele. Aveam sentimentul vag că îmi pierdusem energia datorită oboselii produsă de visat.

Cei din anturajul lui don Juan păreau extrem de afectați de ceea ce mi se întâmpla. Veneau mereu în camera mea, unul câte

unul. Fiecare stătea puțin, într-o tăcere absolută, până când venea altcineva. Am dedus că mă vegheau cu rândul. Eram prea slăbit pentru a le cere să-mi explice motivul comportamentului lor.

În zilele următoare, am început să mă simt mai bine, iar ei au început să-mi vorbească despre visatul meu. La început nu ştiam ce voiau de la mine. Apoi, din cauza întrebărilor pe care mi le puneau, mi-am dat seama că îi obseda problema făpturilor anorganice. Toți păreau a fi înspăimântați şi îmi spuneau, mai mult sau mai puțin, acelaşi lucru. Stăruiau asupra faptului că nu fuseseră niciodată în tărâmul umbrelor. Unii susțineau chiar că nu ştiau de existența lui. Declarațiile şi reacțiile lor mi-au intensificat simțământul de uimire şi de teamă.

Întrebările pe care mi le puneau cu toții erau, „Cine te-a dus în lumea aceea? Cum ți-ai dat seama de modul în care puteai ajunge acolo?" Când le-am spus că iscoadele îmi arătaseră lumea aceea, nu le-a venit să creadă. Era evident că presupuneau că eu fusesem acolo, dar, întrucât le era imposibil să-şi folosească propria experiență ca punct de referință, nu puteau înțelege pe deplin

ceea ce spuneam. Cu toate astea, voiau să afle tot ce le puteam relata despre făpturile de umbră şi tărâmul lor. Le-am făcut pe plac. Toți — cu excepția lui don Juan — se aşezau lângă patul meu şi-mi sorbeau fiecare cuvințel. Totuşi, de fiecare dată când îi întrebam despre situația mea, fugeau de lângă mine la fel ca făpturile de umbră.

O altă reacție care mă deranja — şi pe care n-o mai avuseseră niciodată față de mine — era faptul că evitau, cu orice preț, orice contact fizic cu mine. Stăteau la distanță de mine, ca şi când aş fi fost purtător al vreunei boli molipsitoare. Reacția lor mă neliniştea atât de mult, încât m-am simțit obligat să-i întreb despre asta. Au negat că se comportau astfel. Au părut jigniți şi chiar au mers atât de departe, încât să insiste să-mi demonstreze că mă înşelam. Am râs cu poftă de situația tensionată care s-a iscat. De fiecare dată când încercau să mă îmbrățişeze, corpurile le deveneau rigide.

Florinda Grau, adepta lui don Juan cea mai apropiată lui, era singura din tot grupul care revărsa cu generozitate asupra mea tot felul de atenții fizice şi încerca să-mi explice ce se-ntâmplă. Ea mi-a spus că fusesem des-

cărcat de energie în lumea făpturilor anorganice şi apoi reîncărcat, dar că noua mea sarcină energetică îi nelinişte pe cei mai mulți dintre ei.

Florinda obişnuia să mă culce în fiecare seară, de parcă aş fi fost un invalid. Chiar îmi vorbea imitând limbajul copiilor, ceea ce îi făcea pe ceilalți să izbucnească în hohote de râs. Dar, indiferent de cum se amuza pe seama mea, apreciam grija pe care mi-o arăta şi care părea autentică. Am mai scris despre Florinda, în legătură cu felul în care ne-am cunoscut. Era, fără discuție, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem vreodată. I-am spus o dată — şi asta cu toată sinceritatea — că ar fi putut fi manechin pentru revistele de modă. „Pentru o revistă din 1910", replicase ea.

Florinda, deşi în vârstă, nu era deloc bătrână. Era tânără şi plină de viață. Când l-am întrebat pe don Juan despre cauza neobişnuitei ei tinereți, acesta mi-a răspuns că vrăjitoria o menținea într-o stare de elan vital. Ochiul omenesc vedea energia vrăjitorilor, sublimase el, ca tinerețe şi vigoare.

După ce şi-au satisfăcut curiozitatea

inițială în legătură cu tărâmul umbrelor, adepții lui don Juan au încetat să mai vină în camera mea, iar conversațiile lor cu mine au rămas la nivelul întrebărilor ocazionale despre starea sănătății mele. De fiecare dată însă, când încercam să mă ridic din pat, se afla cineva în preajmă, care mă reaşeza cu blândețe în aşternut. Nu le solicitam serviciile, dar se părea că aveam nevoie de ele; eram foarte slăbit. Am acceptat situația. Dar ceea ce m-a dat gata era faptul că nimeni nu-mi explica ce căutam eu în Mexic, când, de fapt, mă culcasem să visez în Los Angeles. I-am întrebat asta de nenumărate ori, dar fiecare dintre ei mi-a dat acelaşi răspuns:

— Întreabâ-l pe nagual. Este singurul care poate să explice acest lucru.

În cele din urmă, Florinda a spart gheața.

— Ai fost atras într-o cursă; asta s-a întâmplat cu tine, a spus ea.

— Unde am fost atras într-o cursă?

— În lumea făpturilor anorganice, desigur. Aceea este lumea cu care ai de a face de ani de zile. Nu-i aşa?

— În mod cert, Florinda. Dar poți să-mi spui ce fel de cursă a fost asta?

— Nu prea. Tot ce pot să-ți spun este că

acolo ți-ai pierdut toată energia. Dar te-ai luptat foarte bine.

— De ce sunt bolnav, Florinda?

— Nu eşti bolnav de o boală; eşti rănit la nivel energetic. Ai fost în stare critică, dar acum eşti doar grav rănit.

— Cum s-au întâmplat toate astea?

— Ai intrat într-o luptă decisivă cu făpturile anorganice şi ai fost învins.

— Nu-mi amintesc să mă fi luptat cu cineva, Florinda.

— Dacă-ți aminteşti sau nu, asta nu are nici o importanță. Te-ai bătut şi ai fost înfrânt. Nu aveai nici o şansă în lupta împotriva unor asemenea experți în manipulare.

— M-am bătut cu făpturile anorganice?

— Da. Ai avut cu ele o luptă pe viață şi pe moarte. Nici nu ştiu cum de ai putut supraviețui loviturii lor mortale.

A refuzat să-mi spună mai multe, lăsând să se înțeleagă că nagualul urma să vină să mă vadă foarte curând.

Don Juan a apărut a doua zi. Era foarte jovial şi avea o atitudine încurajatoare. M-a anunțat pe un ton glumeț că mă vizita în calitatea sa de doctor energetic. M-a

examinat, privindu-mă din cap până-n picioare.

— Eşti aproape vindecat, a conchis el.

— Ce s-a întâmplat cu mine, don Juan? l-am întrebat eu.

— Ai căzut într-o capcană pe care ți-au întins-o făpturile anorganice, a răspuns el.

— Şi cum am ajuns aici?

— Ăsta este, cu siguranță, marele mister, a spus el şi a zâmbit înveselit, încercând evident să trateze la modul uşor o problemă foarte serioasă. Făpturile anorganice te-au răpit, cu trup cu tot. Mai întâi, ți-au luat corpul energetic în lumea lor, când ai urmat una dintre iscoadele lor, iar apoi ți-au luat şi trupul fizic.

Membrii grupului lui don Juan păreau să fie într-o stare de şoc. Unul dintre ei l-a întrebat dacă făpturile anorganice puteau răpi pe oricine. Don Juan a răspuns că puteau face asta, cu siguranță. Le-a amintit că nagualul Elias fusese dus în acel univers şi era cert că el nu intenționase să meargă acolo.

Toți au dat din cap în semn de aprobare. Don Juan a continuat să le vorbească, referindu-se la mine la persoana a treia. A

spus că conştiința combinată a unui grup de făpturi anorganice mi-a consumat, mai întâi, corpul energetic, formând o izbucnire emoțională din partea mea: dorința de a elibera iscoada albastră. Apoi conştiința combinată a aceluiaşi grup a tras masa mea fizică inertă în lumea lor. Don Juan a adăugat că, fără corpul energetic, oricine este doar o grămadă de materie organică, materie care poate fi foarte uşor manipulată de conştiință.

— Făpturile anorganice sunt lipite laolaltă precum celulele corpului, a continuat el. Când îşi unesc conştiința, sunt imbatabile. Pentru ele este o nimica toată să ne smulgă din ancorajele noastre şi să ne cufunde în lumea lor. Mai ales, dacă atragem atenția asupra noastră şi ne arătăm accesibili, aşa cum a făcut el.

Încăperea a răsunat de suspine şi icnituri îngrozite. Toți cei prezenți păreau cu-adevărat înspăimântați şi neliniştiți.

Aş fi dorit să mă văicăresc şi să dau vina pe don Juan că nu m-a oprit la timp, dar mi-am amintit cum încercase el — mereu şi mereu — să mă prevină, sa mă abată de pe acel drum, dar totul fără nici un rezultat.

Don Juan îşi dădea precis seama ce se petrece în mintea mea. A zâmbit cu subînțeles.

— Motivul pentru care te simți bolnav, a spus el, adresându-mi-se mie, este că făpturile anorganice ți-au descărcat energia şi ți-au dat-o în loc pe a lor. Asta ar fi fost de ajuns ca să omoare pe oricine. Ca nagual însă, tu dispui de extraenergie; de aceea ai reuşit totuşi să supraviețuieşti.

I-am pomenit lui don Juan că-mi aminteam fragmente dintr-un vis cam incoerent, în care mă aflam într-o lume de ceață galbenă. El, Carol Tiggs şi adepții săi mă trăgeau afară de acolo.

— Ochiul fizic vede lumea făpturilor anorganice ca pe un univers de ceață galbenă, a spus el. Când credeai că ai un vis incoerent, vedeai, de fapt, pentru prima dată cu ochii tăi fizici universul făpturilor anorganice. Oricât de ciudat ar părea, atunci a fost şi pentru noi tot prima dată când l-am văzut. Ştiam de ceață numai din povestirile vrăjitorilor, dar nu din proprie experiență.

Nimic din ceea ce spunea nu avea înțeles pentru mine. Don Juan m-a asigurat că, din cauza lipsei mele de energie, o explicație mai

completă nu era posibilă; trebuia să mă declar satisfăcut, a spus el, cu ceea ce-mi spunea şi cu modul în care înțelegeam spusele sale.

— Dar nu înțeleg deloc, am insistat eu.

— Atunci nici n-ai pierdut nimic, a răspuns el. Când te mai întăreşti, îți vei răspunde singur la întrebări.

I-am mărturisit lui don Juan că mă treceau din când în când valuri de căldură. Temperatura mi se ridica brusc, iar în timpul cât mă simțeam fierbinte şi transpirat, intuiam cu o claritate extraordinară, dar tulburătoare, întreaga mea situație.

Don Juan mi-a scrutat cu privirea sa pătrunzătoare întreg corpul. A spus că eram într-o stare de şoc energetic. Pierderea energiei mă afectase temporar şi ceea ce interpretam eu drept valuri de căldură erau, în esență, explozii de energie, în timpul cărora îmi recăpătăm pentru moment controlul asupra corpului meu energetic şi ştiam tot ce mi se întâmplase.

— Fă un efort şi spune-mi tu însuți ce ți s-a întâmplat în lumea făpturilor anorganice, mi-a ordonat el.

I-am spus că senzația clară pe care o

aveam din când în când era că el şi adepții săi intraseră în lumea aceea cu trupurile lor fizice şi mă smulseseră din ghearele făpturilor anorganice.

— Corect! a exclamat el. Te descurci foarte bine. Acum, transformă senzația în imaginea a ceea ce s-a întâmplat.

Nu am putut să realizez ceea ce doream, oricât de tare m-am străduit. Nereuşita m-a făcut să simt o sfârşeală neobişnuită ce parcă mă golise pe dinăuntru. Înainte ca don Juan să părăsească încăperea, i-am atras atenția că suferean de anxietate.

— Asta nu are nici o importanță, a spus el cu indiferență. Recapătă-ți energia şi nu-ți mai bate capul cu fleacuri.

Au trecut mai bine de două săptămâni, timp în care mi-am recăpătat, încetul cu încetul, energia. Totuşi, continuam să-mi fac griji în legătură cu tot. Mă îngrijora în special faptul că eram străin mie însumi, mai ales sub aspectul unei anumite răceli a firii mele, un soi de indiferență sau detaşare, pe care n-o mai remarcasem până atunci şi pe care — până în momentul în care mi-am recăpătat energia — o atribuisem lipsei acesteia. Atunci însă mi-am dat seama că aceasta era o nouă

însuşire a fiinţei mele, o caracteristică ce mă ţinea în permanenţă într-o stare de desincronizare. Pentru a avea sentimente, altfel obişnuite mie, era nevoie să mă sforţez să le rechem şi chiar să aştept o clipă până când îmi apăreau în minte.

O altă trăsătură a fiinţei mele era un dor ciudat, care punea stăpânire pe mine din când în când. Mi-era dor de cineva pe care nu-l cunoşteam, dar sentimentul era atât de copleşitor şi de mistuitor, încât, ori de câte ori mă năpădea, eram nevoit să mă plimb fără încetare prin cameră pentru a-l mai domoli. Dorul m-a tot încercat până când m-am folosit de o altă însuşire nou apărută în viaţa mea: un control strict asupra propriei mele persoane, atât de fără precedent şi de puternic, încât nu făcea decât să-mi sporească îngrijorarea.

La sfârşitul celei de a patra săptămâni, toată lumea era de părere că, în sfârşit, mă făcusem bine. Şi-au redus drastic numărul de vizite pe care mi le făceau, astfel încât îmi petreceam majoritatea timpului singur, dormind. Odihna şi relaxarea erau atât de complete, că energia mea a început să crească semnificativ. Simţeam că mă

restabilisem complet. Am început chiar să fac exerciții fizice.

Într-o zi, în jurul amiezii, după o gustare uşoară, m-am întors în cameră să trag un pui de somn. Înainte însă de a mă lăsa pradă somnului, mă tot răsuceam în pat, căutând o poziție mai confortabilă, când o apăsare stranie pe tâmple m-a făcut să-mi deschid ochii. Fetița din lumea făpturilor anorganice stătea la picioarele patului, fixându-mă cu ochii ei reci, albaştri ca oțelul.

Am sărit din pat şi am țipat atât de tare, încât trei dintre adepții lui don Juan au şi fost în cameră, înainte ca să-mi sfârşesc țipătul. Erau îngroziți. Au privit cu consternare cum fetița a venit către mine şi a fost oprită de linia de demarcație a ființei mele fizice luminoase. Ne-am uitat unul la celălalt timp îndelungat. Ea îmi spunea ceva ce la început n-am putut să înțeleg, dar care, în clipa următoare, a devenit clar ca lumina zilei. Mi-a transmis că, pentru a înțelege ce-mi spunea, trebuia să-mi transfer conştiința din corpul fizic în corpul energetic.

În acel moment, a intrat în cameră don Juan. El şi fetița s-au uitat lung unul la celălalt. Fără un cuvânt, don Juan s-a întors

şi a ieşit din încăpere. Fetița a țâşnit pe uşă în urma lui.

Agitația pe care a produs-o această scenă în rândul adepților lui don Juan a fost de nedescris. Şi-au pierdut de tot cumpătul. Se pare că văzuseră cu toții cum fetița părăsise încăperea împreună cu nagualul.

Eu însumi mă simțeam pe punctul de a exploda. Eram sfârşit şi a trebuit să mă aşez. Receptasem prezența fetiței ca pe o lovitură în plexul solar. Semăna surprinzător de mult cu tatăl meu. M-au năpădit valuri de emoție. M-am întrebat care putea fi sensul acestui lucru până când mi s-a făcut rău de-a binelea.

Când don Juan a revenit în încăpere, reuşisem să-mi recapăt o oarecare stăpânire de sine. Nerăbdarea de a auzi ce avea el de spus în legătură cu fetița mă făcea să respir cu mare greutate. Ceilalți erau la fel de tulburați ca şi mine. Toți i s-au adresat lui don Juan deodată şi, când şi-au dat seama ce fac, au început să râdă. Ceea ce îi interesa, în primul rând, era să se convingă dacă exista vreo uniformitate în felul în care percepuseră înfățişarea iscoadei. Erau în consens în ceea ce priveşte faptul că văzuseră o fetiță, de

şase-şapte ani, foarte zveltă şi cu trăsături ascuţite, dar frumoase. Erau în consens şi asupra faptului că ochii ei erau albaştri ca oţelul şi privirea îi era înflăcărată de o emoţie mută; ochii ei exprimau, spuneau ei, recunoştinţă şi devotament.

Eram întrutotul de acord cu toate detaliile prezentate de ei în legătură cu fetiţa. Privirea ochilor ei era atât de înflăcărată şi de copleşitoare, încât efectul asupra mea fusese ceva asemănător cu durerea. Simţisem literalmente privirea ei ca pe o greutate pe piept.

Problema gravă care îi frământa pe adepţii lui don Juan — la fel ca şi pe mine — privea implicaţiile acestei întâmplări. Toţi erau de acord că iscoada era un fragment de energie străină care se strecurase prin zidurile care despărţeau cea de a doua atenţie şi atenţia din lumea cotidiană. Au stabilit că, întrucât nu visau, şi totuşi, văzuseră cu toţii energia străină proiectată într-o formă de copil, însemna că acel copil exista cu adevărat.

Au susţinut că trebuia să fi existat sute, dacă nu chiar mii de cazuri, în care energia străină s-a strecurat neobservată prin bariere naturale în lumea noastră, a

oamenilor, dar că, în toată istoria branşei lor, nu exista nici o menţiune referitoare la vreo întâmplare de felul celei petrecute acum. Ceea ce-i îngrijora cel mai mult era faptul că nu existau povestiri ale vrăjitorilor despre aşa ceva.

— Este aceasta prima dată în istoria omenirii când se întâmplă aşa ceva? l-a întrebat unul dintre ei pe don Juan.

— Cred că se întâmplă mereu, a spus el, dar niciodată nu a avut loc într-o manieră atât de făţişă şi hotărâtă.

— Ce înseamnă asta pentru noi? a întrebat alt membru al grupului.

— Pentru noi, nimic, dar pentru el, totul, a răspuns don Juan, arătând spre mine.

Toţi s-au cufundat într-o tăcere deconcertantă. Don Juan a făcut câţiva paşi prin încăpere, apoi s-a oprit în faţa mea. S-a uitat lung la mine, având aerul cuiva care nu găseşte cuvintele potrivite pentru a exprima o constatare copleşitoare.

— Nici nu pot să încerc să evaluez proporţiile a ceea ce ai făcut, a spus el, în cele din urmă, pe un ton consternat. Ai căzut într-o capcană, dar nu în genul de capcană de care mi-era mie frică. Cea în care ai căzut

a fost special creată pentru tine şi mult mai periculoasă decât orice mi-aş fi putut imagina. Eu îmi făceam griji că vei ceda în fața măgulirii şi a plăcerii de a fi slujit. Nu mi-am închipuit însă nici o clipă că făpturile anorganice îți vor întinde o cursă folosindu-se de aversiunea ta înnăscută față de tot ce înseamnă sclavie şi captivitate.

Don Juan comparase cândva modul în care reacționam fiecare dintre noi doi, în lumea vrăjitorilor față de lucrurile care ne afectau cel mai mult. Spusese, fără să o facă să sune ca o insatisfacție, că, deşi dorea şi încercase, nu putuse niciodată să trezească în oameni genul de afecțiune pe care-l trezea profesorul său, nagualul Julian.

— Reacția mea cinstită, şi dezinteresată, pe care ți-o prezint fără ocolişuri s-o analizezi, este de a fi capabil să spun cu toată sinceritatea: nu sunt predestinat să inspir afecțiunea oarbă şi totală. Asta este! Reacția ta dezinteresată şi autentică, a continuat el, este că nu poți suporta înrobirea, lanțurile, şi ți-ai da şi viața pentru a le sfărâma.

L-am contrazis cu toată buna credință şi i-am spus că exagerează. Concepțiile mele nu erau aşa de bine definite.

— Nu te nelinişti, a spus el, râzând. Vrăjitoria înseamnă acțiune. Când va veni timpul, îți vei traduce dorința arzătoare în faptă, la fel cum fac şi eu. Dorința mea este de a-mi accepta soarta, dar nu pasiv, ca un prost, ci activ, ca un luptător. A ta este de a sări — nu dintr-o toană şi fără premeditare — să tai lanțurile cuiva.

Don Juan mi-a explicat că, atunci când îmi unisem energia cu cea a iscoadei, încetasem, de fapt, să exist. Toată materialitatea mea fusese transportată în lumea făpturilor anorganice şi, dacă n-ar fi fost iscoada — care îi îndrumase pe el şi pe însoțitorii săi până la locul unde mă aflam — aş fi murit sau aş fi rămas, definitiv pierdut, în lumea aceea.

— De ce v-a îndrumat iscoada către locul unde mă aflam? am întrebat eu.

— Iscoada este o ființă conştientă dintr-o altă dimensiune, a spus el. Acum este o fetiță şi — în această formă — mi-a spus că, pentru a obține energia necesară spargerii baterierei care o ținea captivă în lumea făpturilor anorganice, a trebuit să ia toată energia ta. Acum se manifestă latura ei umană. Ceva asemănător cu recunoştința a adus-o la

mine. Când am văzut-o, am ştiut imediat că eşti terminat.

— Şi ce-ai făcut atunci, don Juan?

— I-am chemat pe toți pe care am putut, în special pe Carol Tiggs, şi am plecat imediat cu toții în lumea făpturilor anorganice.

— De ce Carol Tiggs?

— În primul rând, pentru că dispune de o cantitate nelimitată de energie, iar în al doilea rând, pentru că trebuia să se familiarizeze cu iscoada. Toți ne-am ales cu ceva inestimabil din această experiență. Tu şi Carol Tiggs, cu iscoada. Iar noi, toți ceilalți, cu motivația de a ne uni toată materialitatea şi de a o aşeza pe corpurile noastre energetice, devenind astfel energie.

— Cum ați reuşit să faceți asta cu toții, don Juan?

— Ne-am deplasat punctele de asamblare la unison. Impecabila noastră intenție de a te salva a facilitat totul. Iscoada ne-a dus într-o clipită în locul unde zăceai, pe jumătate mort, iar Carol te-a scos de acolo.

Pentru mine explicația lui n-avea nici un înțeles. Don Juan a râs când am încercat să-i spun asta.

— Cum ai putea să înțelegi aşa ceva, când

n-ai suficientă energie nici pentru a te ridica din pat? a replicat el.

I-am mărturisit că eram convins că ştiam mult mai mult decât admiteam în mod raţional, dar că ceva îmi bloca aducerea-aminte.

— Lipsa de energie este ceea ce ţi-a blocat aducerea-aminte, a spus el. Când vei avea suficientă energie, memoria îţi va funcţiona perfect.

— Vrei să spui că pot să-mi amintesc totul, dacă vreau?

— Nu tocmai. Poţi să vrei oricât de mult, dar, dacă nivelul energiei tale nu este corespunzător gradului de importanţă a ceea ce ştii, poţi să-ţi iei adio de la cunoştinţele tale: nu vei ajunge niciodată la ele.

— Atunci, ce este de făcut, don Juan?

— Energia are tendinţa de a fi cumulativă; dacă urmezi, fără abatere, calea luptătorilor, va veni clipa în care aducea-aminte ţi se va deschide complet.

Am recunoscut că, auzindu-l cum vorbeşte, aveam absurda senzaţie că mă complăceam în a mă compătimi şi că, de fapt, nu era nimic în neregulă cu mine.

— Nu te complaci doar, a spus el. Acum

patru săptămâni erai realmente mort din punct de vedere energetic. Acum eşti numai buimăcit. Buimăceala şi lipsa de energie sunt factorii care te fac să-ți ascunzi cunoştințele. Este cert că tu ştii mai multe decât oricare dintre noi despre lumea făpturilor anorganice. Lumea aceea a fost preocuparea exclusivă a vrăjitorilor din vechime. Ți-am spus cu toții că ştim despre ea numai din poveştile vrăjitorilor. O spun cu toată sinceritatea că mi se pare mai mult decât straniu că îți revine ție acum rolul de sursă de astfel de povestiri pentru noi.

I-am spus din nou că-mi era imposibil să cred că făcusem ceva ce el nu făcuse. Dar nu puteam nici să cred că vrea doar să mă încurajeze.

— Nu te flatez şi nici nu vreau să te încurajez, a spus el vizibil iritat. Exprim, pur şi simplu, o realitate vrăjitorească. Faptul că ştii mult mai multe lucruri decât oricare dintre noi despre acea lume nu este un motiv să te simți încântat. Această cunoaştere nu prezintă nici un fel de avantaj; de fapt, în ciuda a tot ce ştii, nu te-ai putut salva. Noi te-am salvat pentru că te-am găsit. Dar, fără ajutorul iscoadei, nu ar fi avut vreun rost nici

măcar să încercăm să te găsim. Erai atât de definitiv pierdut în lumea aceea, încât numai gândul la asta este de ajuns ca să mă treacă toți fiorii.

În starea mea de spirit, nu mi s-a părut deloc ciudat să văd un fior de emoție străbătându-i pe toți adepții şi ucenicii lui don Juan. Singura persoană care a rămas imperturbabilă a fost Carol Tiggs. Părea să-şi fi acceptat pe deplin rolul său. Era una cu mine.

— Ai reuşit să eliberezi iscoada, a continuat don Juan, dar ți-ai dat, în schimb, viața. Ori, şi mai rău, libertatea. Făpturile anorganice i-au dat drumul iscoadei în schimbul tău.

— Îmi vine greu să cred aşa ceva, don Juan. Nu că pun la îndoială spusele dumitale, mă înțelegi, dar ceea ce-mi descrii este o manevră atât de incorectă, încât sunt şocat.

— Nu o considera incorectă şi vei vedea esența lucrurilor. Făpturile anorganice sunt permanent în căutare de conştiință şi energie; dacă le oferi posibilitatea să le obțină pe amândouă, ce crezi că ar face ele? Ar sta deoparte?

Ştiam că don Juan are dreptate. N-am putut, totuşi, să-mi păstrez această certitudine pentru mult timp; limpezimea conceptuală continua să-mi scape.

Adepții lui don Juan îi puneau mai departe întrebări. Voiau să ştie dacă el reflectase asupra a ceea ce era de făcut cu iscoada.

— Da, m-am gândit. Este o problemă deosebit de serioasă, pe care trebuie să o rezolve nagualul aici prezent, a spus el, arătând către mine. El şi Carol Tiggs sunt singurii care pot elibera iscoada. Asta o ştie şi el.

Normal, i-am pus singura întrebare posibilă în aceste împrejurări.

— Cum pot s-o eliberez?

— În loc să-ți spun eu cum să faci, există o cale mai bună şi mai corectă de a descoperi acest lucru, a pus don Juan cu un zâmbet larg. Întreabă-l pe emisar. Ştii doar, făpturile anorganice nu pot minți.

— Ajungi la cea de a treia poartă a visatului atunci când te pomeneşti într-un vis uitându-te la cineva care doarme. Şi constați că acel cineva eşti chiar ui însuți, a spus don Juan.

Nivelul energiei mele era atât de ridicat în acea perioadă, încât m-am apucat imediat să lucrez pentru trecerea celei de a treia încercări, deşi don Juan nu mi-a mai furnizat informații suplimentare în legătură cu asta. Primul lucru pe care l-am observat, în exercițiile mele de visat, a fost faptul că un şuvoi de energie a rearanjat imediat punctul de concentrare al atenției visatului. Aceasta se concentra acum asupra trezirii într-un vis în care mă văd pe mine însumi dormind; călătoriile în lumea făpturilor anorganice nu mai erau pentru mine problema la ordinea zilei.

Foarte curând după aceea, m-am pomenit într-un vis în care mă uitam la mine cum dorm. I-am comunicat imediat acest lucru lui don Juan. Avusesem visul pe când mă aflam la el acasă.

— În legătură cu fiecare dintre porțile visatului există două etape, a spus el. Prima, aşa cum ştii, este de a ajunge la poartă; cea de a doua constă în a trece prin poartă. Visând ceea ce ai visat — că te vezi pe tine însuți dormind — ai reuşit să ajungi la cea de a treia poartă. Pentru cea de a doua etapă este necesar ca, după ce te-ai văzut dormind,

să te mişti dintr-un loc într-altul. La cea de a treia poartă a visatului, începi să-ți contopeşti în mod deliberat realitatea visatului cu realitatea lumii cotidiene. În asta constau exercițiile, iar vrăjitorii numesc asta desăvârşire a corpului energetic. Contopirea celor două realități trebuie să fie atât de perfectă, încât trebuie să fii mai fluid decât oricând. Examinează totul cu mare atenție şi curiozitate la cea de a treia poartă.

M-am plâns că recomandările sale erau prea absconse şi nu le înțelegeam.

— Ce vrei să spui prin mare atenție şi curiozitate? am întrebat.

— Tendința noastră este să ne pierdem în detalii la cea de a treia poartă, a răspuns don Juan. Să examinezi lucrurile cu mare atenție şi curiozitate înseamnă să rezişti tentației aproape irezistibile de a te cufunda în detalii. Obiectivul stabilit pentru poarta a treia, aşa cum am spus, este de a consolida corpul energetic. Visătorii încep să-şi modeleze corpul energetic prin îndeplinirea obiectivelor primei şi celei de a doua porți. Când ajung la cea de a treia poartă, corpul energetic este gata să iasă la iveală sau, poate, ar fi mai bine să spunem că este gata să se manifeste,

să acționeze. Din nefericire, asta înseamnă totodată că este gata să se lase fascinat de detalii.

— Ce înseamnă a fi fascinat de detalii?

— Corpul energetic este ca un copil care a fost ținut închis undeva de când există. În momentul în care devine liber, captează cu nesaț tot ce întâlneşte în cale şi, vreau să spun, chiar tot. Orice detaliu, mărunt şi nesemnificativ, îl poate absorbi total.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Nu ştiam ce să spun. Îl înțelesesem perfect. Numai că în experiența mea nu exista nimic care să poată să-mi creeze o idee asupra a ceea ce însemnau toate astea.

— Cel mai stupid detaliu devine pentru corpul energetic un adevărat univers, mi-a explicat don Juan. Efortul pe care trebuie să-l facă visătorii pentru a dirija corpul energetic este colosal. Ştiu că este impropriu să-ți spun să examinezi lucrurile cu atenție şi curiozitate, dar aceasta este cea mai bună modalitate de a-ți preciza ceea ce trebuie să faci. La cea de a treia poartă visătorii trebuie să reziste impulsului aproape irezistibil de a se adânci în examinarea unui lucru anume şi reuşesc să facă asta fiind atât de curioşi şi de

ahtiați de a vedea totul, încât nu permit nici unui lucru individual să-i capteze în totalitate.

Don Juan a adăugat că recomandările sale, care ştia că păreau absurde pentru judecata logică, erau menite anume pentru corpul meu energetic. A accentuat în permanență că este nevoie de unirea tuturor resurselor corpului energetic ca acesta să poată acționa.

— Dar nu a acționat corpul meu energetic în tot acest timp? am întrebat eu.

— O parte din el a acționat, altfel nu ai fi putut să călătoreşti în lumea făpturilor anorganice, a răspuns el. Acum, corpul tău energetic trebuie să se angajeze total, pentru a putea realiza exercițiile aferente celei de a treia porți. De aceea, pentru a face lucrurile mai uşoare pentru corpul energetic, trebuie să pui stavilă judecății raționale.

— Mă tem că aici n-ai nimerit-o, i-am spus eu. A mai rămas foarte puțină raționalitate în mine, după toate experiențele pe care mi le-ai adus în viață.

— Nu te pronunța. La cea de a treia poartă, raționalitatea este responsabilă de insistența cu care corpurile noastre

energetice sunt obsedate de detaliile semnificative. La această poartă avem, prin urmare, nevoie de o fluiditate iraţională şi de o iraţională uitare de sine, pentru a putea contracara această insistenţă.

Afirmaţia lui don Juan că fiecare poartă este un obstacol nu putea fi mai exactă. Ca să îndeplinesc cerinţele celei de a treia porţi a visatului, am muncit mult mai serios decât muncisem la celelalte două la un loc. Don Juan a exercitat presiuni teribile asupra mea. În plus, în viaţa mea mai apăruse ceva: un autentic sentiment de teamă. De-a lungul vieţii îmi mai fusese, normal ori excesiv, teamă de una sau alta, dar nimic din experienţa mea trecută nu se compara cu spaima pe care o nutream după ciocnirea mea cu făpturile anorganice. Şi totuşi, tot acest tezaur de experienţă era inaccesibil memoriei mele normale. Amintirile respective îmi reveneau numai în prezenţa lui don Juan.

L-am chestionat în legătură cu această situaţie stranie o dată, pe când ne aflam la Muzeul Naţional de Antropologie şi Istorie din Mexico City. Ceea ce m-a îndemnat să întreb era faptul că, în acel moment, aveam

capacitatea stranie de a-mi aminti absolut tot ce mi se întâmplase pe parcursul asocierii mele cu don Juan. Iar asta mă făcea să mă simt atât de liber, atât de cutezător şi sprinten, încât efectiv mergeam în pas de dans.

— Se întâmplă ca prezența nagualului să producă o translație a punctului de asamblare, mi-a spus el.

M-a condus apoi într-una din sălile muzeului, zicând că întrebarea mea avea legătură cu ceea ce plănuise el să-mi spună.

— Intenția mea era să-ți explic că poziția punctului de asamblare este ca un seif, unde vrăjitorii îşi păstrează datele de referință. M-a bucurat extrem de tare faptul că corpul tău energetic mi-a simțit intenția şi m-ai întrebat despre asta. Corpul energetic cunoaşte o infinitate de lucruri. Îți voi arăta cât de multe lucruri ştie.

M-a pus să mă cufund într-o tăcere totală. Mi-a reamintit că mă găseam deja într-o stare specială de conştiință, întrucât punctul meu de asamblare fusese făcut să se deplaseze datorită prezenței sale. M-a asigurat că starea de tăcere totală avea să permită sculpturilor din încăpere să mă facă să văd şi să aud

lucruri extraordinare. Parcă pentru a-mi accentua starea de confuzie, a adăugat că unele dintre piesele arheologice din încăpere aveau proprietatea de a produce, ele însele, deplasarea punctului de asamblare şi că, dacă intram într-o stare de tăcere absolută, puteam vedea scene din viața oamenilor care le confecționaseră.

Apoi a început cu mine cea mai stranie vizită de muzeu la care mi-a fost dat vreodată să particip. A mers de jur împrejurul sălii, prezentându-mi şi comentând detalii uimitoare în legătură cu fiecare dintre exponatele de mari dimensiuni. Conform spuselor lui, fiecare piesă din încăpere era un document lăsat cu premeditare de oamenii din antichitate, iar don Juan — în calitatea sa de vrăjitor — îmi citea aceste documente aşa cum cineva ar citi o carte.

— Fiecare piesă de aici este menită să facă punctul de asamblare să se deplaseze, a continuat el. Fixează-ți privirea pe oricare dintre ele, fă-ți mintea să tacă şi constată dacă punctul tău de asamblare poate fi făcut să se deplaseze.

— Cum voi şti că s-a deplasat?

— Vei şti, pentru că vei vedea şi vei simți

lucruri care îți sunt altfel inaccesibile.

M-am uitat la sculpturi şi am văzut, şi am auzit lucruri pe care n-aş şti cum să le explic. În trecut examinasem aceste piese având în minte preceptele antropologilor, deci din perspectiva ideilor preconcepute pe care se bazează această ştiință. Modul în care prezentau ei rolul acestor piese, având ca sursă premisele cunoaşterii lumii de către omul modern, mi-a apărut pentru prima dată ca fiind absolut eronat, dacă nu chiar stupid. Ceea ce mi-a spus don Juan despre ele şi ceea ce am auzit şi am văzut eu însumi — fixându-mi privirea asupra lor — era total diferit de ceea ce citisem despre ele.

Jena mea era atât de mare, încât m-am simțit obligat să-mi cer scuze lui don Juan pentru ceea ce credeam eu că fusese sugestibilitatea mea. El n-a râs şi nici nu m-a ridiculizat. Mi-a explicat, cu răbdare, că vrăjitorii aveau capacitatea de a lăsa date precise, privind descoperirile lor, în poziția punctului de asamblare. Susținea că pentru a putea pătrunde esența consemnărilor scrise trebuie să ne folosim simțul de participare solidară sau imaginativă, astfel încât să trecem dincolo de textul scris şi să înțelegem

evenimentul ca atare. În universul vrăjitorilor, neexistând consemnări scrise, se păstrează arhive de date concrete în poziția punctului de asamblare, care — în loc de a fi citite — sunt retrăite.

Pentru a ilustra spusele sale, don Juan s-a referit la învățăturile vrăjitorilor privind cea de a doua atenție. A spus că acestea sunt comunicate atunci când punctul de asamblare al învățăcelului se află în altă poziție decât cea normală. Poziția punctului de asamblare devine astfel consemnarea lecției. Pentru a o revedea, învățăcelul trebuie să-şi readucă punctul de asamblare în poziția în care fusese acesta când i se predase lecția. Don Juan şi-a încheiat considerațiile subliniind că readucerea punctului de asamblare în toate pozițiile ocupate de acesta când au fost audiate lecțiile este o realizare de o remarcabilă însemnătate.

Timp de aproape un an, don Juan nu m-a întrebat nimic în legătură cu ceâ de a treia misiune a mea într-ale visatului. Apoi brusc, într-o zi, mi-a cerut să-i descriu aspectele de finețe ale exercițiilor mele de visat.

Primul lucru menționat de mine a fost modul derutant în care se repetau unele vise.

De luni de zile aveam vise în care mă pomeneam uitându-mă la mine, cum dorm în pat. Curioasă era însă regularitatea cu care se succedau: la fiecare patru zile, cu o precizie de ceasornic. În celelalte trei zile, visatul meu era la fel cum fusese şi până atunci: examinam fiecare element posibil din vis, treceam dintr-un vis în altul şi, câteodată, mânat de o curiozitate sinucigaşă, urmăm iscoadele de energie străină, deşi mă simțeam extrem de vinovat pentru asta. Mă gândeam că sunt ca cineva care se droghează pe ascuns; veridicitatea acelei lumi reprezenta pentru mine o atracție irezistibilă.

În secret, mă simțeam oarecum exonerat de totala responsabilitate, întrucât chiar don Juan îmi sugerase să-l întreb pe emisarul visatului despre ce era de făcut pentru a elibera iscoada albastră captivă printre noi. El avusese în vedere să pun întrebarea în realitatea practică cotidiană, dar eu am interpretat că sensul spuselor sale fusese să întreb emisarul chiar în lumea lui. Însă întrebarea pe care voiam într-adevăr să i-o pun emisarului era dacă făpturile anorganice îmi întinseseră o cursă. Emisarul nu numai că mi-a confirmat că ceea ce-mi spusese don

Juan era adevărat, ci mi-a dat şi instrucțiuni referitoare la ce trebuia să facem eu şi Carol Tiggs pen-tru a elibera iscoada.

— Regularitatea viselor tale este un aspect la care mă aşteptam, a remarcat don Juan, după ce mă ascultase.

— De ce te aşteptai la aşa ceva, don Juan?

— Din cauza relațiilor tale cu făpturile anorganice.

— Dar astă este o chestiune încheiată, don Juan, am mințit eu, sperând că nu v-a insista pe acest subiect.

— O spui special pentru mine, nu-i aşa? Nu este nevoie; ştiu care-i adevărata situație. Crede-mă că, o dată ce ai intrat în joc cu ele, eşti prins pentru totdeauna. Te vor urmări tot timpul. Sau, ceea ce este şi mai rău, tu le vei urmări tot timpul.

M-a privit fix, şi sentimentul meu de vinovăție trebuie să mi se fi oglindit atât de evident pe față, încât a râs.

— Singura explicație posibilă pentru asemenea regularitate a viselor este aceea că făpturile anorganice te slujesc din nou, a spus el pe un ton serios.

M-am grăbit să schimb subiectul şi i-am spus că o altă trăsătură a visatului meu, care

merita să fie adusă în discuție, era reacția mea la vederea propriei mele persoane dormind. Imaginea aceasta mă surprindea de fiecare dată atât de tare, încât fie că mă țintuia locului până se schimba visul, fie că mă speria atât de tare, încât mă făcea să mă trezesc țipând din fundul rărunchilor. Ajunsesem în situația că mi-era frică să mă culc în zilele în care ştiam că voi avea visul cu pricina.

— Încă nu eşti pregătit pentru o fuziune reală a realității visatului cu realitatea de zi cu zi, a conchis el. Trebuie să-ți mai recapitulezi viața încă o dată.

— Dar am făcut toată recapitularea posibilă, am protestat eu. Recapitulez întruna de ani de zile. Nu mai am ce să-mi amintesc despre viața mea.

— Trebuie să fie vorba de mult mai multe lucruri, a spus el cu fermitate, altfel nu te-ai trezi țipând.

Nu-mi convenea ideea de a fi nevoit să mai fac o recapitulare. O făcusem şi credeam că o făcusem atât de bine, încât nu s-ar mai fi putut să se pună vreodată problema să mai abordez acest subiect.

— Recapitularea vieții noastre nu se

încheie niciodată, indiferent de cât de bine am făcut-o cândva, a spus don Juan. Motivul pentru care oamenii obişnuiţi sunt lipsiţi de voinţă în vis este acela că ei nu şi-au recapitulat niciodată viaţa, iar aceasta este umplută până la refuz de trăiri afective cu încărcătură puternică precum amintiri, speranţe, temeri etcetera, etcetera. Spre deosebire de aceştia, vrăjitorii sunt relativ eliberaţi de emoţiile puternice, înrobitoare, datorită recapitulării pe care o fac. Iar dacă ceva îi blochează, cum te-a blocat pe tine în acest moment, se deduce că mai este în ei ceva ce nu a fost clarificat pe deplin.

— Recapitularea comportă un grad prea mare de implicare, don Juan. Poate că există şi altă metodă la care aş putea să recurg ca alternativă.

— Nu, nu există. Recapitularea şi visatul merg mână-n mână. Pe măsură ce ne revizuim viaţa, ne desprindem tot mai mult din legăturile care ne ţin la sol.

Don Juan îmi dăduse instrucţiuni foarte detaliate şi explicite referitor la recapitulare. Aceasta consta din retrăirea totalităţii întâmplărilor din viaţă, prin rememorarea tuturor detaliilor posibile ale acestora. El

considera recapitularea o condiție esențială pentru redefinirea şi reorganizarea energiei unui visător.

— Recapitularea eliberează energia blocată înăuntrul nostru, iar fără eliberarea acestei energii, visatul nu este posibil, susținea el.

Cu ani în urmă, don Juan mă învățase cum să întocmesc o listă cu toate persoanele pe care le cunoscusem de-a lungul vieții, începând cu prezentul. Mă ajutase să-mi ordonez lista, împărțind-o în capitole pe genuri de activități, cum ar fi servicii pe care le-am avut, şcoli pe care le-am frecventat etc. După aceea m-a îndrumat cum să analizez fiecare persoană de pe listă, de la prima până la ultima, retrăind, fără abatere, absolut toate momentele de interacțiune pe care le avusesem cu ele.

Îmi explicase că recapitularea unei întâmplări începe prin aceea că mintea organizează toate aspectele pertinente ale întâmplării în cauză. Aceasta înseamnă reconstituirea bucată cu bucată a evenimentului, pornind de la rememorarea detaliilor fizice ale locului unde s-a petrecut, trecând apoi la detaliile privind persoana cu

care a avut loc interacțiunea şi ajungând, în cele din urmă, la propria persoană, la examinarea simțămintelor proprii legate de această întâmplare.

Don Juan m-a învățat că recapitularea trebuie însoțită de o respirație normală, dar ritmică. Cel implicat expiră lung, în timp ce-şi mişcă încet capul de la dreapta spre stânga, şi inspiră adânc, în timp ce-şi mişcă uşurel capul de la stânga spre dreapta. Numea această mişcare a capului dintr-o parte într-alta „aerație a evenimentului". Mintea examinează evenimentul de la început până la sfârşit, în timp ce corpul aerează, filtrează continuu toate aspectele asupra cărora se concentrează mintea.

Don Juan spunea că vrăjitorii din vechime, inventatorii recapitulării, considerau respirația o acțiune magică, dătătoare de viață, şi, în consecință, o foloseau ca mediu transportor magic; experiența, pentru a elimina reziduurile de energie străină rămasă în ei în timpul interacțiunii pe care o recapitulau, iar inhalarea, pentru a-şi reîncorpora energia pe care ei înşişi o lăsaseră în urma lor în timpul respectivei interacțiuni.

Din cauza pregătirii mele universitare, am crezut că recapitularea este un proces prin care fiecare își analizează viața. Dar don Juan susținea că este ceva mult mai complex şi mai profund decât psihanaliza. Pretindea că recapitularea este şiretlicul prin care vrăjitorii produc deplasări minuscule, dar constante, ale punctului de asamblare. Spunea că punctul de asamblare — sub impactul revizuirii acțiunilor şi simțămintelor din trecut — se mişcă continuu între poziția lui actuală şi poziția pe care a avut-o când s-a întâmplat evenimentul recapitulat.

Don Juan afirma că argumentul vrăjitorilor din vechime în favoarea recapitulării era convingerea lor că în univers există o extraordinară forță dezintegrantă, care face ca organismele să trăiască împrumutându-le conştiința. Tot această forță face organismele să moară, pentru a extrage din ele conştiința pe care le-a împrumutat-o şi pe care organismele au îmbogățit-o prin experiențele lor de viață. Don Juan mi-a explicat raționamentul vrăjitorilor din vechime. Ei credeau că, întrucât această forță este interesată de experiența noastră de viață, faptul de a o

putea satisface cu o reproducere a acestei experințe — recapitularea — căpăta o importanță covârşitoare. Obținând ceea ce o interesa, forța dezintegrantă îi lăsa pe vrăjitori în pace, liberi să-şi dezvolte capacitatea de a ajunge prin ea la limitele extreme ale timpului şi spațiului.

În momentul în care am reînceput să recapitulez, spre marea mea surpriză, automat s-au sistat exercițiile practice de visat. L-am întrebat pe don Juan despre motivele acestei nedorite pauze.

— Pentru visat este nevoie de toată energia de care dispunem, a răspuns el. Dacă există o altă preocupare în viața noastră, nu avem posibilitatea să visăm.

— Dar am mai fost profund preocupat şi altă dată, am spus eu, dar visatul meu nu s-a întrerupt.

— Înseamnă că de fiecare din aceste dăți, când ai crezut că eşti preocupat, erai doar tulburat la nivelul egocentrismului tău, a răspuns el, râzând. A fi preocupat înseamnă, din punct de vedere al vrăjitorilor, că toate sursele tale de energie sunt solicitate. Asta este prima dată când ți-ai angajat sursele de energie în totalitate, în restul timpului, chiar

şi atunci când ai mai recapitulat, nu ai fost total absorbit de ce făceai.

Don Juan mi-a dat o altă schemă de recapitulare de această dată. Trebuia să creez un puzzle prin recapitularea, fără vreo ordine prestabilită, a unor evenimente diferite din viața mea.

— Dar o să iasă o harababură, am protestat eu.

— Nu, n-o să iasă, m-a asigurat el. Va fi o harababură numai dacă laşi latura măruntă, insignifiantă a ființei tale să facă alegerea evenimentelor pe care le vei recapitula. Mai bine lasă spiritul să decidă. Cufundă-te în tăcere şi apoi îndreaptă-te spre evenimentul pe care ți-l indică spiritul.

Rezultatele acestei scheme de recapitulare au fost şocante pentru mine sub multe aspecte. A fost foarte impresionant să descopăr că, ori de câte ori îmi reduceam mintea la tăcere, o forță aparent independentă mă cufunda imediat în cea mai detaliată rememorare a vreunui eveniment din viața mea. Dar şi mai impresionantă a fost configurația ordonată care a rezultat din toate astea. Ceea ce am crezut că va fi haotic s-a dovedit a fi foarte eficace.

L-am întrebat pe don Juan de ce nu m-a pus să recapitulez în acest fel de la bun început. Mi-a răspuns că în recapitulare erau două cicluri, unul este numit formalism şi rigiditate, iar al doilea — fluiditate.

Nu aveam nici cea mai mică bănuială despre cât de diferită avea să fie de data aceasta recapitularea mea. Capacitatea de a mă concentra, pe care o dobândisem prin exercițiile mele de visat, îmi permitea să-mi examinez viața cu o profunzime pe care nu mi-aş fi putut-o imagina vreodată. Revizuirea tuturor aspectelor posibile, legate de experiențele mele de viață, mi-a luat peste un an. În final, am fost obligat să fiu de acord cu ceea ce spusese don Juan: în mine existaseră cantități imense de emoții stocate atât de adânc, încât erau efectiv inaccesibile.

Rezultatul celei de a doua recapitulări a fost o nouă atitudine, mult mai relaxată. Chiar din prima zi, în care mi-am reluat exercițiile de visat, m-am văzut în vis cum dormeam. M-am întors pe călcâie şi am ieşit cu îndrăzneală din cameră, coborând, treptat, cele câteva trepte ale scării ce ducea la stradă.

Eram încântat de ceea ce reuşisem să fac

şi i-am povestit lui don Juan despre asta. Dezamăgirea mea a fost enormă, când el mi-a spus că nu consideră acest vis ca făcând parte din antrenamentele mele de visat. A susținut că nu am ieşit în stradă cu corpul meu energetic, pentru că, dacă aş fi făcut-o, aş fi avut o cu totul altă senzație decât aceea că am coborât pe o scară.

— Despre ce fel de senzație vorbeşti, don Juan? am întrebat eu cu o curiozitate nedisimulată.

— Trebuie să-ți stabileşti nişte criterii valide pentru a determina cu precizie că ceea ce vezi este într-adevăr corpul tău adormit în pat, a spus el, în loc să-mi răspundă la întrebare. Ține minte că trebuie să te afli chiar în camera ta şi să vezi chiar corpul tău, cel adevărat. Altfel, este vorba doar de un vis obişnuit. Dacă aşa stau lucrurile, controlează visul fie prin observarea detaliilor sale, fie prin schimbarea lui cu altul.

Am insistat, cerându-i să-mi spună mai multe despre criteriile valide la care se referise, dar el mi-a retezat-o:

— Gândeşte-te la un mijloc de a valida faptul că te uiți chiar la tine însuți.

— Ai vreo sugestie în ceea ce priveşte ceea

ce poate fi cu adevărat un criteriu valid? am stăruit lung.

— Foloseşte-ți propria judecată. Ne apropiem de sfârşitul perioadei petrecute împreună. Foarte curând va trebui să te descurci singur.

Apoi a schimbat subiectul, iar eu am rămas cu dovada clară a incapacității mele. Nu puteam pricepe ce voia sau ce înțelegea el prin criterii valide.

În următorul vis în care m-am văzut dormind, în loc să părăsesc încăperea şi să cobor pe scară ori să mă trezesc țipând, am rămas țintuit timp îndelungat în locul din care priveam. Fără să mă agit sau să disper, am început să observ detaliile din vis. Am văzut astfel că dormeam îmbrăcat într-un tricou alb, rupt la umăr. Am încercat să mă apropii şi să examinez ruptura, dar nu aveam puterea să mă mişc. Simțeam un fel de greutate, care părea să facă parte din însăşi ființa mea. De fapt, simțeam că sunt tot o mare greutate. Neştiind ce să fac, am intrat într-o stare de tulburare extremă. Am încercat să trec în alt vis, dar o forță neobişnuită mă ținea locului, uitându-mă la trupul meu adormit.

În mijlocul agitației mele, l-am auzit pe emisarul visatului spunând că lipsa controlului necesar pentru a mă putea deplasa mă înspăimânta până-ntratât, încât se putea să fie necesar să mai fac o recapitulare. Nu am fost câtuşi de puțin surprins de vocea emisarului şi nici de ceea ce mi-a spus. Nu mă simțisem niciodată atât de real şi de îngrozitor de incapabil de a mă mişca. Şi totuşi, nu m-am lăsat dominat de spaima mea. Am examinat-o şi am constatat că nu era de ordin psihic, ci o senzație fizică de neputință, disperare şi iritare. Mă enerva peste măsură faptul că nu puteam să-mi mişc membrele. Iritarea mea creştea pe măsură ce îmi dădeam tot mai bine seama că ceea ce mă țintuia cu brutalitate era ceva aflat în exteriorul meu. Efortul pe care îl făceam încercând să-mi mişc brațele şi picioarele era atât de intens şi de hotărât, încât, la un moment dat, am văzut unul din picioarele trupului meu adormit smucindu-se, ca şi când ar fi dat un şut.

Conştiința mea a fost atunci atrasă în trupul meu adormit şi m-am trezit atât de brusc, că mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră pentru a mă linişti. Inima-mi bătea

dezordonat, dârdâiam, iar unii muşchi din picioare îmi zvâcneau incontrolabil. Suferisem o atât de radicală pierdere de energie calorică, încât, pentru a-mi restabili temperatura normală, a fost necesar să mă învelesc în pături şi să-mi pun buiote cu apă caldă.

Fireşte, am plecat în Mexic pentru a-i cere lui don Juan părerea în ceea ce priveşte senzația de paralizie şi faptul că, în momentul visului, purtam într-adevăr un tricou rupt la umăr, ceea ce însemna că mă văzusem cu adevărat pe mine dormind. În plus, îmi era îngrozitor de frică de hipotermie. Dar nu părea dispus să discute problemele mele. Tot ce-am obținut de la el a fost o remarcă sarcastică.

— Îți place să dramatizezi, a spus el sec. Bineînțeles că te-ai văzut cu adevărat pe tine dormind. Problema este că te-ai speriat, pentru că, până acum corpul tău energetic n-a mai fost niciodată la un loc în mod conştient. Dacă te mai sperii şi te răceşti vreodată, ține-te de penis. Asta îți va restabili temperatura corporală într-o clipă şi fără nici un fel de agitație.

M-am simțit puțin ofensat de grosolănia

lui. Totuşi, sfatul s-a dovedit eficace. Următoarea dată când mi s-a făcut frică, am reuşit să mă calmez şi să-mi revin la normal în câteva minute, făcând ceea ce-mi recomandase. În acest fel, am descoperit că, dacă mă agitam şi-mi țineam iritarea sub control, nu intram în panică. Faptul că reuşeam să mă stăpânesc nu m-a ajutat să mă mişc, dar îmi dădea în mod cert o profundă senzație de pace şi linişte.

După luni întregi de strădanii zadarnice de a merge, am apelat din nou la don Juan, de data aceasta nu atât pentru a-i cere sfatul, ci pentru că voiam să-mi recunosc înfrângerea. Mă luptam cu un obstacol imposibil de trecut şi ştiam cu incontestabilă certitudine că dădusem greş.

— Visătorii trebuie să folosească imaginația, a spus don Juan cu un surâs malițios. Tu nu faci uz de ea. Nu te-am avertizat că este necesar să faci uz de imaginație pentru a-ți putea deplasa corpul energetic, pentru că am vrut să văd dacă poți să găseşti singur soluția acestei enigme. Nu ai reuşit şi nici prietenii tăi nu te-au ajutat.

În trecut, avusesem tendința să mă apăr cu încăpățânare ori de câte ori mă acuza de

lipsă de imaginaţie. Credeam că am imaginaţie, dar faptul de a-l avea pe don Juan ca profesor îmi dovedise în timp — prin aspre încercări — că nu aveam. Deoarece nu aveam imaginaţia să-mi cheltuiesc energia în pledoarii inutile în apărarea mea, l-am întrebat:

— Care este această enigmă despre care vorbeşti, don Juan?

— Enigma a cât de imposibil, şi totuşi, cât de uşor este să-ţi mişti corpul energetic. Tu încerci să-l deplasezi, ca şi când te-ai afla în lumea cotidiană. Noi, oamenii, cheltuim atât de mult timp şi efort pentru a învăţa să mergem, încât credem că şi corpurile noastre din sfera visatului trebuie şi ele să meargă. Nu există vreo altă motivaţie pentru asta, în afara faptului că mersul este preponderent în modul nostru de a gândi.

M-am minunat de simplitatea soluţiei. Am ştiut imediat că don Juan avea dreptate. Mă blocasem din nou la nivelul interpretării. El îmi spusese că, o dată ajuns la cea de a treia poartă a visatului, trebuie să mă mişc, iar pentru mine a mă mişca însemna a merge. I-am spus că înţelegeam acum sensul spuselor sale.

— Nu este sensul spuselor mele, a răspuns el tăios. Este sensul avut în vedere de vrăjitori. Ei afirmă că la cea de a treia poartă corpul energetic în întregul său se poate mişca cum se mişcă energia: rapid şi direct. Corpul tău energetic ştie exact cum să se mişte. Se poate deplasa aşa cum se deplasează în lumea făpturilor anorganice. Ceea ce ne aduce la celălalt aspect al problemei de față, a adăugat el cu un aer gânditor. De ce nu te-au ajutat prietenii tăi, făpturile anorganice?

— De ce le numeşti prietenii mei, don Juan?

— Pentru că sunt precum prietenii tipici, care, în realitate, nu sunt prea grijulii sau prea binevoitori față de noi, dar nici nu sunt meschini. Prietenii care abia aşteaptă să ne întoarcem, ca să ne înjunghie pe la spate.

Înțelegeam pe deplin şi eram întrutotul de acord cu ceea ce-mi spunea.

— Ce mă face să mă duc acolo? Este asta o tendință sinucigaşă? l-am întrebat, mai mult retoric.

— Nu manifeşti nici un fel de tendință sinucigaşă, a spus el. Ceea ce manifeşti tu este o totală neîncredere față de faptul că ai

fost la un pas de moarte. Pentru că nu ai avut dureri fizice, nu te poți convinge că te-ai aflat într-un pericol de moarte.

Argumentarea sa era cât se poate de logică, cu excepția faptului că eu ştiam că, din momentul înfruntării cu făpturile anorganice, viața mi-era guvernată de o teamă necunoscută şi profundă. Don Juan m-a ascultat în tăcere în vreme ce-i prezentam dificila situație în care mă aflam. Nu puteam să rezist nevoii pe care o simțeam să merg în lumea făpturilor anorganice — în ciuda a ceea ce ştiam despre ea — nici nu puteam să o explic.

— Am o doză de nebunie, am spus. Ceea ce fac nu este normal.

— Ba este. Făpturile anorganice te mai trag către ele aşa cum tragi, cu mulineta, un peşte prins în cârlig, a spus el. Din timp în timp, îți mai aruncă o momeală fără valoare, ca să-ți întrețină interesul. Ați aranja visele, ca ele să se succeadă fără greş la fiecare patru zile, este o momeală fără valoare. Dar nu te-au învățat cum să-ți mişti corpul energetic.

— De ce crezi că nu m-au învățat?

— Pentru că, atunci când corpul tău

energetic încearcă să se mişte independent, vei deveni absolut inaccesibil pentru ele. A fost prematur să cred că ai scăpat de ele. Eşti relativ liber, dar nu total. Încă le mai interesează conştiinţa ta.

Am simţit un fior rece de-a lungul spinării. Mă atinsese la coarda sensibilă.

— Spune-mi ce să fac, don Juan, şi o să fac, i-am zis.

— Fii impecabil. Ţi-am spus asta de zeci de ori. A fi impecabil înseamnă să-ţi pui şi viaţa în pericol pentru a-ţi susţine deciziile, iar apoi să faci mult mai mult decât tot posibilul pentru a le realiza. Când nu iei decizii, nu faci altceva decât să joci alandala la ruletă cu viaţa ta.

Don Juan a încheiat conversaţia, îndemnându-mă să reflectez asupra a ceea ce-mi spusese.

Cu prima ocazie pe care am avut-o, am testat sugestia dată de don Juan în legătură cu mişcarea corpului meu energetic. Când m-am pomenit uitându-mă la trupul meu adormit, în loc să mă forţez să merg către el, mi-am impus, pur şi simplu, să mă deplasez mai aproape de pat. Imediat, mă şi aflam atât de aproape de trupul meu, încât era să-l

ating. Mi-am văzut fața. De fapt, îmi puteam vedea toți porii din piele. Nu pot să spun că-mi plăcea ceea ce vedeam. Imaginea propriului meu trup era mult prea amănunțită pentru a putea fi plăcută din punct de vedere estetic. Apoi ceva ca un fel de vânt a intrat în cameră, a răvăşit totul şi mi-a şters imaginea.

În timpul viselor următoare, mi-am confirmat pe deplin că singurul mod în care se putea deplasa corpul energetic era să plutească în zbor glisat sau planat. Am discutat asta cu don Juan. A părut neobişnuit de satisfăcut de ceea ce făcusem, lucru care fireşte, m-a surprins. Eram obiş-nuit să reacționeze cu răceală la tot ce făceam în antrenamentele mele de visat.

— Corpul tău energetic este obişnuit să se mişte numai când îl trage ceva, a spus el. Făpturile anorganice l-au tot tras încolo şi-ncoace şi până acum nu l-ai mişcat niciodată singur, din propria ta voință. Nu pari să fi realizat prea mult, mişcându-te în felul în care ai făcut-o, totuşi te încredințez că începusem să mă gândesc foarte serios să-ți opresc execițiile. Un timp am crezut că nu aveai să înveți niciodată cum să te mişti

singur, independent.

— Te gândeai să-mi opreşti execițiile de visat pentru că înțeleg greu?

— Nu înțelegi greu. Vrăjitorii au nevoie de foarte mult timp, o eternitate, pentru a învăța să-şi mişte corpul energetic. Aveam de gând să-ți opresc exercițiile de visat, pentru că nu mai am timp. Sunt alte teme, mult mai presante decât visatul, asupra cărora îți poți folosi energia.

— Acum, c-am învățat cum să-mi mişc corpul energetic de unul singur, ce mai trebuie să fac, don Juan?

— Continuă să te mişti. Deplasarea corpului energetic a deschis pentru tine o zonă nouă, de explorări extraordinare.

M-a îndemnat din nou să vin cu o idee pentru validarea caracterului fidel al viselor mele; cererea sa nu mi-a mai părut atât de ciudată ca prima dată când a exprimat-o.

— După cum ştii, să fii transportat de o iscoadă este obiectivul real al celei de a doua porți a visatului, a explicat el. Este o problemă serioasă, dar nu atât de serioasă precum consolidarea şi deplasarea corpului energetic. Prin urmare, trebuie să te asiguri prin mijloace proprii dacă într-adevăr te vezi

pe tine dormind sau dacă doar visezi că te vezi dormind. Noile şi extraordinarele tale explorări depind de faptul de a te vedea într-adevăr dormind.

După multă reflecție şi cumpătare, am crezut că am reuşit să întocmesc un plan fără cusur. Vederea tricoului meu rupt mi-a dat o idee de criteriu valid. Am pornit de la supoziția că, dacă mă observam într-adevăr pe mine dormind, aş fi văzut, în acelaşi timp, dacă port aceleaşi haine în care m-am culcat, haine pe care am hotărât să le schimb total la fiecare patru zile. Eram convins că nu voi avea nici o dificultate în a-mi aminti în vis cu ce eram îmbrăcat când m-am culcat. Disciplina pe care o deprinsesem datorită exercițiilor mele de visat m-a făcut să cred că aveam capacitaea să memorez exact lucruri de genul acesta şi să le rememorez în vis.

Am depus toate eforturile să aplic acest criteriu, dar rezultatele nu au fost la nivelul aşteptărilor mele. Nu aveam controlul necesar asupra atenției visatului şi nu puteam să-mi amintesc prea bine amănuntele hainelor în care mă culcasem. Şi totuşi, ceva acționa; cumva ştiam întotdeauna dacă visele mele erau vise

obişnuite sau nu. Caracteristica remarcabilă a viselor ce nu erau vise obişnuite consta în faptul că trupul meu dormea în pat, în timp ce conştiința mea îl examina.

Un aspect notabil al acestor vise îl constituia camera mea. Nu semăna niciodată cu camera mea adevărată, din lumea reală, ci era o sală imensă şi goală, în care, la un capăt, se afla patul. Trebuia să glisez pe o distanță destul de mare ca să ajung la pat, unde era culcat trupul meu. În momentul în care ajungeam lângă el, o forță ca un fel de vânt mă făcea să rămân suspendat în aer, deasupra lui, ca o pasăre colibri. Uneori, camera dispărea; se volatiliza porțiune cu porțiune, până când nu mai rămâneau decât patul şi trupul meu. Alteori, simțeam că-mi pierd total voința. Atenția visatului părea să funcționeze independent de mine. Fie că devenea total absorbită de primul element pe care-l întâlnea în cameră, fie că părea incapabilă să decidă ce să facă. În astfel de cazuri, aveam senzația că plutesc neputincios de la un element la altul.

Vocea emisarului visatului mi-a explicat cu o ocazie că toate elementele viselor ce nu erau vise obişnuite constituiau, de fapt,

configurații energetice diferite de cele din lumea noastră normală. Emisarul mi-a atras atenția, de pildă, că pereții erau lichizi, iar apoi m-a îndemnat să plonjez în ei.

Fără să mă gândesc de două ori, m-am aruncat într-un perete, ca şi când aş fi plonjat într-un mare lac. Nu am simțit peretele de apă; ceea ce am simțit nu era nici senzația fizică de cufundare într-o masă de lichid. Era mai mult o reprezentare mentală a noțiunii de a plonja şi senzația vizuală a trecerii printr-o substanță lichidă. Mă cufundam cu capul în jos în ceva care se deschidea în fața mea fiind permeabil precum apa.

Senzația de cufundare cu capul înainte era atât de reală, încât am început să mă întreb cât timp sau cât de adânc, sau cât de departe aveam să mă cufund. Din perspectiva mea, am petrecut o eternitate acolo. Am văzut nori şi mase de materie ca nişte stânci suspendate într-o substanță asemănătoare apei. Se aflau acolo şi obiecte incandescente, cu o structură geometrică asemănătoare cristalelor, şi pete în cele mai intense culori primare pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Erau, de asemenea, zone de lumină

puternică şi altele de întuneric profund. Totul trecea pe lângă mine, încet sau în mare viteză. Mi-a trecut prin minte că vedeam cosmosul. În momentul în care am gândit asta, viteza mea de deplasare a crescut atât de tare, încât totul a devenit neclar, şi, dintr-o dată, m-am pomenit că sunt treaz, cu nasul lipit de peretele camerei mele.

O teamă ascunsă m-a făcut să-l consult pe don Juan. M-a ascultat cu mare atenție, urmărind relatarea mea cuvânt cu cuvânt.

— În această fază, trebuie să iei nişte măsuri drastice, mi-a spus el. Emisarul visatului nu are nici o cădere să se amestece în exercițiile tale de visat. Sau, mai curând, tu n-ar trebui să-i permiți sub nici o formă să facă acest lucru.

— Cum pot sâ-l opresc?

— Execută o manevră simplă, dar dificilă. În mometul intrării în visat, exprimă-ți cu glas tare dorința de a nu-l mai avea pe emisarul visatului cu tine.

— Asta înseamnă, don Juan, că nu-l voi mai auzi niciodată?

— Categoric. Vei scăpa de el pentru totdeauna.

— Dar este recomandabil să mă scap de el

pentru totdeauna?

— În mod cert, este, în acest punct.

Cu aceste cuvinte, don Juan m-a lăsat pradă unei dileme extrem de dificile. Nu voiam să pun capăt relației mele cu emisarul, dar, în acelaşi timp, voiam să urmez sfatul lui don Juan. El a observat ezitarea mea.

— Ştiu că este o treabă foarte grea, a admis, dar, dacă n-o faci, făpturile anorganice te vor putea influența totdeauna. Dacă vrei să eviți asta, fă ce ți-am spus şi fă-o acum.

În timpul următoarei mele şedințe de visat, exact când mă pregăteam să-mi rostesc intenția, vocea emisarului s-a întrerupt şi mi-a spus:

— Dacă renunți să-ți declari solicitarea, îți promit să nu mă mai amestec niciodată în exercițiile tale de visat şi să-ți vorbesc numai atunci când îmi pui întrebări direct adresate mie.

Am acceptat imediat propunerea lui, simțind sincer că era o înțelegere bună. Mă simțeam chiar uşurat că totul se rezolvase astfel. Totuşi, mă temeam că don Juan avea să fie nemulțumit.

— A fost o manevră reuşită, a remarcat el

şi a râs. Ai fost sincer; ai intenționat într-adevăr să-ți exprimi cu glas tare cererea. Tot ce era necesar să faci era să fii sincer. În esență, nu era nevoie să-l elimini pe emisar. Ceea ce-ți trebuia era să-l forțezi să-ți propună o alternativă care să-ți convină. Sunt sigur că emisarul nu se va mai amesteca.

A avut dreptate. Mi-am continuat exercițiile de visat fără vreun amestec din partea emisarului. Consecința extraordinară a acestui fapt a fost aceea că am început să am vise în care camerele pe care le visam erau cu adevărat camera mea din viața cotidiană, cu o singură diferență: în vis, camera era atât de oblică şi deformată, că arăta precum o uriaşă pictură cubistă; unghiurile obtuze şi ascuțite constituiau regula imaginilor, în locul unghiurilor drepte normale, formate de pereți cu plafonul şi podeaua, în această cameră strâmbă, înclinația creată de unghiurile ascuțite sau obtuze era un mijloc de a scoate în evidență unele amănunte absurde şi nesemnificative, cum ar fi liniile din lemnul podelei, petele decolorate de vreme de pe pereți, dârele de praf de pe plafon sau urmele de degete de pe

muchia uşii.

În aceste vise, mă pierdeam inevitabil în universul ca de apă al detaliului evidențiat de înclinare. Pe tot parcursul exercițiilor de visat, absența detaliilor din camera mea era atât de exagerată şi atracția lor atât de puternică, încât mă făcea să mă cufund imediat în amănunte.

Imediat ce am avut un moment liber, m-am dus la locuința lui don Juan să-l consult asupra acestei stări de lucru.

— Nu pot să-mi birui camera, i-am spus, după ce îi descrisesem toate amănuntele antrenamentelor mele de visat.

— Ce te face să crezi că trebuie s-o birui? m-a întrebat el cu un surâs.

— Simt că trebuie să mă mişc dincolo de camera mea, don Juan.

— Dar te mişti dincolo de ea. Poate ar trebui să te întrebi dacă nu cumva te-ai încurcat din nou în interpretări. Ce crezi că înseamnă a te mişca în acest sens?

I-am spus că ieşirea din camera mea în stradă a fost un vis care m-a urmărit atât de mult, încât simțeam nevoia imperioasă să repet experiența.

— Faci lucruri mult mai importante decât

asta, a protestat el. Te deplasezi în zone incredibile. Ce mai vrei?

Am încercat să-i explic că simțeam o nevoie fizică să mă depărtez de capcana detaliilor. Ceea ce mă nemulțumea cel mai mult era incapacitatea mea de a mă desprinde de elementele care-mi atrăgeau atenția. Să am un minimum de voință era pentru mine esențial.

A urmat o lungă tăcere. Aşteptam să aud mai multe lucruri despre capcana detaliilor. La urma urmelor, el era cel care mă prevenise asupra pericolelor acesteia.

— Te descurci foarte bine, a spus el, în cele din urmă. Visătorilor le trebuie mult timp pentru a-şi perfecționa corpul energetic. Şi despre asta este vorba aici: despre perfecționarea corpului enegetic.

Don Juan mi-a explicat că motivul pentru care corpul meu energetic era captivat de examinarea detaliilor şi se bloca fără ieşire în acest proces rezidă în lipsa lui de experiență şi dezvoltarea sa incompletă. A spus că vrăjitorii îşi petrec întrega viață consolidându-şi corpul energetic prin aceea că îl lasă să absoarbă toate informațiile posibile.

— Până în momentul în care devine complet dezvoltat şi matur, corpul energetic este preocupat de sine, a continuat don Juan. Nu-şi poate stăpâni dorința mistuitoare de a se lăsa absorbit de tot. Dar, dacă ții seama de asta, în loc să te împotriveşti acestei tendințe a sale, cum faci tu acum, poți să-l ajuți.

— Cum pot să fac asta, don Juan?

— Ghidându-i comportamentul, adică, practicând sțalkingul asupra sa.

Mi-a explicat că, datorită faptului că tot ce are legătură cu corpul energetic depinde de poziția adecvată a punctului de asamblare, iar visatul nu este altceva decât mijlocul prin care punctul de asamblare poate fi dizolvat, stalkingul este, în consecință, modul în care punctul de asamblare poate fi făcut să rămână în poziția perfectă, în cazul acesta, poziția în care corpul energetic se poate consolida şi desăvârşi, devenind independent.

Don Juan spunea că în momentul în care corpul energetic se poate mişca independent, vrăjitorii consideră că a fost determinată poziția optimă a punctului de asamblare. Următorul pas constă în a-l supune stalk-ingului, adică de a-l fixa în acea poziție

pentru a-l desăvârşi. A subliniat că procedura este extrem de simplă. Este nevoie doar să intenționezi stalkingul punctului.

În tăcerea ce a urmat, ne-am aruncat reciproc priviri pline de speranță. Eu mă aşteptam să-mi spună mai multe, iar el se aştepta ca eu să fi înțeles ceea ce-mi spusese. Dar nu înțelesesem.

— Lasă-ți corpul energetic să interactioneze să ajungă în poziția de visat optimă, a explicat el. Apoi, lasă-l să interacționeze să rămână în acea poziție şi, astfel, îl vei supune stalkingului.

S-a oprit şi m-a îndemnat, din ochi, să reflectez la spusele lui.

— Tot secretul constă în intenționare, dar asta o ştii deja, a spus. Vrăjitorii îşi deplasează punctul de asamblare prin intenționare şi îl fixează tot prin intenționare. Nu există vreo metodă de a intenționa care se poate învăța. Te deprinzi să o faci prin practică.

Era inevitabil ca în acest punct să fac iar aprecieri exagerate în ceea ce priveşte valoarea mea ca vrăjitor. Eram absolut încredințat că ceva avea să-mi indice cum să intenționez fixarea punctului meu de

asamblare în poziția ideală. Realizasem în trecut tot felul de manevre încununate de succes, fără să ştiu cum procedasem. Însuşi don Juan se minunase de talentul sau de norocul meu, şi eram sigur că aceasta avea să fie una dintre acele încercări reuşite. Dar mă înşelam foarte tare. Indiferent ce am făcut sau cât am aşteptat, n-am putut deloc să-mi fixez punctul de asamblare în nici o poziție, cu atât mai puțin în cea ideală.

După luni de strădanii serioase, dar nereuşite, am renunțat.

— Am crezut cu adevărat că pot să o fac, i-am spus eu lui don Juan de cum am intrat în casă. Mă tem că, în prezent, sunt mai vanitos decât oricând.

— Ei, nici chiar aşa, a spus el, zâmbind. Ceea ce se întâmplă este că te-ai lăsat din nou prins într-una dintre obişnuitele tale runde de răstălmăcire a termenilor. Vrei să descoperi poziția ideală, ca şi când ai vrea să-ți găseşti cheile pierdute de la maşină. Apoi vrei să legi punctul de asamblare, ca şi cum ți-ai lega şireturile la pantofi. Poziția ideală şi fixarea punctului de asamblare sunt noțiuni metaforice. Nu au nici o legătură cu cuvintele folosite pentru a le descrie.

Mi-a cerut apoi să-i relatez ultimele evoluții din exercițiile mele de visat. Primul lucru pe care l-am menționat a fost acela că tendința mea de a mă lăsa absorbit de detalii se domolise considerabil. I-am spus că, probabil, pentru că în vis mă mişc nestăpânit şi fără încetare, mişcarea trebuie să fi fost ceea ce ruşea să mă oprească înainte de a mă cufunda în examinarea detaliului pe care-l observam. Faptul că fusesem oprit în acest fel îmi dăduse ocazia să analizez fenomenul de a fi absorbit de detalii. Ajunsesem la concluzia că materia neînsuflețită posedă, în realitate, o forță de imobilizare, pe care am văzut-o sub forma unei raze de lumină ternă ce mă ținea țintuit locului. De exemplu, de multe ori un mic semn de pe pereți sau de pe podeaua de lemn emitea o astfel de rază de lumină care mă pironea; din momentul în care atenția visatului mi se concentra asupra acelei lumini, întregul vis pivota în jurul semnului respectiv. Îl vedeam mărit până la dimensiuni cosmice, iar imaginea sa persista până în momentul în care mă trezeam, de obicei cu nasul lipit de perete sau de duşumea. Observațiile mele personale erau că, în primul rând, detaliul era real, iar, în al

doilea rând eu păream să-l examinez pe când dormeam. Don Juan a zâmbit şi a spus:

— Toate astea ți se întâmplă, deoarece constituirea corpului tău energetic a luat sfârşit în momentul în care s-a mişcat independent. Nu ți-am spus-o direct, dar am lăsat să se înțeleagă acest lucru. Am vrut să văd dacă eşti sau nu capabil să-l descoperi singur, ceea ce, desigur, ai şi făcut.

Nu aveam idee ce voia să spună. Don Juan m-a scrutat în maniera sa obişnuită. Privirea sa pătrunzătoare îmi examina cu atenție corpul.

— Ce anume am descoperit singur, don Juan? am fost eu forțat să întreb.

— Ai constatat că dezvoltarea corpului tău energetic s-a încheiat, a răspuns el.

— N-am constatat aşa ceva, te asigur.

— Ba da. Asta a început cu ceva timp în urmă, când nu puteai să găseşti un criteriu pentru a valida caracterul real al viselor tale, dar apoi ceva a acționat în favoarea ta şi te-a informat dacă aveai un vis obişnuit sau nu. Acel ceva era corpul tău energetic. Acum eşti disperat că n-ai putut găsi poziția ideală pentru a-ți fixa punctul de asamblare. Iar eu îți spun că ai găsit-o. Dovada constă în aceea

că, mişcându-se în permanență, corpul tău energetic şi-a redus preocuparea obsesivă pentru detalii.

Am rămas perplex. N-am fost în stare să pun nici măcar una dintre întrebările mele debile.

— Ceea ce te aşteaptă în continuare este cel mai frumos lucra din viața unui vrăjitor, a spus don Juan în continuare. Vei exersa în visat *vederea* energiei. Ai îndeplinit obiectivul programului de exerciții al celei de a treia porți: mişcarea independentă a corpului energetic. Acum urmează să execuți adevărata misiune: să *vezi* energia cu corpul tău energetic. Ai mai *văzut* energie şi până în acest moment, de fapt, chiar de mai multe ori. Dar, de fiecare din acele dați, *văzutul* a fost o simplă întâmplare fericită. Acum vei face asta cu premeditare. Visătorii au o regulă empirică de verificare. Atunci când corpul lor energetic este complet dezvoltat, ei *văd* energie ori de câte ori privesc cu atenție un lucru din lumea cotidiană. Când visează şi *văd* energia unui lucru, ştiu că au de-a face cu o lume reală, indiferent cât de deformată poate părea aceasta atenției visatului, iar, dacă nu pot *vedea* energia unui

lucru, se află într-un vis obişnuit şi nu într-o lume reală.

— Ce este o lume reală, don Juan?

— O lume care generează energie; opusul unei lumi fantomatice de proiecții, unde nimic nu generează energie, ca majoritatea viselor noastre, unde nimic nu are efect energetic.

Apoi don Juan mi-a dat o altă definiție a visatului: procesul prin intermediul căruia visătorii detectează situațiile de vis în care pot găsi elemente generatoare de energie. Probabil că a observat consternarea mea, pentm că a râs şi mi-a oferit o altă definiție şi mai întortocheată: visatul este procesul prin care intenționăm să găsim poziții adecvate ale punctului de asamblare, poziții care ne permit să percepem elementele generatoare de energie în condiții asemănătoare visului.

Mi-a explicat că corpul energetic este capabil să perceapă şi energie care este diferită de energia lumii noastre proprii, ca în cazul elementelor din lumea făpturilor anorganice, pe care corpul energetic o percepe ca energie care pulsează. A adăugat că în lumea noastră nimic nu pulsează; totul aici fluctuează.

— De acum încolo, a spus el, problema centrală a visatului tău va fi să stabileşti dacă elementele asupra cărora îți concentrezi atenția visatului sunt generatoare de energie, simple proiecții fantomatice sau generatoare de energie străină.

Don Juan a recunoscut că sperase că eu voi veni cu ideea de a mă folosi de *vederea* energiei ca mijloc de precizare a faptului că îmi observam adevăratul meu trap adormit sau nu. A râs de caracterul artificial al modalității la care recursesem de a mă schimba în haine minuțios alese la fiecare patra zile. Spunea că avusesem, tot timpul la îndemână, toate informațiile necesare pentru a deduce care era misiunea reală a celei de a treia porți a visatului şi a găsi soluția corectă, dar că sistemul meu de interpretare mă obligase să născocesc soluții cărora le lipsea simplitatea şi naturalețea vrăjitoriei.

8. NOUA ZONĂ DE EXPLORARE

Don Juan mi-a spus că, pentru a *vedea î*n vis, era necesar ca nu numai să intenționez să *văd,* ci şi să-mi exprim intenția cu glas

tare. Din motive pe care a refuzat să le explice, a stăruit că trebuia să mă pronunț cu voce tare. A recunoscut că există şi alte modalități de a obține acelaşi rezultat, dar a subliniat că afirmarea cu glas tare a intenției constituie cea mai simplă şi mai directă cale.

Prima dată când mi-am formulat în cuvinte intenția de *a vedea,* visam un bazar de binefacere organizat de biserică. Erau acolo atât de multe obiecte, încât nu mă puteam hotărî asupra căruia să-mi opresc privirea. O vază uriaşă, cu o înfățişare ostentativă, aflată într-un colț, m-a făcut să mă decid asupra ei. Am privit-o fix, exprimându-mi verbal intenția de *a vedea.* Vaza a rămas pentru o clipă în câmpul meu vizual, apoi s-a transformat în alt obiect.

Am fixat cu privirea în visul acela cât de multe obiecte am putut. După ce-mi exprimam cu glas tare intenția de a *vedea,* fiecare dintre aceste obiecte dispărea sau se transforma în altceva, exact aşa cum se întâmplase întotdeauna în exercițiile mele de visat. În cele din urmă, atenția visatului mi-a obosit şi m-am trezit teribil de frustrat, aproape furios.

Luni de-a rândul am continuat să-mi

concentrez privirea asupra a sute de obiecte din vis şi să-mi exprim, deliberat şi cu glas tare, intenția de *a vedea,* dar nu s-a întâmplat nimic. Obosit să tot aştept să se întâmple ceva, am fost nevoit, în cele din urmă, să-l consult pe don Juan în legătură cu asta.

— Trebuie să ai răbdare. Înveți să faci ceva extraordinar, a replicat el. Înveți să intenționezi să *vezi* în vis. Într-o zi nu va mai fi nevoie să-ți exprimi intenția cu glas tare; ți-o vei impune, pur şi simplu, în tăcere.

— Cred că nu înțeleg care este funcționalitatea a ceea ce fac, am spus eu. Când îmi strig intenția de a *vedea,* nu se întâmplă nimic. Ce poate să însemne asta?

— Înseamnă că, până acum, visele tale au fost vise obişnuite, proiecții fantomatice, imagini care au viață numai în atenția visatului.

A dorit să ştie ce se întâmplase exact cu obiectele asupra cărora îmi concentrasem privirea. I-am spus că acestea dispăruseră ori îşi schimbaseră forma sau chiar produseseră vârtejuri care mă trecuseră în alt vis.

— Aşa s-au petrecut lucrurile în toate exercițiile mele zilnice de visat, am zis.

Singurul lucru ieşit din comun este faptul că învăț cum să țip din toate puterile în vis.

Ultima afirmație i-a produs lui don Juan o adevărată criză de râs homeric, ceea ce m-a nedumerit foarte tare. Nu vedeam care era partea comică a spuselor mele şi nici care putea fi motivul reacției sale.

— Într-o zi îți vei da seama cât de hazliu este totul, a spus el ca răspuns la protestul meu tacit. Dar până atunci nu renunța şi nu te lăsa descurajat. Perseverează. Mai devreme sau mai târziu vei reuşi.

Ca de obicei, a avut dreptate. Vreo două luni mai târziu am dat lovitura. Am avut un vis extrem de neobişnuit. A început cu apariția unei iscoade din lumea făpturilor anorganice. Iscoadele, ca şi emisarul visatului, fuseseră, în mod straniu, absente din visele mele în ultima perioadă. Nu le simțisem lipsa şi nici nu reflectasem asupra motivelor dispariției lor. De fapt, mă simțeam atât de bine fără ele, încât chiar uitasem să-l consult pe don Juan în legătură cu absența lor.

În visul cu pricina, iscoada fusese, la început, un uriaş topaz galben, pe care-l găsisem în fundul unui sertar. În momentul

în care îmi exprimasem cu glas tare intenția de a vedea, topazul se transformase într-o picătură de energie scânteietoare. Temându-mă că voi fi nevoit să o urmez, mi-am luat privirea de la iscoadă şi mi-am concentrat-o asupra unui acvariu cu peşti tropicali. Mi-am exprimat intenția să *văd* şi am avut parte de o surpriză uluitoare. Acvariul a început să emită o slabă lumină verzuie şi s-a transformat într-un portret suprarealist de mari dimensiuni, reprezentând o femeie împodobită cu bijuterii. Portetul a început să emită aceeaşi lumină verzuie, când mi-am exprimat din nou intenția de a *vedea.*

În timp ce priveam acea lumină, visul s-a schimbat complet. Mergeam pe o stradă dintr-un oraş ce-mi părea cunoscut; putea fi Tucson. M-am uitat la confecțiile de damă expuse într-o vitrină a unui magazin şi mi-am formulat cu glas tare intenția de *a vedea.* În aceeaşi clipă, un manechin, reprezentând o negresă, care era aşezat mai în față, a început să radieze lumină. M-am uitat apoi la o vânzătoare, care venise tocmai atunci să rearanjeze ceva în vitrină. Aceasta m-a privit, la rândul ei. După ce mi-am

exprimat intenția, am văzut şi luminescența ei. Era atât de uluitoare, încât m-am temut că vreun detaliu din splendida ei radiație luminoasă mă va prinde ca într-un laț, dar femeia s-a deplasat către interiorul magazinului, înainte ca eu să fi avut timp să-mi concentrez total atenția asupra ei. A-veam, fireşte, de gând să o urmez înăuntru, dar, în acel moment, atenția visatului mi-a fost atrasă de o luminescența ce se apropia de mine. Aceasta s-a aruncat asupra mea, plină de ură. Emana aversiune şi răutate. Am sărit înapoi din calea ei. Luminescența şi-a oprit atacul; am fost învăluit de o substanță neagră şi m-am trezit.

Imaginile fuseseră atât de veridice, că eram ferm convins că *văzusem* energie, iar visul meu fusese una dintre acele stări pe care don Juan le numea stări asemănătoare visului, generatoare de energie. Ideea că visele pot avea loc în realitatea consensuală a lumii noastre de zi cu zi mă contraria la fel cum mă contrariaseră imaginile din vis ale lumii făpturillor anorganice.

— De data asta nu numai că ai văzut energie, dar ai şi depăşit o graniță periculoasă, a spus don Juan, după ce mi-a

ascultat relatarea.

A subliniat din nou că scopul exercițiilor la cea de a treia poartă a visatului era de a face corpul energetic să se mişte independent, în ultima mea şedință de visat, spunea el, depăşisem, fără şă-mi dau seama, sfera exercițiilor şi trecusem într-o altă lume.

— Corpul tău energetic s-a deplasat, a spus el. A călătorit singur. Acest gen de călătorii sunt peste nivelul capacităților tale din acest moment, aşa că ai fost atacat de ceva.

— Ce crezi că a fost ceea ce m-a atacat?

— Universul acesta are o natură prădalnică. Putea să fie oricare dintre miile de lucruri care există în el.

— Lucrurile sunt chiar atât de precis determinate, don Juan?

— Desigur. Sunt atât de precise ca ceea ce ai face dacă ai vedea un păianjen straniu mergând pe biroul tău în timp ce lucrezi. L-ai strivi imediat de teamă, în loc să-l admiri sau să-l examinezi.

Nu-mi găseam cuvintele potrivite pentru a pune o întrebare adecvată. Voiam să-l întreb unde avusese loc visul meu sau în ce lume mă aflasem în acel vis. Dar aceste întrebări

nu aveau sens; de asta îmi dădeam şi singur seama. Don Juan s-a dovedit foarte înțelegător.

— Vrei să ştii pe ce s-a concentrat atenția visatului, nu-i aşa? a întrebat el cu un surâs.

Exact aşa voiam să-mi formulez şi eu întrebarea. Consideram că în visul cu pricina trebuie să mă fi uitat la un obiect real. Ca atunci când vedeam în vis detaliile minuscule de pe podeaua, pereții sau uşa camerei mele, detalii care, ulterior, constatam că există în realitate.

Don Juan a spus că în anumite vise speciale, ca cel pe care-l avusesem, atenția visatului se concentrează asupra lumii cotidiene şi că se deplasează permanent în acea lume de la un obiect real la altul. Ceea ce face ca o astfel de mişcare să fie posibilă este faptul că punctul de asamblare se află în poziția adecvată pentru visat. Din acea poziție, punctul de asamblare îi conferă atenției visatului o asemenea fluiditate, încât aceasta se poate deplasa într-o frântură de secundă pe distanțe incredibile şi, făcând asta, produce o percepție atât de rapidă şi de pasageră, încât seamănă perfect cu un vis obişnuit.

Don Juan mi-a explicat că *văzusem* o vază reală în visul meu, iar apoi atenția visatului mi se deplasase la distanțe mari, pentru *a vedea* o pictură suprarealistă reală înfățișând o femeie împodobită cu bijuterii. Rezultatul — cu excepția faptului de a fi *văzut* energie — fusese foarte asemănător cu un vis obişnuit, în care obiectele — atunci când sunt privite stăruitor — se transformă rapid în altceva.

— Ştiu cât de deconcertant este, a continuat el, realizând în mod cert consternarea mea. Dintr-o anumită cauză ce ține de structura minții, *a vedea* energie în vis este mai tulburător decât orice altceva ne-am putea imagina.

Am remarcat că mai *văzusem* şi înainte energie în vis, dar că niciodată nu mă afectase în felul acesta.

— Acum corpul tău energetic este complet dezvoltat şi funcționează la deplina lui capacitate, a spus el. Prin urmare, implicația faptului că vezi energie în vis este aceea că percepi o lume reală prin vălul unui vis. În asta constă importanța călătoriei pe care ai făcut-o. Aceasta a fost reală. A cuprins elemente generatoare de energie, care erau cât pe ce să-ți pună capăt vieții.

— A fost chiar atât de serios, don Juan?

— Poți să fii convins! Creatura care te-a atacat era alcătuită din conștiință pură și cât se poate de periculoasă. I-ai *văzut* energia. Sunt sigur că de-acum realizezi că, dacă nu *vedem* în vis, nu putem deosebi un lucru real, generator de energie, de o proiecție fantomatică. Așa că, chiar dacă te-ai luptat cu făpturile anorganice și ai *văzut* cu adevărat iscoadele și tunelele, corpul tău energetic nu are certitudinea că erau reale, adică generatoare de energie. Ești nouăzeci și nouă la sută sigur, dar nu sută la sută.

Don Juan insista să vorbim despre călătoria pe care o făcusem. Din motive inexplicabile, nu prea doream să discut acest subiect. Spusele lui au produs o reacție instantanee în sufletul meu. M-am pomenit că încerc să-mi reprim o stranie și profundă teamă, întunecată și obsesivă într-un fel sâcâitor, visceral.

— Ai pătruns în mod cert într-o altă foaie a bulbului de ceapă, a spus don Juan, în încheierea unei afirmații pe care n-o urmărisem.

— Ce este această altă foaie a bulbului de ceapă, don Juan?

— Universul este ca un bulb de ceapă, este format din mai multe foi. Lumea pe care o cunoaştem este doar una dintre foi. Uneori, trecem granițele dintre ele şi intrăm în alta foaie: o altă lume, foarte asemănătoare acesteia, dar nu identică. Iar tu ai intrat într-o astfelde lume, de unul singur.

— Cum este posibilă o astfel de călătorie, ca cea despre care vorbim acum, don Juan?

— Este o întrebare fără rost, pentru că nimeni nu poate răspunde la ea. În concepția vrăjitorilor, universul este structurat în straturi, pe care corpul energetic le poate traversa. Ştii unde continuă sâ existe până în ziua de azi vrăjitorii din vechime? Într-un alt strat, în altă foaie a bulbului de ceapă.

— Pentru mine ideea unei călătorii reale, pragmatice, efectuate în vis este foarte greu de înțeles ori de acceptat, don Juan.

— Am discutat acest aspect până la epuizare. Am fost convins că ai înțeles că această călătorie a corpului energetic depinde în exclusivitate de poziția punctului de asamblare.

— Mi-ai spus asta. Şi am cugetat îndelung asupra acestei probleme. Totuşi, a afirma că această călătorie rezidă în poziția punctului

de asamblare nu-mi spune nimic.

— Problema ta este cinismul. Asta te caracterizează. Cinismul este ceea ce nu ne permite să operăm schimbări drastice în maniera noastră de a înțelege lumea. Tot el ne obligă să avem sentimentul că avem întotdeauna dreptate.

Înțelegeam perfect ce voia să spună, dar i-am reamintit că mă luptam cu aceste tendințe.

— Îți sugerez să faci un lucru absurd, care ar putea să schimbe totul, a spus el. Repetă-ți fără încetare că principiul de bază, de care depinde vrăjitoria, este taina punctului de asamblare. Dacă-ți repeți asta timp destul de îndelungat, o forță nevăzută va interveni şi va face schimbările necesare în ființa ta.

Don Juan nu avea aerul că ar glumi. Ştiam că ceea ce-mi spusese era cât se poate de serios. Ce mă deranja însă era insistența cu care susținea că trebuie să repet neîncetat formula respectivă în sinea mea. M-am surprins gândind că totul era o tâmpenie.

— Încetează cu atitudinea asta cinică, s-a răstit el la mine. Repetă ceea ce ți-am spus cu toată buna credință. Taina punctului de

asamblare este totul pentru vrăjitorie, a continuat el, fără să se uite la mine. Sau, mai degrabă, totul în vrăjitorie depinde de felul în care este manipulat punctul de asamblare. Ştii asta, doar că trebuie s-o repeţi.

Auzindu-i afirmaţiile, am crezut pentru o clipă că voi muri de atâta chin. Un sentiment incredibil de mâhnire aproape fizică mi-a prins pieptul ca într-o menghină şi m-a făcut să ţip de durere. Stomacul şi diafragma păreau a se ridica, intrând în cavitatea toracică. Presiunea era atât de mare, încât conştiinţa şi-a schimbat registrul, şi am intrat în starea mea conştientă normală. Tot ceea ce discutasem a devenit doar o vagă idee despre ceva ce s-ar fi putut întâmpla, dar nu se întâmplase, potrivit raţionamentului obişnuit al conştiinţei mele cotidiene.

Data următoare, când am vorbit cu don Juan despre visat, am discutat motivele pentru care luni în şir nu mai fusesem în stare să-mi continuu exerciţiile de visat. El m-a prevenit că, pentru a-mi explica situaţia în care mă aflam, trebuia să o ia pe ocolite. Mai întâi, a evidenţiat faptul că este o diferenţă enormă între ideile şi faptele oamenilor din vechime şi cele ale oamenilor

contemporani. Apoi a subliniat că oamenii din vremuri străvechi aveau o concepție foarte realistă despre percepție şi conştiință, deoarece concepția lor se baza pe observarea şi respectarea universului din jur. Spre deosebire de ei, oamenii contemporani au o concepție absurd de nerealistă despre percepție şi conştiință, pentru că aceasta se *bazează* pe observarea şi respectarea ordinii sociale şi a interrelației lor cu aceasta.

— De ce îmi spui asta? am întrebat.

— Pentru că eşti un contemporan preocupat de concepțiile şi constatările oamenilor din vremuri străvechi, a răspuns el. Iar acestea nu-ți sunt familiare. Acum, mai mult decât oricând, ai nevoie de seriozitate şi încredere în tine. Eu încerc să construiesc o punte solidă, o punte pe care să poți merge, între concepțiile oamenilor din timpuri străvechi şi cele ale oamenilor contemporani.

A subliniat că, dintre toate constatările transcedentale ale oamenilor din vechime, singura care-mi era cunoscută, deoarece fusese transmisă de-a lungul timpului până în zilele noastre, era ideea de a-ți vinde sufletul diavolului în schimbul imortalității,

care, recunoştea el, i se părea că provine direct din experienţa relaţiilor vrăjitorilor din vremuri străvechi cu făpturile anorganice. Mi-a reamintit cum încercase emisarul visatului să mă convingă să rămân în lumea lui, oferindu-mi posibilitatea de a-mi menţine personalitatea şi conştiinţa de sine aproape pentru eternitate.

— După cum ştii, a ceda ispitei făpturilor anorganice nu este doar o simplă idee, ci este ceva real, a spus don Juan în continuare. Dar încă n-ai realizat implicaţiile acestui caracter real. Tot aşa, şi visatul este real; este o stare generatoare de energie. Auzi ce-ţi spun şi, cu siguranţă, înţelegi sensul afirmaţiilor mele, dar conştiinţa ta nu a pătruns încă toate implicaţiile acestor lucruri.

A spus că judecata mea raţională cunoştea cât de mare este importanţa unei realizări de asemenea natură şi că, pe parcursul ultimei noastre convorbiri, mi-a forţat conştiinţa să treacă în alt registru. Înainte de a putea să-mi analizez visul în toate nuanţele sale, m-am pomenit în starea mea conştientă normală. Judecata mea raţională îşi luase măsuri suplimentare de

protecție suspendându-mi exercițiile de visat.

— Te asigur că îmi dau perfect de bine seama ce înseamnă o stare generatoare de energie, am zis eu.

— Iar eu te asigur că nu-ți dai seama, a replicat el. Dacă ar fi aşa, ți-ai analiza visatul cu mai multă atenție şi prudență. Dar cum tu crezi că ceea ce faci este un simplu vis, acționezi la întâmplare, rişti inutil de mult. Raționamentul tău defectuos îți spune că, indiferent ce s-ar întâmpla, la un moment dat visul se va sfârşi, iar tu te vei trezi.

Avea dreptate. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzusem pe parcursul exercițiilor mele de visat, cumva îmi menținusem impresia generală că totul nu era decât un vis.

— Îți vorbesc despre concepțiile oamenilor din vechime şi concepțiile oamenilor contemporani, a spus don Juan în continuare, întrucât conştiința ta, care este conştiința unui om modem, preferă să trateze conceptele ce nu-i sunt familiare ca şi când acestea ar fi teze idealiste fără conținut. Dacă aş lăsa asta în seama ta, ai considera visatul o simplă idee. Sunt, desigur, convins că iei în serios visatul, dar, de fapt, nu prea crezi în

realitatea visatului.

— Înțeleg ce spui, don Juan, dar nu înțeleg de ce-mi spui toate astea.

— Îți spun toate astea pentru că acum eşti, pentru prima dată, în situația să înțelegi că visatul este o stare generatoare de energie. Pentru prima dată poți înțelege că visele obişnuite sunt mijloacele de prelucrare cu ajutorul cărora punctul de asamblare este învățat să atingă acea poziție ce creează starea generatoare de energie numită visat.

M-a prevenit că — deoarece visătorii pot intra în contact şi chiar pot pătrunde în lumi reale ce exercită asupra lor efecte cu impact general — aceştia trebuie să fie în permanență într-o stare de acută şi susținută vigilență; orice abatere de la starea de vigilență continuă îi expune pe visători la pericole mai mult decât mortale.

În acel moment, am început din nou să simt o mişcare în cavitatea toracică, exact cum simțisem în ziua în care conştiința şi-a schimbat singură registrul de percepție. Don Juan m-a scuturat cu putere de braț.

— Consideră visatul ca ceva extrem de periculos! mi-a poruncit el. Şi asta, din acest moment! Încetează cu manevrele tale aiurite.

Tonul său era atât de insistent, încât m-am oprit din ceea ce — în mod inconştient — eram pe cale să fac.

— Ce se întâmplă cu mine, don Juan? am întrebat.

— Ce se întâmplă cu tine este faptul că poți să-ți deplasezi rapid şi cu mare uşurință punctul de asamblare, a spus el. Însă asta are tendințe să facă deplasarea aleatorie. Disciplinează-ți această facilitate. Şi nu-ți permite nici cea mai mică abatere de la cursul corect.

Aş fi putut foarte uşor să susțin că nu ştiu la ce se referă, dar ştiam prea bine. Ştiam, totodată, că aveam numai câteva secunde la dispoziție pentru a-mi concentra toată energia şi a-mi schimba atitudinea. Şi aşa am şi făcut.

Cu aceasta, discuția noastră din ziua aceea a luat sfârşit. Am plecat acasă şi timp de aproape un an am repetat zilnic, cu evlavie, ceea ce îmi ceruse don Juan să spun. Rezultatele acestei invocații ca o litanie au fost incredibile. Eram ferm convins că avusese asupra conştiinței mele acelaşi efect pe care exercițiul fizic îl are asupra muşchilor corpului. Punctul meu de asamblare a

devenit mai agil, ceea ce a însemnat că singurul obiectiv al exercițiilor mele era *vederea* energiei în vis. Capacitatea mea de a intenționa să *văd* a crescut proporțional cu eforturile depuse. A sosit şi clipa în care era de ajuns doar să intenționez să *văd,* fără să spun o vorbă, şi să obțin acelaşi rezultat ca atunci când îmi exprimam intenția cu glas tare.

Don Juan m-a felicitat pentru ceea ce realizasem. Normal că eu am crezut că glumeşte. M-a asigurat că o spunea cu toată franchețea, dar m-a rugat stăruitor să continuu să strig, cel puțin atunci când mă aflam în încurcătură. Cererea lui nu mi s-a părut deloc ciudată. Continuasem, din proprie inițiativă, să strig din toate puterile în vis ori de câte ori consideram necesar.

Descoperisem faptul că energia lumii noastre oscilează, pâlpâie. Radiază lumină. Nu numai făpturile însuflețite, ci tot ce se află în lumea noastră licăreşte cu o lumină interioară proprie. Don Juan mi-a explicat că energia lumii noastre este alcătuită din straturi de culori sclipitoare. Stratul superior este albicios, cel imediat adiacent este verde gălbui, iar cel de al treilea, mai îndepărtat,

este chihlimbarul.

Descoperisem toate aceste culori sau, mai degrabă, văzusem licăriri ale acestora ori de câte ori obiectele pe care le întâlneam în stările asemănătoare visului îşi schimbau forma. Totuşi, la *vederea* oricărui lucru care genera energie, impactul inițial îl constituia întotdeauna o strălucire albicioasă.

— Există numai trei tente diferite de culoare? l-am întrebat eu pe don Juan.

— Există un număr nelimitat de culori, a răspuns el, dar, pentru început, trebuie să te preocupe numai acestea trei. Mai târziu, poți să devii cât de rafinat pofteşti şi să determini — dacă eşti capabil s-o faci — zeci de nuanțe. Stratul albicios reprezintă culoarea poziției actuale a punctului de asamblare al omenirii, a spus el în continuare. Să spunem că este o tentă contemporană. Vrăjitorii cred că tot ce face omul în prezent are această strălucire cu tentă albicioasă. În alte timpuri, poziția punctului de asamblare al omenirii făcea ca tenta de culoare a energiei predominante din lume să fie verde-gălbuie; iar în timpuri mult mai îndepărtate, poziția punctului făcea ca tenta să fie chihlimbarie. Culoarea energiei vrăjitorilor este chihlimbarie, ceea ce

înseamnă că ei sunt asociați, din punct de vedere energetic, cu oamenii care au existat în trecutul îndepărtat.

— Crezi că această tentă albicioasă a contemporaneității se va schimba cândva?

— Dacă omul se va dovedi capabil să evolueze. Misiunea cea mai importantă a vrăjitorilor este de a promova ideea că, pentru a putea evolua, oamenii trebuie, mai întâi, să-şi elibereze conştiința de legăturile de subordonare față de ordinea socială. O dată ce conştiința este eliberată de acestea, intenția o va redi-recționa pe o nouă cale de evoluție.

— Crezi că vrăjitorii vor reuşi să-şi îndeplinească această misiune?

— Au reuşit deja. Ei înşişi sunt dovada reuşitei. A-i convinge însă pe alții de valoarea şi importanța evoluției este cu totul altceva.

Celălalt gen de energie, pe care l-am descoperit ca prezent în lumea noastră, dar contrar acesteia, a fost energia iscoadelor, cea pe care don Juan o descria ca scânteietoare sau incandescentă, în visele mele am întâlnit nenumărate elemente care, o dată ce le vedeam, se transformau în picături de energie ce părea să ardă,

clocotind de o activitate internă asemănătoare procesului de producere a căldurii.

— Ține minte că nu toate iscoadele pe care le vei descoperi în vis provin din lumea făpturilor anorganice, mi-a atras atenția don Juan. Toate iscoadele pe care le-ai descoperit până acum — cu excepția celei albastre — au fost din acea lume, dar asta s-a întâmplat din cauză că acționezi de unul singur, independent. Unele dintre iscoadele pe care le vei întâlni nu vor proveni din lumea făpturilor anorganice, ci din alte niveluri de conştiință, încă şi mai îndepărtate.

— Au iscoadele conştiință de sine? am întrebat.

— Fără nici o îndoială, a răspuns el.

— Atunci, de ce nu ne contactează când suntem treji?

— Ba ne contactează. Dar marea noastră nenorocire este că conştiința noastră este atât de ocupată cu altceva, încât nu avem timp să acordăm atenție iscoadelor. Când dormim însă, se deschide trapa de contact cu sens dublu: visăm. Iar, în vis, realizăm contactul.

— Există vreo modalitate de a preciza dacă iscoadele provin dintr-un nivel din afara

lumii făpturilor anorganice?

— Cu cât este mai intensă scânteierea lor incandescentă, cu atât este mai îndepărtat nivelul din care provin. Pare simplist, dar trebuie să-ți laşi corpul energetic să-ți spună exact cu ce ai de a face. Te asigur că va şti să facă distincții foarte fine şi să se pronunțe fără greş de fiecare dată când va fi confruntat cu energie străină.

Din nou a avut dreptate. După multă tevatură, corpul meu energetic a distins două mari categorii de energie străină. Prima cuprindea iscoadele din lumea făpturilor anorganice. Energia lor scânteia cu moderație. Nu era însoțită de nici un fel de sunet, dar avea aspectul clar de efervescență ori de apă care tocmai este pe punctul să dea în clocot.

Energia celei de a doua categorii de iscoade mi-a lăsat impresia că este de o mult mai mare putere. Iscoadele acestea păreau că sunt pe punctul de a lua foc. Vibrau din interiorul lor, ca şi cum ar fi fost umplute cu gaz sub presiune.

Contactele mele cu energia străină erau întotdeauna foarte scurte, întrucât urmam cu mare atenție recomandarea lui don Juan. El

mi-a spus: „Dacă nu ştii exact ce faci şi ce vrei să obţii de la energia străină, trebuie să te mulţumeşti să priveşti foarte fugar aceste apariţii. Tot ce depăşeşte o scurtă privire este la fel de periculos şi de prostesc ca a dezmierda un şarpe cu clopoţei."

— De ce este periculos, don Juan? l-am întrebat.

— Pentru că iscoadele sunt totdeauna foarte agresive şi extrem de temerare, a spus el. Trebuie să fie astfel pentru a putea izbândi în explorările lor. A ne menţine atenţia visatului fixată asupra lor este echivalent cu a solicita conştiinţei lor să se concentreze asupra noastră. O dată ce şi-au concentrat atenţia asupra noastră, suntem obligaţi să le urmăm. Şi tocmai acesta este pericolul cel mare. Ne putem trezi în lumi ce depăşesc posibilităţile noastre energetice.

Don Juan mi-a explicat că există mult mai multe categorii de iscoade, în afara celor două descoperite de mine, dar că, la nivelul meu de energie din acel moment, mă puteam concentra numai asupra a trei tipuri. A afirmat că primele două erau cel mai uşor de depistat. Modul în care se ascund ele în visele noastre este atât de bizar, spunea el,

încât atrag imediat atenția visatului. A prezentat iscoadele din cea de a treia categorie ca fiind cele mai periculoase — sub aspectul agresivității şi puterii lor — şi din cauza faptului că se ascund sub travestiuri foarte iscusite.

— Unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le descoperă visătorii şi pe care îl vei descoperi şi tu foarte curând, a continuat don Juan, este acest al treilea tip de iscoade. Până acum ai dat numai de exemple din primele două categorii, dar asta doar din cauză că nu ai căutat unde trebuia.

— Unde trebuia să caut, don Juan?

— Ai fost din nou victima cuvintelor; de data aceasta, cuvântul care te-a indus în eroare este „elemente", care ai considerat că înseamnă numai lucruri, obiecte. Ei bine, cele mai feroce iscoade se ascund sub masca oamenilor din visele noastre. Am avut parte de o surpriză formidabilă atunci când — în timpul visatului — mi-am concentrat privirea pe imaginea din vis a mamei mele. După ce mi-am exprimat intenția de a *vedea,* aceasta s-a transformat într-o înspăimântătoare, teribilă bulă de energie scânteietoare.

Don Juan s-a oprit, pentru a lăsa timp

spuselor sale să-şi facă efectul. Mă simţeam stupid că mă nelinişte posibilitatea de a descoperi o iscoadă sub imaginea mamei mele.

— Enervant este că ele sunt asociate întotdeauna cu imaginile de vis ale părinţilor sau ale prietenilor noştri apropiaţi, a reluat el. Probabil de aceea ne simţim deseori tulburaţi când îi visăm. Surâsul său îmi dădea impresia că îi făcea plăcere chinul meu interior. Regula de bază pentru visători este ca, ori de câte ori se simt tulburaţi de prezenţa în vis a părinţilor sau prietenilor, să înţeleagă că se confruntă cu prezenţa celui de la treilea tip de iscoade. Cel mai recomandabil este ca aceste imagini să fie evitate. Pentru că sunt nocive în cel mai înalt grad.

— Care este situaţia iscoadei albastre în relaţia cu celelalte iscoade? am întrebat eu.

— Energia albastră nu scânteiază incandescent, a răspuns el. Este ca a noastră; pâlpâie, oscilează, dar este albastră, în loc de albă. Energia albastră nu există în stare naturală în lumea noastră. Iar asta ne aduce la o problemă despre care n-am discutat niciodată. Ce culoare aveau iscoadele

pe care le-ai *văzut* până în prezent?

Până în momentul în care a menționat acest aspect, nu mă gândisem niciodată la el. I-am spus că iscoadele pe care le *văzusem* erau fie de culoare trandafirie, fie roşiatică. Iar el mi-a spus că iscoadele periculoase din cea de a treia categorie erau de un portocaliu aprins.

Am descoperit pe pielea mea că iscoadele de cel de al treilea tip sunt înspăimântătoare. De fiecare dată când dădeam de câte una, aceasta se ascundea sub masca imaginii de vis a părinților mei, în special a mamei mele. *Vederea* acestor iscoade îmi amintea întotdeauna de picătura de energie care mă atacase în primul meu vis premeditat, axat pe *a vedea.* Ori de câte ori o descopeream, energia străină aflată în recunoaştere părea că era gata să sară, pur şi simplu, asupra mea. Corpul meu energetic avea o reacție de groază chiar înainte ca eu să *văd* energia.

În timpul următoarei noastre discuții referitoare la visat, l-am întrebat pe don Juan despre motivul totalei absențe din visele mele a făpturilor anorganice.

— De ce nu se mai arată deloc? am întrebat.

— Ele se arată numai la început, mi-a explicat el. După ce iscoadele lor ne duc în lumea lor, proiecțiile făpturilor anorganice nu mai sunt necesare. Dacă vrem să vedem făpturile anorganice, ne va conduce la ele o iscoadă. Pentru că nimeni, şi vreau să spun că, într-adevăr, nimeni, nu poate să călătorească singur în lumea lor.

— De ce este aşa, don Juan?

— Lumea lor este izolată ermetic. Nimeni nu poate intra sau ieşi fără încuviințarea făpturilor anorganice. Singurul lucru pe care poți să-l faci din proprie inițiativă, o dată ce ai intrat, este, desigur, să-ți exprimi intenția de a rămâne acolo. A rosti cu glas tare acest lucru înseamnă a pune în mişcare curente de energie ce sunt ireversibile. În timpurile de altădată, cuvintele aveau o putere incredibilă. Acum nu mai au. Dar, în lumea făpturilor anorganice, ele nu şi-au pierdut puterea.

Don Juan a râs şi a spus că chiar nu era de competența lui să vorbească despre lumea făpturilor anorganice, pentru că eu ştiam, cu adevărat, mult mai multe despre aceasta decât el şi toți ucenicii lui la un loc.

— Există o ultimă problemă în legătură cu acea lume, pe care nu am discutat-o, a zis el.

A trecut mai mult timp, ca şi când şi-ar fi căutat cuvintele potrivite. În ultimă analiză, a început el, aversiunea mea față de acțiunile vrăjitorilor din vechime este o chestiune foarte personală. Ca nagual, detest ceea ce au făcut ei. S-au refugiat, ca nişte laşi, în lumea făpturilor anorganice. Au motivat asta prin aceea că, în acest univers prădalnic, gata în permanență să ne sfâşie, singurul refugiu posibil este în acea lume.

— De ce credeau asta? am întrebat eu.

— Pentru că ăsta este adevărul. Deoarece făpturile anorganice nu pot minți, argumentele emisarului visatului sunt perfect adevărate. Lumea aceea ne poate oferi un adăpost şi ne poate prelungi starea conştientă aproape pentru eternitate.

— Argumentele emisarului, chiar dacă şânt adevărate, nu mă atrag câtuşi de puțin, am spus eu.

— Vrei să spui că, mai curând, ai risca să mergi pe o cale care ar putea însemna totala ta demolare? a întrebat el cu o notă de uimire în glas.

L-am asigurat că nu-mi trebuia lumea făpturilor anorganice, indiferent de cât de multe avantaje mi-ar fi oferit. Declarația mea

a părut să-i facă nespus de multă plăcere.

— Atunci, eşti pregătit să auzi o ultimă precizare în legătură cu lumea aceea. Cea mai îngrozitoare precizare pe care o pot face, a spus el şi a încercat să zâmbească, dar n-a prea reuşit.

M-a privit scrutător în ochi, pentru a descoperi în ei un licăr de încuviințare sau comprehensiune, presupun. A rămas o clipă tăcut.

— Energia necesară pentru a deplasa punctele de asamblare ale vrăjitorilor provine din lumea făpturilor anorganice, a spus apoi, ca şi când voia să termine repede cu asta.

Inima mea aproape că s-a oprit. M-a luat ameţeala şi a trebuit să tropotesc din picioare ca să nu leşin.

— Acesta este adevărul, a continuat don Juan, şi moştenirea pe care ne-au lăsat-o vrăjitorii din vechime. Şi până în ziua de azi am rămas blocaţi în această situaţie de dependenţă. Acesta este motivul pentru care nu-mi plac. Îmi displace profund să fiu obligat să apelez numai la o singură sursă. Personal, refuz să o fac. Şi am încercat să te ţin departe de acea lume. Dar fără succes, pentru că ceva te atrage către ea, ca un mag-

net.

Îl înțelegeam pe don Juan mai bine decât m-aş fi aşteptat. Călătoriile către acea lume însemnaseră întotdeauna pentru mine — în plan energetic — un impuls de energie întunecată. Gândeam chiar despre ea în aceşti termeni cu mult înainte ca don Juan să fi făcut precizarea respectivă.

— Ce putem face în legătură cu această situație? am întrebat.

— Nu ne putem lăsa antrenați în a stabili relații cu ele, a răspuns el, şi totuşi nu ne putem lipsi de ele. Soluția pe care am adoptat-o eu a fost de a le lua energia, dar de a nu ceda în fața influenței lor. Asta se numeşte stalking de fond. Se realizează prin menținerea intenției nestrămutate de libertate şi independență, deşi nici un vrăjitor nu ştie exact ce înseamnă libertate.

— Poți să-mi explici, don Juan, de ce vrăjitorii trebuie să ia energie din lumea făpturilor anorganice?

— Nu există alt fel de energie viabilă pentru vrăjitori. Pentru a-şi putea deplasa punctul de asamblare în maniera în care o fac, vrăjitorii au nevoie de un volum extraordinar de mare de energie.

I-am reamintit propria sa afirmație, potrivit căreia, pentru a practica visatul, este nevoie să se opereze o reorganizare a energiei.

— Exact, a răspuns el. Pentru a se dedica visatului, vrăjitorii trebuie să-şi redefinească premisele şi să-şi economisească energia, dar redefinirea este suficientă doar ca să obțină necesarul de energie pentru a facilita visatul. A zbura în alte lumi, *a vedea* energia, a dezvolta corpul energetic etcetera, etcetera este cu totul altceva. Pentru asemenea acțiuni, vrăjitorii au nevoie de cantități uriaşe de energie întunecată, de origine străină.

— Dar cum o iau din lumea făpturilor anorganice?

— Prin simplul act de a merge în acea lume. Toți vrăjitorii din branşa noastră trebuie să facă acest lucru. Însă nici unul dintre noi nu este atât de descreierat, încât să facă ceea ce ai făcut tu. Dar asta din cauză că nici unul dintre noi nu are asemenea înclinații.

Don Juan m-a trimis acasă să reflectez la ceea ce-mi dezvăluise. Aveam întrebări fără sfârşit să-i pun, dar nici n-a vrut să audă.

— La toate aceste întrebări poți să-ți răspunzi şi singur, mi-a spus el,

fluturându-şi mâna în semn de rămas bun.

9. STALKINGUL STALKERILOR

Reîntors acasă, mi-am dat curând seama că mi-era imposibil să răspund la oricare dintre întrebările mele. De fapt, nici nu le puteam formula. Asta se întâmpla, probabil, din cauză că granițele ce îmi delimitau strict sfera celei de a doua atenții începuseră să se năruie. Totul s-a petrecut când le-am întâlnit în viața de toate zilele pe Florinda Grau şi pe Carol Tiggs. Zăpăceala pe care mi-o producea faptul că nu le cunoşteam deloc, dar, în acelaşi timp, le cunoşteam atât de bine, încât aş fi fost gata oricând să-mi dau şi viața pentru ele, îmi dăuna foarte mult. O întâlnisem pe Taisha Abelar cu câțiva ani în urmă şi abia începusem să mă obişnuiesc cu simțământul confuz de a o fi cunoscut dinainte, fără să am nici cea mai vagă idee despre cum se petrecuse acest lucru. Adăugarea a încă două persoane care să tulbure şi mai mult sistemul meu şi aşa suprasolicitat a fost prea mult pentru mine. Extenuarea m-a îmbolnăvit şi am fost nevoit să solicit ajutorul lui don Juan. Am plecat în orăşelul din sudul Mexicului, unde locuia el, împreună cu învățăceii săi.

Don Juan şi colegii săi vrăjitori au izbucnit în hohote de râs la simpla menţiune a chinurilor prin care treceam. Don Juan mi-a explicat că nu râdeau, de fapt, de mine, ci de ei înşişi. Problemele mele de cunoaştere le aduceau aminte de cele cu care se confruntaseră şi ei cândva, atunci când li se năruiseră şi lor graniţele celei de a doua atenţii, exact cum mi se întâmpla mie acum. Conştiinţa lor, ca şi a mea, nu fusese pregătită pentru aşa ceva, a spus el.

— Fiecare vrăjitor, la rândul lui, trece prin această agonie, a continuat don Juan. Conştiinţa este o zonă de explorare nelimitată pentru vrăjitori şi pentru oameni, în general. Pentru a o dezvolta, nu trebuie să ne dăm în lături de la asumarea nici unui risc sau de la acceptarea oricăror mijloace. Ţine minte, totuşi, că ea poate fi dezvoltată numai cu condiţia menţinerii unei judecăţi sănătoase.

Apoi don Juan a declarat din nou că timpul pe care-l avea la dispoziţie se apropia de sfârşit şi că trebuia să-mi folosesc, inteligent, resursele pentru a putea să învăţ cât mai mult posibil înainte ca el să plece. Vorbele de felul acesta îmi produceau în trecut stări de profundă deprimare. Dar, pe

măsură ce timpul plecării sale se apropia, începusem să reacționez cu mai multă resemnare. Nu mă mai simțeam deprimat, dar încă intram în panică.

După asta, n-am mai vorbit despre nimic altceva. În ziua următoare, la solicitarea lui, l-am dus pe don Juan cu maşina la Mexico City. Am ajuns pe la amiază şi ne-am dus direct la Hotelul del Prado din Paseo Alameda, unde locuia de obicei ori de câte ori se afla în oraş. Don Juan avea o întrevedere cu un avocat la ora patru după amiază. Cum aveam destul timp la dispoziție, ne-am dus să luăm masa de prânz la vestitul restaurant Cafe Tacuba, aflat în chiar centrul oraşului, unde se spunea că se poate mânca, într-adevăr, bine.

Lui don Juan nu-i era foame. El a comandat numai două turte de mălai dulci, în timp ce eu m-am ghiftuit cu un ospăț somptuos. El râdea de mine şi făcea semne de mută disperare în fața zdravenei mele pofte de mâncare.

— Îți voi sugera o linie de acțiune, a spus el scurt, după ce ne-am terminat masa. Este ultima misiune legată de cea de a treia poartă a visatului şi constă din stalkingul

stalkerilor, o acțiune deosebit de încărcată de mister. Stalkingul stalkerilor înseamnă sustragerea premeditată de energie din lumea făpturilor anorganice, în scopul de a realiza o faptă vrăjitorească deosebită.

— Ce fel de faptă vrăjitorească, don Juan?

— O călătorie care foloseşte conştiința ca pe un element de mediu, a explicat el. În lumea vieții cotidiene, apa este un element de mediu pe care-l folosim pentru a călători. Imaginează-ți conştiința ca pe un factor similar, care poate fi folosit pentru a călători. Prin intermediul conştiinței vin la noi iscoade din tot universul şi viceversa; prin conştiință călătoresc şi vrăjitorii până la capătul universului.

Printre mulțimea de noțiuni cu care ne familiarizase don Juan pe parcursul prelegerilor sale, existau unele concepte care îmi captaseră total interesul, fără să fie nevoie de muncă de convingere în acest sens. Acesta era unul dintre ele.

— Ideea că conştiința este un element fizic este revoluționară, am rostit eu cu înfiorare.

— N-am spus că este un element fizic, m-a corectat el. Este un element energetic. Trebuie să faci această deosebire. Pentru

vrăjitorii care *văd,* conştiinţa este o luminescenţă. Îşi pot ataşa corpul energetic de acea luminescenţă şi se pot deplasa împreună cu ea.

— Care este diferenţa dintre un element fizic şi unul energetic? am întrebat.

— Diferenţa este aceea că elementele fizice fac parte din sistemul nostru de interpretare, pe când elementele energetice nu. Elementele energetice, precum conştiinţa, există în universul nostru. Dar noi, ca oameni obişnuiţi, percepem numai elementele fizice pentru că aşa am fost învăţaţi să facem. Vrăjitorii percep elementele energetice din acelaşi motiv: au fost învăţaţi să facă aşa.

Don Juan mi-a explicat că folosirea conştiinţei ca element energetic al mediului nostru reprezintă esenţa vrăjitoriei, iar, termenii acţiunii practice, traiectoria urmată de vrăjitorie vizează, întâi, să elibereze energia existentă în noi prin impecabila urmare a căii deschise de vrăjitori, doi, să folosească această energie pentru a dezvolta corpul energetic prin intermediul visatului şi, trei, să folosească conştiinţa ca element al mediului, pentru a intra cu corpul energetic şi întreaga noastră materialitate în alte lumi.

— Există două feluri de călătorii energetice în alte lumi, a spus el în continuare. Unul este cel în care conştiinţa ia corpul energetic şi îl transportă oriunde poate, iar celălalt este cel în care vrăjitorul decide, deplin conştient, să utilizeze calea conştiinţei pentru a face o călătorie. Tu ai făcut călătorii de primul fel. Dar este nevoie de extrem de multă disciplină pentru a putea realiza cel de al doilea gen de călătorii.

După o îndelungă tăcere, don Juan a declarat că în viaţa vrăjitorilor există chestiuni care necesită o abordare iscusită, iar folosirea conştiinţei ca element energetic accesibil corpului energetic este cea mai importantă, vitală şi periculoasă dintre acestea.

Nu mai aveam nici un comentariu de avansat. Dintr-o dată stăteam ca pe ace, sorbindu-i cu nesaţ fiecare cuvinţel.

— De unul singur, nu ai destulă energie pentru a îndeplini ultima misiune a celei de a treia porţi a visatului, a continuat el, dar tu şi Carol Tiggs puteţi, cu siguranţă, face împreună ceea ce am plănuit eu.

S-a oprit, îndemnându-mă în mod cât se poate de evident prin tăcerea sa să-l întreb ce

plănuise, ceea ce am şi făcut. Râsul său n-a făcut decât să accentueze aerul rău prevestitor al discuției.

— Vreau ca voi doi să străpungeți granițele lumii normale şi — folosind conştiința drept element energetic — să intrați în alta, a spus. Această străpungere şi intrare reprezintă sțalkingul stalkerilor. Utilizarea conştiinței ca element al mediului protejează împotriva influenței făpturilor anorganice, folosind totuşi în continuare energia lor.

N-a vrut să-mi mai dea şi alte informații, zicea el, ca să nu mă influențeze. Convingerea sa era că cu cât ştiam mai puțin dinainte, cu atât era mai bine pentru mine. L-am contrazis, dar el m-a asigurat că, la strâmtoare, corpul meu energetic era perfect capabil să-şi poarte de grijă.

De la restaurant ne-am dus la biroul avocatului. Don Juan şi-a încheiat repede treburile acolo şi foarte curând ne şi aflam într-un taxi, îndreptându-ne către aeroport. Carol Tiggs sosea cu un avion din direcția Los Angeles, m-a informat don Juan, şi venea la Mexico City în exclusivitate pentru a realiza această ultimă misiune în domeniul

visatului împreună cu mine.

— Câmpia Mexicului este un loc superb pentru a duce la îndeplinire acesta realizare vrăjitorească de excepție, pe care o urmăreşti, a comentat el.

— Nu mi-ai spus încă ce etape exacte trebuie parcurse, am spus eu, dar el nu mi-a răspuns.

Nu am mai vorbit în maşină, dar, în timp ce aşteptam să aterizeze avionul, mi-a explicat procedura pe care trebuia să o urmez. Urma să mă duc în camera lui Carol din Hotelul Regis, aflat peste drum de hotelul nostru, şi, după ce intram într-o stare de totală tăcere interioară, aveam să alunec uşor în visat împreună cu ea, exprimându-ne cu glas tare intenția de a merge în lumea făpturilor anorganice.

L-am întrerupt pentru a-i aminti că întotdeauna trebuia să aşțept să apară o iscoadă, înainte de a-mi exprima intenția de a merge în lumea făpturilor anorganice. Don Juan a chicotit şi a spus:

— N-ai mai visat niciodată împreună cu Carol Tiggs. Vei constata că este o adevărată încântare. Vrăjitoarele nu au nevoie de nici un fel de ajutoare. Se duc, pur şi simplu, în

lumea aceea ori de câte ori doresc; ele au, în permanență, o iscoadă la dispoziția lor.

Nu puteam crede că o vrăjitoare ar fi capabilă să facă ceea ce susținea el. Credeam că am o oarecare experiență în ce priveşte modul de comportament în relația cu lumea făpturilor anorganice. Când i-am spus ce gândeam, mi-a replicat că experiența mea nu avea nici o valoare în comparație cu ceea ce puteau face vrăjitoarele.

— De ce crezi că am luat-o cu mine pe Carol Tiggs când a fost nevoie să te scoatem cu trupul fizic cu tot din lumea aceea? m-a întrebat el. Crezi că am făcut-o pentru că este frumoasă?

— De ce ai luat-o, don Juan?

— Pentru că eu nu puteam face acest lucru; iar pentru ea a fost o nimica toată. Are un adevărat talent în a se descurca în acea lume.

— Este ea un caz de excepție, don Juan?

— Femeile, în general, au aptitudini naturale pentru lumea aceea; vrăjitoarele sunt, desigur, cele mai dotate în acest sens, dar Carol Tiggs este cea mai bună dintre toate pe care le cunosc, pentru că ea, ca femeie nagual, are o energie de o calitate

excelentă.

Am crezut că l-am prins pe don Juan contrazicându-se la modul cel mai serios. Îmi spusese că pe făpturile anorganice nu le interesează deloc femeile. Acum afirma contrariul.

— Nu. Nu afirm contrariul, a declarat el când l-am confruntat cu această contradicție. Ți-am spus că făpturile anorganice nu urmăresc femeile, ci numai bărbații. Dar ți-am mai spus totodată că făpturile anorganice sunt de genul feminin şi că întregul univers este în cea mai mare parte feminin. Aşa că trage singur concluzia.

Întrucât nu aveam cum să trag singur vreo concluzie, don Juan mi-a explicat că, teoretic, vrăjitoarele pot intra în acea lume şi ieşi din ea după cum poftesc, din cauza conştiinței lor elevate şi din cauză că sunt de genul feminin.

— Eşti absolut sigur de asta? l-am întrebat.

— Femeile din grupul meu n-au făcut asta niciodată, a recunoscut el, nu pentru că nu ar putea, ci pentru că le-am convins eu să n-o facă. Femeile din grupul tău, pe de altă parte, o fac cu uşurința cu care îşi schimbă

fustele.

Am simțit un gol în stomac. De fapt, nu ştiam nimic despre femeile din grupul meu. Don Juan m-a consolat, spunându-mi că situația mea era diferită de a lui, tot aşa cum era şi rolul meu ca nagual. M-a asigurat că nu aveam calitățile necesare pentru a le face pe femeile din grupul meu să renunțe la ceva, chiar dacă stăteam în cap.

În timp ce taxiul ne ducea către hotel, Carol ne-a încântat pe amândoi, imitând diverse persoane cunoscute. Am încercat să fiu serios şi am chestionat-o în legătură cu misiunea noastră. A bâiguit nişte scuze referitor la faptul că nu putea să-mi răspundă cu seriozitatea pe care o meritam. Don Juan a râs în hohote de modul în care ea a imitat tonul solemn cu care îi vorbisem.

După ce am înscris-o pe Carol în registrul hotelului, am hoinărit toți trei prin centrul oraşului, în căutare de anticariate. Apoi am luat o cină uşoară la Restaurantul Sanborn's de la House of Tiles. Pe la ora zece ne-am întors pe jos la Hotelul Regis. Ne-am îndreptat direct spre lift. Teama care mă stăpânea îmi ascuțise capacitatea de a percepe detaliile. Clădirea hotelului era veche

şi masivă. Era evident că mobilierul din hol avusese parte şi de zile mai bune. Totuşi, în tot ce ne înconjura persista ceva din trecuta splendoare ce exercita un farmec de netăgăduit. Înțelegeam foarte bine de ce lui Carol îi plăcea atât de mult acest hotel. Înainte de a ne urca în lift, neliniştea mea a atins asemenea niveluri paroxistice, încât a trebuit să-i solicit lui don Juan instrucțiuni de ultim moment.

— Spune-mi din nou cum vom proceda, l-am rugat.

Don Juan ne-a tras către imensele fotolii tapițate, vechi şi demodate, din hol şi ne-a explicat răbdător că, o dată ajunşi în lumea făpturilor anorganice, trebuia să ne exprimăm cu glas tare intenția de a ne transfera conştiința din starea conştientă normală în corpurile noastre energetice. Ne-a sugerat să ne exprimăm intenția amândoi odată, deşi acest aspect nu era prea important. Cu adevărat important, a spus el, era ca fiecare din noi să intenționeze transferul conştiinței totale din viața de zi cu zi în corpul nostru energetic.

— Cum facem acest transfer de conştiință? am întrebat eu.

— Transferul de conştiinţă este doar o problemă de exprimare cu glas tare a intenţiei în condiţiile posesiei volumului necesar de energie, a spus el. Carol ştie asta. A mai făcut aşa ceva. A intrat fizic în lumea făpturilor anorganice atunci când te-a scos de acolo, ţi-aduci aminte? Energia ei va realiza asta. Va face ca balanţa să se încline în favoarea voastră.

— Ce înseamnă a face ca balanţa să se încline? Sunt în totală necunoştinţă de cauză, don Juan.

El mi-a explicat că a face balanţa să se încline însemna adăugarea masei fizice totale a unei persoane la corpul său energetic. A spus că folosirea conştiinţei ca agent mijlocitor pentru efectuarea unei călătorii în altă lume nu este rezultatul aplicării vreunor metode, ci rezultatul nemijlocit al intenţionăm şi al posesiei volumului suficient de energie. Totalul energiei lui Carol Tiggs adăugat la energia mea, sau totalul energiei mele adăugat la cea a lui Carol, avea să ne facă să devenim o singură entitate, capabilă — din punct de vedere energetic — să disloce materialitatea noastră şi s-o aşeze pe corpul energetic pentru a face călătoria posibilă.

— Ce trebuie să facem exact pentru a putea intra în acea altă lume? a întrebat Carol.

Întrebarea ei m-a speriat îngrozitor; credeam că ea cunoaşte toate aceste lucruri.

— Masa ta fizică totală trebuie adăugată la corpul tău energetic, i-a răspuns don Juan, privind-o drept în ochi. Dificultatea acestei acțiuni constă în menținerea disciplinei corpului energetic, lucru pe care voi doi l-ați făcut deja. Lipsa disciplinei este singurul motiv pentru care voi doi ați putea să nu reuşiți să realizați această extraordinară acțiune de stalking suprem. Câteodată, pur şi simplu, dintr-un noroc, un om obişnuit reuşeşte să realizeze acest lucru şi să intre într-o altă lume. Dar fapta lui este imediat etichetată drept nebunie sau halucinație.

Aş fi dat orice pe lume ca don Juan să continue să ne vorbească. Dar el ne-a urcat în lift şi ne-a dus la etajul al doilea, conducându-ne către camera lui Carol, în ciuda protestelor mele şi a nevoii raționale de a şti. În adâncul ființei însă, nelinişteea mea nu provenea atât din nevoia de a şti; adevăratul motiv era frica pe care o simțeam.

Cumva, această acţiune vrăjitorească mă înspăimânta mai tare decât orice făcusem până atunci. Cuvintele pe care ni le-a adresat don Juan la plecare au fost:

— Uitaţi de sine şi nu vă va fi teamă de nimic.

Zâmbetul său şi felul în care dădea din cap erau o invitaţie de a reflecta asupra spuselor sale. Carol a râs şi a început să se prostească, imitând tonul cu care don Juan ne împărtăşea instrucţiunile sale cu sens abscons. Vorba ei sâsâită adăuga o tentă inedită spuselor lui don Juan. Câteodată găseam adorabilă sâsâiala ei, dar, de cele mai multe ori, nu puteam s-o sufăr. Din fericire, în seara aceea, de abia se observa.

Ne-am dus în camera ei şi ne-am aşezat pe marginea patului. Ultimul meu gând conştient a fost că patul era o relicvă de la începutul secolului. Înainte de a avea timp să emit un cuvinţel, m-am pomenit culcat într-un alt pat, cu o înfăţişare cam ciudată. Carol se afla şi ea acolo. S-a ridicat într-un cot o dată cu mine. Eram goi, acoperiţi fiecare cu o pătură uşoară.

— Ce se petrece? a întrebat ea cu voce slabă.

— Eşti trează? am zis eu prosteşte.

— Sigur că sunt trează, mi-a răspuns ea pe un ton iritat.

— Îți aminteşti unde eram? am întrebat.

A urmat o lungă tăcere, timp în care ea încerca, evident, să-şi pună ordine în gânduri.

— Cred că eu sunt reală, dar tu nu eşti, a spus ea, în cele din urmă. Ştiu unde mă aflam înainte de asta. Iar tu vrei să mă păcăleşti.

M-am gândit că şi ea făcea acelaşi lucru. Ştia ce se petrece şi mă testa sau voia să mă tragă pe sfoară. Don Juan îmi spusese că sminteala noastră consta în aceea că eram amândoi evazivi şi nu aveam încredere în alții. Mi se servea acum un superb eşantion din această atitudine.

— Refuz să particip la orice tâmpenie în care tu eşti cel care dirijează lucrurile, a spus ea. Mi-a aruncat o privire plină de venin. Cu tine vorbesc, oricine ai fi tu. A luat una din păturile cu care fuseserăm acoperiți şi s-a înfăşurat în ea. Voi sta culcată aici şi mă voi întoarce acolo de unde am venit, a spus apoi cu fermitate. Tu şi nagualul puteți să mergeți să vă judecați unul cu celălalt.

— Trebuie să încetezi cu prostiile astea, i-am spus eu cu hotărâre. Ne aflăm în altă lume.

Nu mi-a dat nici o atenţie şi s-a întors cu spatele la mine, ca un copil alintat, supărat de ceva. Nu voiam să-mi irosesc atenţia visatului în discuţii inutile despre veridicitate. Am început să examinez locul unde ne aflam. Singura lumină din cameră era cea a lunii ce pătrundea prin fereastra aflată chiar în faţa noastră. Eram într-o cameră mică, culcaţi într-un pat înalt. Am observat că patul era de construcţie primitivă. Patru stâlpi groşi fuseseră înfipţi în podea, iar somiera patului era un grilaj alcătuit din prăjini lungi fixate de stâlpi. Patul avea o saltea groasă ori, mai curând, compactă. Nu existau cearceafuri sau perne. Saci de pânză grosolană, plini cu ceva, erau stivuiţi la perete. Doi astfel de saci, puşi unul peste altul în formă de trepte, serveau drept scară pentru urcarea în pat.

Uitându-mă după un întrerupător de lumină, mi-am dat seama că acel pat înalt se afla într-un colţ, lipit de perete. Eram culcaţi cu capetele spre unul dintre pereţi; eu mă aflam pe partea de pat dinspre cameră, iar

Carol, pe partea dinspre perete. Când m-am aşezat pe marginea patului, am realizat că acesta era la o înălţime de, probabil, peste nouăzeci de centimetri faţă de podea. Carol s-a ridicat brusc în şezut şi a spus, sâsâind foarte puternic:

— Este dezgustător! Nagualul nu mi-a spus nici pe departe că mă voi pomeni într-o astfel de situaţie.

— Nici eu n-am ştiut asta, am spus.

Voiam să spun mai multe şi să înfiripez o conversaţie, dar neliniştea mea ajunsese de proporţii excesive.

— Tu să taci, s-a răstit ea la mine pe un ton plin de mânie. Tu nu exişti. Eşti o fantomă. Dispari! Dispari!

Sâsâiala ei era chiar amuzantă şi mi-a abătut atenţia de la teama obsesivă care mă stăpânea. Am scuturat-o de umeri. Ea a ţipat, nu atât de durere, cât de surprindere sau enervare.

— Nu sunt o fantomă, i-am spus. Am făcut această călătorie pentru că ne-am unit energia.

Carol Tiggs era vestită printre noi pentru rapiditatea cu care se adapta la orice situaţie. Într-o clipită a fost convinsă de realitatea

situației dificile în care ne aflam şi a început să-şi caute hainele în semiîntunericul din cameră. Eram uimit de faptul că nu-i era teamă. Se agita, cugetând cu glas tare unde ar fi putut să-şi pună hainele, în cazul că, într-adevăr, se culcase de cu seară în această cameră.

— Vezi vreun scaun pe undeva? m-a întrebat.

Am întrezărit într-o parte a încăperii un morman format din trei saci, care putea să fi servit drept masă sau laviță. Carol s-a dat jos din pat, s-a apropiat de morman şi a găsit atât hainele ei, cât şi pe ale mele, împăturite cu grijă, în felul în care obişnuia ea să-şi aranjeze îmbrăcămintea. Mi-a dat hainele mele; erau, într-adevăr, ale mele, dar nu cele pe care le purtasem cu câteva minute în urmă, în camera lui Carol de la Hotel Regis.

— Nu sunt hainele mele, a sâsâit ea. Şi totuşi, sunt ale mele. Ce ciudat!

Ne-am îmbrăcat în tăcere. Voiam să-i spun că simțeam că pleznesc de nelinişte. Voiam, totodată, să fac unele comentarii referitor la viteza cu care se desfăşurase călătoria noastră, dar — în timpul cât durase să-mi pun hainele — noțiunea călătoriei

noastre devenise ceva foarte vag. Îmi aminteam cu greu unde ne aflaserăm înainte de a ne trezi în camera aceea. Era ca şi când aş fi visat doar camera de hotel. Am făcut un efort suprem să-mi aduc aminte, să dau la o parte incertitudinea care începuse să mă învăluie. Am reuşit să risipesc ceața nesiguranței, dar sforțarea mi-a epuizat întreaga energie. La sfârşit, gâfâiam şi eram transpirat tot.

— Ceva era cât p-aci, cât p-aci să mă dea gata, a spus Carol. M-am uitat la ea. La fel ca mine, era şi ea transpirată toată. Era cât pe ce să te dea gata şi pe tine. Ce crezi că poate fi asta?

— Poziția punctului de asamblare, am spus eu cu absolută convingere.

Nu era de aceeaşi părere.

— Sunt făpturile anorganice, venite să ia ce li se cuvine, a spus ea, cutremurându-se. Nagualul m-a avertizat că va fi groaznic, dar nu mi-am imaginat ceva atât de înfiorător.

Eram total de acord cu ea; ne aflam într-o încurcătură îngrozitoare, şi totuşi nu puteam să-mi fac idee în ce consta oroarea situației. Carol şi cu mine nu eram nişte novici; văzuserăm şi făcuserăm tot felul de lucruri, unele dintre ele de-a dreptul înfiorătoare. Dar

în camera aceea din vis era ceva care mă înspăimânta dincolo de imaginabil.

— Visăm, nu-i aşa? a întrebat Carol.

Am asigurat-o, fără să ezit, că, într-adevăr, visam, deşi eu însumi aş fi dat orice să-l am pe don Juan alături, ca să mă asigure de acelaşi lucru.

— De ce mi-e atât de teamă? m-a întrebat ea, ca şi când eu aş fi fost capabil să explic asta în mod raţional.

Dar înainte ca eu să pot formula măcar o idee referitor la asta, Carol şi-a răspuns singură la întrebare. A spus că ceea ce o înspăimânta era realizarea, la nivel corporal, că percepţia este un proces atotcuprinzător, atunci când punctul de asamblare a fost imobilizat într-o anume poziţie. Mi-a reamintit că don Juan ne spusese că puterea pe care o are lumea cotidiană asupra noastră este rezultatul faptului că punctul nostru de asamblare este nemişcat în poziţia sa obişnuită. Această imobilitate este ceea ce face ca percepţia noastră asupra lumii să domine toate aspectele vieţii noastre şi pe noi înşine, astfel încât nu ne putem debarasa de ea. Carol mi-a mai reamintit şi un alt lucru pe care ni-l spusese nagualul: că dacă vrem

să ne eliberăm de această forță dominanță, tot ce avem de făcut este să risipim ceața, adică, să ne deplasăm punctul de asamblare prin intenționarea deplasării sale.

Nu înțelesesem cu adevărat sensul spuselor lui don Juan până în momentul în care a trebuit să-mi aduc punctul de asamblare într-o altă poziție pentru a risipi ceața lumii, care începuse să mă învăluie.

Fără să mai spunem un cuvânt, Carol şi cu mine ne-am dus la fereastră şi am privit afară. Ne aflam undeva la țară. În lumina lunii se puteau vedea contururile întunecate ale unor case scunde. După toate indiciile ne aflam în odaia de unelte sau provizii a unei ferme sau conac.

— Îți aminteşti să fi mers la culcare în această cameră? m-a întrebat Carol.

— Aproape că da, am zis eu cu convingere.

I-am spus că trebuia să mă lupt pentru a-mi putea păstra în minte imaginea camerei ei de hotel, ca punct de referință.

— Şi eu la fel, a şoptit ea înfricoşată. Ştiu că, dacă lăsăm această amintire să dispară, ne-am dus pe copcă.

Apoi m-a întrebat dacă doream să ieşim

din cocioaba aceea şi să ne aventurăm afară. Nu doream acest lucru. Neliniştea mea era atât de puternică, încât nu am putut să rostesc asta în vorbe. Am putut doar să-i fac semn din cap.

— Ai foarte multă dreptate să nu vrei să ieşi afară, a spus ea. Am sentimentul că, dacă părăsim această bojdeucă, nu ne vom mai putea întoarce niciodată de unde am venit.

Am vrut să deschid uşa şi doar să mă uit afară, dar ea m-a oprit.

— Nu face asta, a zis. Ai putea să laşi lumea exterioară să intre aici.

Gândul care mi-a trecut în clipa aceea prin minte a fost că fuseserăm aşezați în interiorul unei colivii fragile. Orice, chiar deschiderea uşii, putea să distrugă echilibrul precar al coliviei. În momentul în care am gândit asta, amândoi am simțit acelaşi impuls. Ne-am scos hainele cu o viteză de parcă viața noastră depindea de asta. Apoi am sărit în patul cel înalt fără să ne folosim de cei doi saci aşezați în chip de trepte. Dar imediat am şi sărit înapoi, afară din el.

Era evident că amândoi realizaserăm instantaneu acelaşi lucru. Carol mi-a

confirmat această presupunere, spunând:

— Orice lucru aparținând acestei lumi şi pe care-l folosim nu face decât să ne slăbească puterile. Când stau aici dezbrăcată, departe de pat şi de fereastră, nu am nici o dificultate în a-mi aminti de unde am venit. Dar dacă mă culc în pat sau îmi pun hainele astea ori mă uit pe fereastră, sunt terminată.

Am stat un timp îndelungat în mijlocul încăperii, ghemuiți unul într-altul. În mintea mea a început să se înfiripe o stranie suspiciune.

— Cum ne vom putea întoarce în lumea noastră? am întrebat, aşteptându-mă ca ea să ştie acest lucru.

— Reintrarea în lumea noastră se face automat, dacă nu lăsăm să se instaureze ceața, a spus ea cu aerul de supremă autoritate, care era caracteristica ei distinctivă.

A avut dreptate. Ne-am trezit, amândoi odată, în patul din camera ei de hotel. Era atât de evident că reveniserăm în lumea vieții noastre cotidiene, încât nu am pus nici un fel de întrebări şi nu am comentat veridicitatea faptului. Lumina soarelui era aproape

orbitoare.

— Cum ne-am întors? a întrebat Carol. Sau, mai curând, când ne-am întors?

Nu aveam nici o idee ce să spun sau ce să cred. Eram prea stupefiat să fac speculații, ceea ce ar fi fost singurul lucru pe care l-aş fi putut face.

— Crezi că tocmai ne-am întors? a insistat Carol. Sau poate am dormit aici toată noaptea. Priveşte! Suntem dezbrăcați. Când ne-am scos hainele?

— Le-am scos acolo, în cealaltă lume, am spus eu şi am fost surprins de sunetul propriei mele voci.

Răspunsul meu a părut s-o pună pe Carol în încurcătură. S-a uitat nedumerită la mine şi apoi la propriul trup gol. Am stat acolo, aşa, fără să ne mişcăm, timp îndelungat. Ambii păream să fim lipsiți de orice putere de voință. Pe urmă însă, brusc, am avut instantaneu acelaşi gând. Ne-am îmbrăcat în mare viteză, am ieşit în fugă din cameră, am coborât pe scări cele două etaje, am traversat strada şi ne-am năpustit în hotelul lui don Juan.

Gâfâind inexplicabil de tare — întrucât, de fapt, nu făcuserăm un efort fizic atât de mare

— i-am relatat acestuia, luându-ne vorba din gură, ceea ce făcuserăm. El ne-a confirmat bănuielile.

— Ceea ce ați făcut voi doi este aproape cel mai periculos lucru pe care şi-l poate imagină cineva, a spus el.

S-a adresat apoi lui Carol, spunându-i că acțiunea noastră fusese deopotrivă un succes total şi un fiasco. Reuşiserăm să ne transferăm conştiința din lumea cotidiană în corpurile noastre energetice, efectuând astfel călătoria în toată materialitatea noastră, dar nu reuşiserăm să ne sustragem influenței făpturilor anorganice. A afirmat că, de obicei, visătorii trăiesc întreaga experiență ca pe o succesiune lentă de etape de tranziție şi că trebuie să-şi exprime cu glas tare intenția de a folosi conştiința ca element facilitant. În cazul noastru însă, toate aceste etape au fost anulate. Din cauza intervenției făpturilor anorganice, noi doi fuseserăm de-a dreptul azvârliți cu o viteză înspăimântătoare într-o lume îngrozitor de periculoasă.

— Nu energia voastră combinată a fost cea care a făcut posibilă călătoria aceasta, a continuat el, ci altceva. Ceva ce a ales şi hainele potrivite pentru voi.

— Vrei să spui că hainele şi patul, şi încăperea aceea au existat numai pentru că totul a fost organizat de făpturile anorganice? a întrebat Carol.

— Fără doar şi poate, a răspuns don Juan. În mod obişnuit, visătorii sunt doar spectatori. Dar aşa cum s-a desfăşurat călătoria voastră, voi doi ați căpătat locuri chiar în primul rând de lângă scenă şi ați trăit damnațiunea vrăjitorilor din vechime. Ceea ce vi s-a întâmplat vouă este exact ceea ce li s-a întâmplat lor. Făpturile anorganice i-au dus în lumi de unde nu s-au mai putut întoarce. Trebuia să-mi fi dat seama — dar nici nu mi-a trecut prin gând aşa ceva — că făpturile anorganice vor prelua comanda şi vor încerca să vă întindă şi vouă aceeaşi cursă.

— Vrei să spui că voiau să ne țină pentru totdeauna acolo? a întrebat Carol.

— Dacă ieşeați din cocioaba aceea, acum ați fi rătăcit fără speranță prin acea lume, a spus don Juan.

Ne-a explicat că, deoarece intrasem în acea lume cu toate caracteristicile noastre fizice, fixarea punctelor noastre de asmblare în poziția aleasă în prealabil de făpturile

anorganice exercita o asemenea dominație, încât a creat un fel de ceață care a şters orice amintire a lumii din care veniserăm. A adăugat că, la fel ca în cazul vrăjitorilor din vechime, consecința naturală a unei astfel de imobilizări este faptul că punctul de asamblare al visătorilor nu se poate reîntoarce în poziția sa obişnuită.

— Gândiți-vă numai, ne-a incitat el. Probabil că asta este ce ni se întâmplă tuturor în lumea vieții noastre de zi cu zi. Suntem aici, iar fixarea punctului nostru de asamblare ne domină atât tare, încât ne-a făcut să uităm de unde venim şi care a fost motivul pentru care am venit aici.

Don Juan nu a mai vrut să vorbească despre călătoria noastră. Am avut sentimentul că se ferea să ne provoace alte nelinişti şi temeri. Ne-a scos în oraş să luăm o întârziată masă de prânz. Când am ajuns la restaurant — aflat două cvartale mai jos pe bulevardul Francisco Madero — se făcuse ora şase după-amiazâ. Eu şi Carol dormiserăm — dacă asta era ceea ce am făcut — aproximativ optsprezece ore.

Numai lui don Juan îi era foame. Carol a remarcat, cu o undă de iritare, că acesta

mânca precum un porc. La auzul râsului lui don Juan, multe capete s-au întors în direcția noastră.

Era o seară caldă. Cerul era senin. Aşezați pe o bancă din Paseo Alameda ne simțeam mângâiați de o briză uşoară.

— Există o întrebare care nu-mi dă pace, i s-a adresat Carol lui don Juan. Nu am folosit conştiința ca mijloc pentru a ne deplasa, aşa-i?

— Este adevărat, a spus don Juan şi a oftat adânc. Misiunea era de a vă furişa fără ca făpturile anorganice să prindă de veste şi nu de a fi conduşi de ele.

— Ce se va întâmpla acum? a întrebat ea.

— Vă veți amâna stalkingul stalkerilor până veți fi mai puternici, a spus el. Sau poate că nu veți realiza niciodată asta. Nu are o prea mare importanță; dacă nu se poate acționa într-o direcție, se va putea în alta. Vrăjitoria este strădanie continuă.

Ne-a explicat din nou, ca şi cum ar fi vrut să fixeze definitiv explicațiile sale în mințile noastre, că pentru a folosi conştiința ca pe un instrument al mediului, visătorii trebuie, mai întâi, să facă o călătorie în lumea făpturilor anorganice. Apoi trebuie să se

folosească de această călătorie ca de o trambulină şi, posedând energia întunecată necesară, trebuie să intenționeze să fie azvârliți, prin intermediul conştiinței, în altă lume.

— Eşecul călătoriei voastre s-a datorat faptului că nu ați avut timp să vă folosiți conştiința ca element al deplasării, a continuat el. Înainte chiar de a ajunge în lumea făpturilor anorganice, voi doi vă şi aflați în altă lume.

— Ce ne recomanzi să facem acum? l-a întrebat Carol.

— Vă recomand să vă vedeți cât mai rar cu putință, a spus el. Sunt sigur că făpturile anorganice nu vor rata şansa de a vă înhață pe amândoi, mai ales dacă vă uniți forțele.

Astfel că eu şi Carol Tiggs ne-am ținut în mod premeditat departe unul de altul de atunci încolo. Perspectiva că am fi putut, din neatenție, să provocăm o altă călătorie similară, reprezenta un risc prea mare pentru noi. Don Juan a susținut decizia noastră, repetându-ne mereu şi mereu că amândoi, la un loc, aveam destulă energie pentru a tenta făpturile anorganice să încerce să ne ademenească din nou.

Don Juan mi-a readus exercițiile de visat în sfera preocupării de *a vedea* energie în stări generatoare de energie asemănătoare visului. În decursul timpului, am *văzut* tot ce se înfățişa în fața mea. În felul acesta, am a-juns într-o situație foarte stranie: am devenit incapabil să relatez pe înțeles ceea ce *văzusem.* Senzația mea era că atinsesem stări de percepție pentru care nu existau cuvinte.

Don Juan a explicat viziunile mele incomprehensibile şi indescriptibile prin faptul că corpul meu energetic folosea conştiința ca element, nu pentru a călători, pentru că nu aveam suficientă energie, ci pentru a pătrunde în câmpurile energetice ale materiei neînsuflețite sau ale ființelor vii.

10. ARENDAŞUL

Pentru mine nu au mai urmat exerciții de visat în maniera în care mă obişnuisem. Cu următoarea ocazie când l-am văzut, don Juan m-a repartizat sub îndrumarea a două femei din grupul său: Florinda şi Zuleica, cele mai apropiate adepte ale sale. Învățăturile lor nu se refereau deloc la porțile visatului, ci la diferitele modalități de utilizare a corpului energetic, iar lecțiile nu au durat suficient ca să aibă vreo influență asupra mea. Mi-au lăsat impresia că le interesa mai mult să mă verifice decât să mă învețe ceva.

— Nu mai am ce să te învăț despre visat, a spus don Juan când l-am chestionat asupra acestei situații. Timpul petrecut de mine pe pământ s-a încheiat. Dar Florinda rămâne. Ea este cea care vă va îndruma, nu numai pe tine, ci şi pe toți ceilalți ucenici ai mei.

— Va continua antrenamentele mele de visat?

— Nu ştiu asta şi nici ea nu ştie. Totul depinde de spirit. Adevăratul conducător al jocului. Noi nu suntem jucători independenți. Suntem doar pioni în mâinile lui. Urmând poruncile spiritului, trebuie să-ți spun ce este

cea de a patra poartă a visatului, deşi nu te mai pot îndruma.

— Ce rost mai are să-mi stârneşti interesul? Prefer să nu ştiu.

— Spiritul nu lasă ăsta la discreția ta sau a mea. Trebuie să-ți prezint cea de a patra poartă a visatului, fie că-mi place sau nu.

Don Juan mi-a explicat că la cea de a patra poartă a visatului corpul energetic călătoreşte către locuri concrete specifice şi că sunt trei moduri de utilizare a celei de a patra porți: unu — pentru a călători în locuri concrete din această lume; doi — pentru a călători în locuri concrete, aflate în afara acestei lumi; şi trei — pentru a călători în locuri care există numai în intenția altora. A spus că cel de al treilea mod este cel mai dificil şi cel mai periculos dintre cele trei şi, indiscutabil, categoria preferată de călătorii a vrăjitorilor din timpuri străvechi.

— Ce vrei să fac cu aceste cunoştințe? am întrebat eu.

— Pentru moment, nimic. Clasează-le până când vei avea nevoie de ele.

— Vrei să spui că pot trece prin cea de a patra poartă de unul singur, fără nici un ajutor?

— Dacă poți sau nu să faci asta depinde numai de spirit.

A abandonat brusc subiectul, dar nu mi-a lăsat senzația că ar trebui să încerc să ajung la cea de a patra poartă şi s-o trec de unul singur.

Apoi don Juan a fixat o ultimă întâlnire cu mine pentru a-mi oferi, spunea el, un fel de lecție finală, care să însumeze concluziile şi sfaturile sale la încheierea antrenamentelor mele de visat. Mi-a spus să vin în orăşelul din sudul Mexicului, unde locuia împreună cu ceilalți vrăjitori din grupul său.

Am ajuns acolo după-amiaza târziu. Am stat cu don Juan în curtea interioară a casei sale, în nişte fotolii incomode de răchită împletită, căptuşite cu perne groase, supradimensionate. Don Juan a râs şi mi-a făcut cu ochiul. Fotoliile erau un dar primit din partea uneia dintre membrele grupului său, aşa că, pur şi simplu, trebuia să stăm pe ele ca şi cum nu ne-ar fi incomodat nimic. Mai ales pe el. Fuseseră cumpărate pentru el în Phoenix, Arizona, şi aduse cu mare dificultate în Mexic.

Don Juan m-a rugat să-i citesc o poezie de Dylan Thomas, care, spunea el, era deosebit de încărcată de semnificații pentru mine în acel moment.

Doream fierbinte să mă îndepărtez
De minciuna ce sfârâie pârjolită
Şi de vaietul continuu al vechilor spaime
Ce creşte tot mai teribil pe măsură ce ziua
Trece peste deal să se cufunde în marea adâncă...
Doresc fierbinte să mă îndepărtez, darmi-e teamă;
O fărâmă de viață, neconsumată încă, ar putea sări-n scânteie
Din vechea minciună ce arde-n țarină
Şi, explodând în aer, *să mă lase pe jumătate orb.*

Don Juan s-a ridicat şi a spus că se duce să facă o plimbare în piața din centrul orăşelului. M-a invitat să merg cu el. Am presupus imediat că poezia îi produsese o reacție negativă şi simțea nevoia să o risipească.

Pe drumul către piață nici unul din noi nu a scos un cuvânt. Am făcut de vreo două ori

înconjurul pieței, tot fără nici o vorbă. Se aflau acolo destul de mulți oameni, înghesuindu-se în jurul magazinelor de pe străzile ce încadrau parcul pe laturile de est şi de nord. Toate străzile din jurul pieței aveau pavaje pline de neregularități. Casele erau masive, clădiri cu un singur nivel, construite din cărămizi de argilă albă, cu acoperişuri de olane, pereți văruiți şi uşi vopsite în albastru sau cafeniu. Pe o stradă laterală, la un cvartal distanță de piață, se profilau amenințător, pe deasupra acoperişului singurului hotel din oraş, zidurile înalte ale uriaşei biserici coloniale ce semăna cu o moschee musulmană. Pe latura de sud erau două restaurante, care coexistau în mod inexplicabil unul lângă altul şi făceau afaceri bune, servind, practic, acelaşi meniu la aceleaşi prețuri.

Am rupt tăcerea şi l-am întrebat pe don Juan dacă şi lui i se părea ciudat că între cele două restaurante nu era nici o diferență.

— Orice este posibil în acest oraş, a răspuns el. Felul în care a spus-o însă m-a neliniştit.

— De ce eşti atât de nervos? m-a întrebat el cu o expresie serioasă. Ştii ceva şi nu-mi

spui?

— De ce sunt nervos? Bună glumă. Sunt totdeauna nervos când mă aflu în preajma ta, don Juan. Câteodată, mult mai mult decât ceilalți.

A părut că face un efort serios să nu izbucnească în ris.

— Nagualii nu sunt tocmai cele mai plăcute ființe de pe fața pământului, a spus el pe un ton de scuză. Am învățat asta din proprie experiență, fiind pus în situația de a avea de a face cu profesorul meu, teribilul nagual Julian. Simpla lui prezență mă speria de moarte. Iar când își îndrepta atenția asupra mea, aveam întotdeauna senzația că viața mea nu făcea nici cât o ceapă degerata.

— Este incontestabil, don Juan, că tu ai acelaşi efect asupra mea.

A râs din toată inima.

— Nu, nu. Categoric, exagerezi. În comparație cu el, eu sunt un înger.

— Poate că eşti un înger în comparație, numai că nagualul Julian nu este aici, pentru a te putea compara cu el.

A râs o clipă, apoi a devenit din nou serios.

— Nu ştiu de ce, dar este clar că sunt

cuprins de spaimă, am explicat eu.

— Crezi că ai vreun motiv să fii cuprins de spaimă? a întrebat el şi s-a oprit din mers pentru a mă privi în faţă.

Tonul său şi sprâncenele ridicate mi-a creat impresia că mă suspecta că ştiu ceva ce nu-i dezvăluiam. Era evident că aşteaptă o destăinuire din partea mea.

— Insistenţa ta mă pune pe gânduri, am spus eu. Eşti sigur că nu tu eşti cel care are un as ascuns în mânecă?

— Am, într-adevăr, un as în mânecă, a admis el şi a zâmbit. Dar nu asta este problema. Problema este că aici, în acest oraş, există ceva ce te aşteaptă pe tine. Iar tu nu prea ştii exact ce este sau ştii ce este, dar nu îndrăzneşti să-mi spui, ori chiar nu ştii nimic despre asta.

— Ce mă aşteaptă pe mine aici?

În loc să-mi răspundă, don Juan şi-a reluat brusc mersul şi am continuat să ne plimbăm în jurul pieţei în deplină tăcere. Am înconjurat-o de mai multe ori, căutând un loc unde să ne aşezăm. La un moment dat, câteva tinere, care stăteau pe o bancă, s-au ridicat şi au plecat.

— De ani de zile îţi tot vorbesc despre

practicile aberante ale vrăjitorilor din Mexicul antic, a spus don Juan, aşezându-se pe bancă şi făcându-mi semn să mă aşez lângă el.

Cu râvna cuiva care nu mai vorbise nicicând despre asta, mi-a relatat din nou ceea ce-mi spusese de nenumărate ori, că acei vrăjitori, mânați de interese extrem de egoiste îşi concentraseră toate eforturile în acțiunea de perfecționare a practicilor care i-au îndepărtat tot mai tare de cumpătare şi de echilibrul psihic şi că, în cele din urmă, au fost exterminați atunci când structurile complicate de credințe şi practici, pe care le alcătuiseră, au devenit atât de împovărătoare, încât nu le-au mai putut susține.

— Vrăjitorii din timpuri străvechi au trăit şi au proliferat în această zonă, bineînțeles, a spus el, urmărindu-mi reacțiile. Aici, pe locul acestui oraş. Oraşul actual a fost construit pe fundațiile unuia dintre oraşele lor. Aici, în această zonă, şi-au desfăşurat ei întreaga activitate.

— Eşti sigur de asta, don Juan?

— Da. Şi la fel vei fi şi tu, foarte curând.

Neliniştea meă crescândă mă forța să făc

ceva ce detestam: să mă concentrez asupra mea. Don Juan, sesizând încurcătura mea, m-a incitat în continuare.

— Foarte curând vom şti dacă semeni într-adevăr cu vrăjitorii din vechime său cu vrăjitorii contemporani, a spus el.

— Mă scoţi din minţi cu toată vorbăria asta ciudată şi rău-prevestitoare, am protestat eu.

Cei treisprezece ani petrecuţi alături de don Juan mă pregătiseră, mai presus de toate, în sensul de a concepe panica drept ceva ce era în permanenţă foarte aproape, gata să se declanşeze.

Don Juan părea să şovăie. Am observat privirile furişe pe care le arunca în direcţia bisericii. Era chiar neatent. Când i-am vorbit, nu a auzit ce i-am spus. Am fost nevoit să repet întrebarea.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, aştept, a spus el. Fireşte că aştept pe cineva. Încercam doar să simt pulsul împrejurimilor. M-ai surprins în acţiunea de sondare a zonei cu ajutorul corpului meu energetic.

— Şi ce ai simţit, don Juan?

— Corpul meu energetic simte că toate

sunt la locul lor. Piesa se joacă în seara asta. Tu eşti principalul protagonist. Eu sunt un actor de compoziție, cu un rol mic, dar însemnat. Ies din scenă în primul act.

— Despre ce tot vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu mi-a răspuns. A zâmbit doar cu subînțeles.

— Pregătesc terenul, a spus. Îți fac încălzirea — ca să zicem aşa — insistând asupra ideii că vrăjitorii din timpurile moderne au primit o lecție dură. Şi-au dat seama că numai dacă rămân total detaşați pot avea energia de a fi liberi. Detaşarea lor este de un tip special, născută nu din frică sau indolență, ci din convingere.

Don Juan s-a oprit, s-a ridicat şi şi-a întins brațele în față, lateral şi, apoi, către spate.

— Fă şi tu la fel, m-a sfătuit. Îți relaxează corpul, iar tu trebuie să fii foarte relaxat pentru a face față la ceea ce te aşteaptă diseară. A zâmbit larg. Diseară te aşteaptă fie totala detaşare, fie completa subjugare de către propriile plăceri şi slăbiciuni. Este o opțiune pe care trebuie să o facă orice nagual din branşa mea. S-a aşezat din nou şi a

răsuflat adânc. Părea că ceea ce-mi spusese îi epuizase întreaga energie. Cred că înțeleg ce înseamnă detaşarea şi subjugarea, a continuat el, pentru că am avut privilegiul de a cunoaşte doi naguali: pe binefăcătorul meu, nagualul Julian, şi pe binefăcătorul acestuia, nagualul Elias. Am observat ce-i deosebea. Nagualul Elias era într-atât de detaşat, încât avea capacitatea să renunțe la un dar de putere. Nagualul Julian era şi el detaşat, dar nu îndeajuns pentru a putea renunța la un asemenea dar.

— Judecând după cum vorbeşti, am spus eu, aş zice că ai de gând să mă supui unui test oarecare diseară. Aşa este?

— Eu nu am puterea să te supun la nici un fel de teste, dar spiritul are această putere, a spus el cu un surâs şi a adăugat: eu sunt doar un intermediar al său.

— Ce intenționează spiritul să-mi facă, don Juan?

— Tot ce-ți pot spune este că diseară vei avea o lecție de visat, aşa cum au fost precedentele din acest domeniu, dar lecția nu va fi predată de mine. Altcineva îți va fi profesor şi te va îndruma diseară.

— Cine va fi profesorul şi îndrumătorul

meu?

— Un musafir a cărui prezență poate fi pentru tine o groaznică surpriză sau poate să nu te surprindă deloc.

— Şi care este tema lecției de visat pe care o voi avea?

— Este cea de a patra poartă a visatului. Lecția este compusă din două părți. Prima parte ți-o voi explica eu imediat. Cea de a doua parte nu-ți poate fi explicată de nimeni, pentru că este ceva ce ține numai de tine. Toți nagualii din branşa mea au beneficiat de această lecție în două părți, dar niciuna dintre aceste lecții nu s-a asemănat cu celelalte; fiecare a fost astfel structurată, încât să corespundă trăsăturilor de caracter ale fiecărui nagual.

— Explicațiile tale nu mă ajută defel, don Juan. Devin din ce în ce mai nervos.

Am rămas tăcuți un răstimp îndelungat. Eram tulburat şi nu aveam astâmpăr. Nu ştiam ce să mai spun, fără să devin cicălitor.

— După cum ştii, pentru vrăjitorii contemporani perceperea directă a energiei este o realizare ce se obține prin efortul personal al fiecăruia, a spus don Juan. Nu manevrăm punctul de asamblare prin auto

disciplină. Pentru vrăjitorii din vechime, deplasarea punctului de asamblare era consecința situației de supunere în care se plasau față de alții, față de profesorii lor, care realizau aceste deplasări prin operațiuni misterioase şi le ofereau discipolilor lor ca daruri de putere. Cineva cu mai multă energie decât noi ne poate face orice, a continuat el. De exemplu, nagualul Julian ar fi putut să mă transforme în orice ar fi dorit el, într-un demon sau într-un sfânt. Dar era un nagual impecabil şi m-a lăsat să fiu eu însumi. Vrăjitorii din vechime nu erau atât de impecabili şi, prin strădania lor permanentă de a-şi asigura controlul asupra altora, au reuşit să instaureze o atmosferă de întuneric şi teroare, care s-a transmis de-a lungul timpului de la profesor la discipol. S-a ridicat şi şi-a rotit privirea asupra împrejurimilor. După cum vezi, nu este mare lucru de capul oraşului ăstuia, a spus în continuare, dar el exercită o fascinație unică pentru luptătorii din branşa mea. Aici se află sursa a ceea ce suntem şi sursa a ceea ce nu vrem să fim. Deoarece mie mi-a sosit sorocul, trebuie să-ți transmit unele idei, să-ți relatez unele întâmplări, să te pun în legătură cu unele

ființe, chiar aici, în acest oraş, exact aşa cum a făcut cu mine binefăcătorul meu.

Don Juan a spus că repetă ceva ce-mi era deja cunoscut, că ceea ce era el şi tot ce ştia reprezentau moştenirea lăsată de profesorul său, nagualul Julian. Acesta, la rândul său, moştenise totul de la profesorul său, nagualul Elias. Şi aşa mai departe, nagualul Elias, de la nagualul Rosendo; acesta, de la nagualul Lujan; nagualul Lujan, de la nagualul Santisteban; iar nagualul Santisteban, de la nagualul Sebastian.

Mi-a spus din nou, pe un ton foarte oficial, ceva ce-mi explicase de mai multe ori în trecut, că înaintea nagualului Sebastian existaseră opt alți naguali, dar că aceştia fuseseră total diferiți de cei care au urmat. Avuseseră o cu totul altă atitudine față de vrăjitorie, o cu totul altă concepție asupra ei, deşi făceau totuşi parte din aceeaşi linie de descendență cu cei din branşa sa.

— Acum, trebuie să-ți aminteşti şi să-mi repeți tot ce ți-am spus despre nagualul Sebastian, mi-a cerut el.

Solicitarea sa mi s-a părut ciudată, dar am repetat tot ceea ce-mi fusese spus fie de el, fie de cei din grupul său referitor la

nagualul Sebastian şi legendarul bătrân vrăjitor, cel care sfidează moartea, cunoscut sub apelativul de arendaş.

— Ştii că cel care sfidează moartea ne face daruri de putere la fiecare nouă generație, a spus don Juan. Iar natura specifică a acestor daruri este ceea ce a schimbat cursul evoluției branşei noastre.

Mi-a explicat că arendaşul, fiind un vrăjitor din vechea şcoală, învățase de la profesorii săi toate subtilitățile referitoare la deplasarea punctului de asamblare. Întrucât avea la activ, probabil, mii de ani de viață şi conştiință străină nouă — timp din belşug pentru a se perfecționa — ştia cum se pot obține şi menține sute, dacă nu chiar mii, de poziții ale punctului de asamblare. Darurile lui erau deopotrivă ca nişte diagrame reprezentând deplasarea punctului de asamblare în poziții specifice şi ca nişte ghiduri conținând instrucțiuni asupra modului în care punctul poate fi imobilizat în oricare dintre aceste poziții, astfel putându-se realiza coeziunea.

Don Juan era în cea mai bună formă de povestitor. Nu-l mai văzusem niciodată relatând ceva cu atâta dramatism. Dacă nu

l-aş fi cunoscut bine, aş fi putut jura că vocea sa avea inflexiunile joase şi încărcate de nelinişte ale cuiva stăpânit de teamă sau griji. Gesturile sale îmi creau impresia unui actor talentat care interpretează la perfecție o stare de nervozitate şi adâncă preocupare.

El s-a uitat cu atenție la mine şi, pe tonul şi în maniera cuiva care făcea o dezvăluire dureroasă, a spus că, de exemplu, nagualul Lujan primise din partea arendaşului un dar de cincizeci de poziții. Dădea din cap sacadat, ca şi când m-ar fi îndemnat, fără vorbe, să reflectez la ceea ce tocmai îmi spusese. N-am zis nimic.

— Cincizeci de poziții! a exclamat el cu uimire. Pentru un dar, una sau, cel mult, două poziții ar fi fost mai mult decât suficient. A ridicat din umeri în semn de consternare. Mi s-a spus că arendaşul îl plăcea pe nagualul Lujan foarte mult, a continuat el. Au legat o prietenie atât de strânsă, încât erau, practic, nedespărțiți. Se spune că nagualul Lujan şi arendaşul obişnuiau să intre tacticos în biserica de colo în fiecare dimineață, pentru a asista la slujba de dimineață.

— Chiar aici, în acest oraş? am întrebat

eu, total surprins.

— Chiar aici, a răspuns el. Este posibil ca ei să fi şezut chiar în acest loc, pe o altă bancă, cu mai bine de o sută de ani.

— Nagualul Lujan şi arendaşul s-au plimbat într-adevăr prin această piață? am întrebat eu din nou, incapabil să-mi stăpânesc uimirea.

— Cu siguranță! a exclamat el. Te-am adus aici în seara asta pentru că poezia pe care mi-ai citit-o mi-a sugerat că este timpul să-l cunoşti pe arendaş.

Am fost cuprins instantaneu de panică, de parcă aş fi fost trăznit. Pentru un moment a trebuit să respir pe gură.

— Am tot discutat despre extraordinarele realizări ale vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus don Juan în continuare. Dar este dificil atunci când trebuie să vorbeşti numai în termeni abstracți, fără a avea posibilitatea unei cunoaşteri directe. Pot să-ți repet până-n ziua de apoi ceva ce este clar ca lumina zilei pentru mine, dar imposibil de înțeles ori de crezut pentru tine, pentru că îți lipseşte cunoaşterea practică a respectivei noțiuni.

S-a ridicat şi m-a privit din creştet până-n

tălpi.

— Hai să mergem la biserică, mi-a spus. Arendaşului îi sunt dragi biserica şi împrejurimile ei. Sunt sigur că acum este momentul să mergem acolo.

De foarte puține ori pe tot parcursul relației mele cu don Juan am simțit o asemenea aprehensiune. Eram ca paralizat. Când m-am ridicat, tremuram din tot corpul. Stomacul îmi era un ghem de nervi. Totuşi, l-am urmat pe don Juan, fără o vorbă, când s-a îndreptat spre biserică. Mă împleticeam şi mi se tăiau genunchii la fiecare pas. După ce am străbătut scurta distanță din piață până la treptele de calcar ale pridvorului bisericii, era cât pe ce să leşin. Don Juan m-a luat de după umeri ca să mă sprijine.

— Iată-l acolo pe arendaş, a spus el pe un ton atât de normal de parcă tocmai văzuse un vechi prieten.

Am privit în direcția în care se uita şi am văzut un grup de cinci femei şi trei bărbați în capătul opus al pridvorului. Privirea mea rapidă şi speriată nu a înregistrat nimic neobişnuit în legătură cu oamenii aceia. Nu am putut nici măcar să-mi dau seama dacă intrau în biserică sau ieşeau din ea. Am

observat totuşi că păreau să se fi întâlnit întâmplător şi nu erau împreună.

Până când don Juan şi cu mine am ajuns la uşița scundă, tăiată în masivul portal de lemn, trei dintre femei intraseră în biserică. Cei trei bărbați şi celelalte două femei tocmai plecau. Am avut un moment de zăpăceală şi m-am uitat la don Juan pentru instrucțiuni. Mi-a indicai, cu o mişcare din cap, recipientul cu apă sfințită.

— Trebuie să respectăm rânduiala şi să ne facem semnul crucii, mi-a şoptit.

— Unde este arendaşul? am întrebat eu, tot în şoaptă.

Don Juan şi-a înmuiat vârfurile degetelor în recipient şi s-a închinat. Cu un gest hotărât din cap, m-a îndemnat să fac la fel.

— Arendaşul era unul dintre cei trei bărbați care au plecat? am şoptit eu aproape direct în urechea lui.

— Nu, a răspuns el în şoaptă. Arendaşul este una din femeile care au rămas aici. Cea din ultimul rând de bănci.

În clipa aceea, o femeie din ultimul rând şi-a întors capul către mine, a zâmbit şi a dat din cap. Dintr-un salt, am fost la uşă şi am fugit afară. Don Juan a alergat după mine.

Cu o agilitate incredibilă, m-a ajuns din urmă şi m-a apucat de braţ.

— Unde te duci? m-a întrebat el cu faţa şi întregul corp contorsionate de râs.

M-a ţinut strâns de braţ, în timp ce eu gâfâiam, încercând să trag cât mai mult aer în piept. Simţeam că mă sufoc. Hohotele de râs ale lui don Juan se succedau ca valurile oceanului. M-am smucit din strânsoarea mâinilor lui şi m-am îndreptat către piaţă. El a venit după mine.

— Nu mi-am imaginat că vei fi atât de tulburat, a spus, zguduit de noi hohote de râs.

— De ce nu mi-ai spus că arendaşul este o femeie?

— Vrăjitorul de acolo, din biserică, este cel care sfidează moartea, a spus el solemn. Pentru un vrăjitor de talia lui, atât de versat în domeniul deplasării punctului de asamblare, a fi bărbat sau femeie este o chestiune de preferinţă sau de circumstanţă. Aceasta este prima parte a lecţiei de visat pe care am spus că o vei avea. Iar cel care sfidează moartea este musafirul misterios care te va îndruma pe parcursul ei.

Se ţinea de şale, înecându-se şi tuşind de

atâta râs. Rămăsesem fără grai. Apoi m-a apucat o furie subită. Nu eram furios pe don Juan sau pe mine ori pe cineva anume. Era o furie rece care mă făcea să mă simt de parcă pieptul şi muşchii gâtului erau gata să-mi explodeze.

— Să mergem înapoi la biserică, am strigat cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

— Haide, haide, a spus el pe un ton liniştitor. Nu trebuie chiar să te arunci aşa în foc. Gândeşte-te. Reflectează. Cumpăneşte lucrurile. Linişteşte-ți cugetul. N-ai mai fost niciodată în viață pus în fața unei asemenea încercări. Acum ai nevoie de calm. Nu pot să-ți spun ce anume să faci. Pot doar, ca orice alt nagual, să te confrunt cu provocarea, după ce-ți voi fi spus — în termeni indirecți — tot ce este oportun. Aceasta este încă una dintre manevrele utilizate de naguali: să spui tot, fără a spune lucrurilor pe nume, sau să soliciți, fără ca, efectiv, să ceri.

Voiam să terminăm cât mai repede cu tot. Dar don Juan a spus că un scurt respiro m-ar putea ajuta să-mi recapăt ce mai rămăsese din încrederea în mine. Mi s-au

tăiat genunchii. Cu multă solicitudine, don Juan m-a ajutat să mă aşez pe bordură şi s-a aşezat lângă mine.

— Prima parte a lecției acesteia de visat se referă la faptul că masculinitatea şi feminitatea nu sunt stări definitive, ci rezultatul unei acțiuni specifice de poziționare a punctului de asamblare, a spus el. Acțiunea este, normal, o chestiune de voință şi de instruire corespunzătoare. Întrucât acesta a fost un subiect foarte îndrăgit de vrăjitorii din vechime, ei sunt singurii care pot face lumină în problema respectivă.

Probabil, pentru că era singurul lucru rațional pe care-l puteam face, am început o controversă cu don Juan.

— Nu pot să accept sau să cred ceea ce-mi prezinți, i-am spus şi am simțit cum mă încing la față.

— Dar ai văzut femeia, a ripostat don Juan. Crezi că toate astea nu sunt decât trucuri?

— Nu ştiu ce să cred.

— Ființa aceea din biserică este cu adevărat o femeie, a spus el cu vehemență. De ce trebuie să te neliniştească asta atât de

mult? Faptul că ea s-a născut bărbat nu face decât să ateste ce putere au acțiunile vrăjitorilor din vechime. Acest lucru n-ar trebui să te surprindă. Ai experimentat deja în practică toate principiile vrăjitoriei.

Simțeam că pleznesc de atâta încordare. Don Juan mi-a spus, pe un ton acuzator, că vreau doar să discut în contradictoriu. Cu o răbdare forțată, dar cu nedisimulatâ morgă, i-am expus principiile biologice ce stau la baza caracterului masculin şi feminin.

— Înțeleg toate astea, a zis el. Şi ai dreptate în ceea ce spui. Cusurul tău este că încerci să conferi afirmațiilor tale o valabilitate universală.

— Dar vorbim aici despre principii de bază, am strigat eu. Acestea vor fi determinante pentru om aici sau în oricare alt loc din univers.

— Aşa este, aşa este, a spus el pe un ton calm. Tot ce spui tu este adevărat atâta timp cât punctul nostru de asamblare rămâne în poziția sa obişnuită. Dar, în momentul în care este deplasat dincolo de anumite limite şi nu mai funcționează regulile lumii noastre de zi cu zi, nici unul dintre principiile atât de dragi ție nu mai are valabilitatea totală pe

care o susții. Greşeala pe care o faci este să uiți că cel care sfidează moartea a depăşit aceste limite de mii şi mii de ori. Nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că arendaşul nu mai este sub influența aceloraşi forțe care te guvernează pe tine acum.

I-am spus că disputa mea, dacă putea fi numită dispută, era nu cu el, ci cu acceptarea laturii practice a vrăjitoriei, care — până în acel moment — fusese atât de abstractă şi îndepărtată, încât nu constituise niciodată o problemă reală pentru mine. Am subliniat că, în calitate de visător, aveam experiența necesară pentru a confirma că în visat este posibil orice. I-am reamintit că el însuşi îmi susținuse şi cultivase această convingere, împreună cu cea privind necesitatea imperioasă a unei minți sănătoase. Ceea ce-mi prezenta el acum în cazul arendaşului era o nebunie, un subiect ce se preta doar pentru visat, dar nu şi pentru lumea reală. I-am declarat că pentru mine ceea ce susținea el era dezgustător şi de neconceput.

— Şi de ce această reacție violentă? a întrebat el cu un zâmbet.

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

M-am simțit penibil.

— Cred că o percep ca pe un atac la însăşi esența mea de om, am recunoscut.

Aşa şi era. Numai gândul că femeia din biserică era bărbat îmi producea cumva greață.

Mi-a trecut deodată prin minte o idee: probabil că arendaşul este un travestit. L-am chestionat imediat pe don Juan cu toată seriozitatea asupra unei asemenea posibilități. A râs atât de tare, încât părea gata să leşine.

— Este o posibilitate care ține prea mult de cele lumeşti, a spus el. Poate că vechii tăi prieteni ar face aşa ceva. Cei noi însă au resurse mult mai mari şi sunt mai puțin obsedați de sex. Repet. Ființa aceea din biserică este o femeie. Este o „ea". Şi are toate organele şi trăsăturile caracteristice unei femei. A zâmbit malițios. Întotdeauna te-ai simțit atras de femei, nu-i aşa? Se pare că această situație a fost creată special pentru tine.

Amuzamentul său era atât de autentic şi de inocent, încât m-am molipsit şi eu. Am râs amândoi. El, cu toată impetuozitatea, iar eu, cu toată aprehensiunea.

Atunci, am luat o decizie. M-am ridicat şi am spus răspicat că nu nutream nici o dorință să am de-a face cu arendaşul, indiferent de forma şi aspectul său. Opțiunea mea era să mă retrag din această acțiune şi să mă întorc la casa lui don Juan, apoi acasă la mine.

Don Juan a spus că — din punctul lui de vedere — nu avea nimic împotriva deciziei mele, şi am pornit pe drumul de întoarcere către locuința lui. În mintea mea, gândurile mi se succedau cu o viteză sălbatică. Procedam oare cum era mai bine? Fugeam de teamă? Desigur că imediat am explicat rațional decizia mea ca fiind corectă şi inevitabilă. La urma urmelor, pe mine nu mă interesau achizițiile de nici un fel — mă asiguram eu pe mine însumi — iar primirea darurilor arendaşului era ca şi când aş fi achiziționat o proprietate. Apoi am fost cuprins de îndoieli şi de curiozitate. Erau atâtea întrebări pe care aş fi putut să i le pun celui care sfidează moartea.

Inima a început să-mi bată atât de tare, încât îi simțeam bătăile în stomac. Bătăile s-au transformat brusc în vocea emisarului, care şi-a încălcat promisiunea de a nu se

amesteca şi mi-a spus că o forță inimaginabilă îmi accelera pulsul pentru a mă face să mă întorc la biserică; să merg către casa lui don Juan însemna să merg la moarte. M-am oprit şi i-am comunicat grabnic lui don Juan spusele emisarului.

— Este adevărat? l-am întrebat.

— Mă tem că da, a recunoscut el timid.

— De ce nu mi-ai spus asta, don Juan? Aveai de gând să mă laşi să mor, pentru că crezi că sunt un laş? l-am întrebat eu mânios.

— Nu mureai tu aşa, cu una cu două. Corpul tău energetic are resurse inepuizabile. Şi nu mi-a trecut niciodată prin minte să te consider un laş. Îți respect deciziile şi puțin îmi pasă care sunt motivațiile lor. Eşti, ca şi mine, la capăt de drum. Aşa că fii un adevărat nagual. Nu te ruşina de ceea ce eşti. Dacă ai fi fost laş, cred că ai fi murit de frică demult, cu mulți ani în urmă. Dar dacă ți-e prea teamă să-l cunoşti pe cel care sfidează moartea, atunci mai degrabă mori decât să dai ochii cu el. Nu este nici o ruşine în asta.

— Să mergem înapoi la biserică, am spus eu cât se poate de calm.

— Ei, acum ajungem la fondul problemei!

a exclamat don Juan. Dar, mai întâi, hai să ne întoarcem în parc, să ne aşezăm pe o bancă şi să examinăm cu grijă opțiunile tale. Avem timpul disponibil; de altfel, este prea devreme pentru apropiata noastră acțiune.

Ne-am dus înapoi în parc şi am găsit imediat o bancă liberă, pe care ne-am aşezat.

— Trebuie să înțelegi că numai tu însuți poți lua decizia de a-l întâlni sau nu pe arendaş, de a accepta sau de a refuza darurile sale de putere, a spus don Juan. Dar decizia ta trebuie să o exprimi în fața femeii din biserică, între patru ochi, altfel nu va avea valabilitate.

Don Juan a mai spus că darurile arendaşului sunt formidabile, dar prețul plătit pentru ele este colosal, iar el, personal, nu era prea încântat de daruri, nici de preț.

— Înainte de a lua decizia definitivă, a spus don Juan în continuare, trebuie să cunoşti toate detaliile tranzacțiilor noastre cu acest vrăjitor.

— Prefer să nu mai aud nimic despre asta, don Juan, m-am rugat eu.

— Este de datoria ta să ştii, a spus el. Cum altfel vei putea să iei o hotărâre?

— Nu crezi că dacă ştiu mai puține lucruri

despre arendaş va fi mai bine pentru mine?

— Nu. Asta nu este o situație în care te ascunzi până trece pericolul. Acesta este momentul adevărului. Tot ce ai făcut şi ai trăit în lumea vrăjitorilor te-a îndreptat către acest punct. Nu voiam să-ți spun, pentru că ştiam că ți-o va spune corpul tău energetic, dar nu există nici o modalitate prin care să scapi de această întâlnire. Nici chiar prin moarte nu poți scăpa. Înțelegi? M-a zgâlțâit de umeri. Mă înțelegi? a repetat.

Înțelegeam atât de bine, încât l-am întrebat dacă putea să mă facă să intru într-un alt registru de conştiință, pentru a-mi diminua teama şi tulburarea. Forța cu care a spus nu, m-a făcut să tresar.

— Trebuie să te confrunți cu cel care sfidează moartea cu calm şi absolută stăpânire de sine, a adăugat el. Şi nu poți face asta prin substituiri.

Don Juan a început să-mi spună liniştit iarăşi tot ceea ce-mi mai spusese despre cel care sfidează moartea. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că, în parte, confuzia mea era consecința modului în care utiliza el cuvintele. În spaniolă folosea, pentru „cel care sfidează moartea", *el desafiante de la*

muerte, iar pentru „arendaş", *el inguilino,* ambele desemnând în mod automat un bărbat. Dar, în descrierea relației dintre arendaş şi nagualii din branşa sa, amesteca desinențele şi termenii de gen masculin şi feminin, creând o mare confuzie în mintea mea.

Spunea că arendaşul trebuia să plătească pentru energia pe care el o lua de la nagualii din branşa noastră, dar plata *lui* îi legase pe aceşti vrăjitori de el pentru generații întregi. Ca plată pentru energia căpătată, femeia din biserică îi învăța pe naguali ce să facă exact, pentru a-şi deplasa punctele de asamblare în poziții specifice, pe care *ea* însăşi le alesese. Cu alte cuvinte, ea îi înrobea pe fiecare dintre aceştia cu un dar de putere, constând din poziții specifice preselectate, ale punctului de asamblare, şi toate implicațiile acestuia.

— Ce vrei să spui prin „toate implicațiile acestuia", don Juan?

— Mă refer la consecințele negative ale acestor daruri. Femeia din biserică nu cunoaşte decât delectarea şi răsfățul în plăcere. Nu există cumpătare şi moderație în această femeie. De pildă, l-a învățat pe nagualul Julian cum să-şi poziționeze punc-

tul de asamblare pentru a fi la fel ca ea, o femeie. A-l învăța asta pe binefăcătorul meu, care era un hedonist incurabil, echivala cu a da băutură unui bețiv.

— Dar nu suntem fiecare răspunzători de ceea ce facem?

— Da, într-adevăr, aşa este. Totuşi, unora dintre noi le este mai dificil decât altora să acționeze cu deplină responsabilitate. Să sporeşti această dificultate în mod deliberat, aşa cum face această femeie, înseamnă să sporeşti în mod inutil presiunile la care suntem supuşi.

— Cum ştii că femeia din biserică face asta în mod deliberat?

— Le-a făcut-o tuturor nagualilor din branşa mea. Dacă ne uităm la noi cu imparțialitate şi onestitate, trebuie să recunoaştem că cel care sfidează moartea ne-a transformat — prin intermediul darurilor sale — într-o categorie de vrăjitori foarte dedați delectării şi dependenți de aceasta.

Nu am putut să îi mai trec cu vederea inconsecvența în utilizarea termenilor şi i-am atras atenția asupra acestui lucru.

— Trebuie să vorbeşti despre acest vrăjitor fie la masculin, fie la feminin, dar nu la

ambele genuri, am spus eu cu severitate. Sunt şi aşa foarte încordat, iar această folosire arbitrară a genurilor mă face să fiu şi mai agitat.

— Şi eu sunt foarte agitat, a mărturisit el. Dar adevărul este că cel care sfidează moartea este şi de genul masculin, şi de genul feminin. Niciodată nu am reuşit să am o atitudine de complezență față de schimbările de gen ale acestui vrăjitor. Am fost sigur că şi tu vei reacționa la fel, întrucât l-ai cunoscut întâi ca bărbat.

Don Juan mi-a amintit de o întâmplare, petrecută cu ani în urmă, când m-a luat cu el pentru a-l întâlni pe cel care sfidează moartea şi am cunoscut un indian ciudat, nici tânăr, nici bătrân, de o constituție firavă. Îmi rămăsese în minte mai ales accentul său straniu şi expresia neobişnuită pe care o folosea atunci când povestea despre lucrurile pe care susținea că le văzuse, *mis ojos se pasearon,* ochii mi se plimbau. De exemplu, spunea: „ochii mi se plimbau pe coifurile cuceritorilor spanioli."

Amintirea acelei întâmplâri era atât de slabă, încât crezusem întotdeauna că întâlnirea durase numai câteva minute. Don

Juan îmi spusese însă mai târziu că petrecusem o zi întreagă în tovărăşia celui care sfidează moartea.

— Motivul pentru care am încercat, mai devreme, să aflu de la tine dacă ştii ce se petrece, a continuat don Juan, este că am crezut că atunci, cu ani în urmă, ți-ai fixat chiar tu o întâlnire cu cel care sfidează moartea.

— Mă supraestimezi, don Juan. În cazul acesta chiar că nu am habar de nimic. Dar ce te-a făcut să crezi că ştiu ceva?

— Cel care sfidează moartea a părut să te placă foarte mult. Asta pentru mine a însemnat că el ar fi putut să-ți fi dat un dar de putere, deşi tu nu-ți aminteai nimic. Sau ar fi putut să stabilească această întâlnire cu el ca femeie. Am bănuit chiar că ți-a dat instrucțiuni precise în acest sens.

Don Juan a precizat că cel care sfidează moartea, fiind categoric un sclav al ritualului, îşi întâlnea întotdeauna nagualii din domeniul său mai întâi ca bărbat — aşa cum s-a întâmplat în cazul nagualului Sebastian — iar apoi ca fameie.

— De ce numeşti darurile celui care sfidează moartea daruri de putere? Şi de ce

se face aşa un secret din asta? am întrebat eu. Tu însuți îți poți deplasa singur punctul de asamblare în orice poziție doreşti, nu?

— Se numesc daruri de putere, pentru că sunt produsul ştiinței de înaltă specializare a vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus el. Caracterul secret al acestor daruri rezidă în faptul că absolut nimeni de pe acest pământ — în afară de arendaş — nu ne-ar putea oferi un eşantion din această înaltă ştiință. Sigur că poț să-mi deplasez punctul de asamblare în orice poziție vreau, în interiorul sau în exteriorul formei energetice umane. Dar ceea ce nu pot eu şi numai cel care sfidează moartea poate, este să ştiu ce să fac cu corpul meu energetic în fiecare din aceste poziții pentru a realiza o percepție totală, coeziunea totală.

Mi-a explicat apoi că vrăjitorii din ziua de azi nu cunosc detaliile miilor şi miilor de poziții posibile ale punctului de asamblare.

— Ce vrei să spui prin detalii? am întrebat.

— Modalități specifice de acțiune asupra corpului energetic, pentru a putea menține punctul de asamblare fixat în anumite poziții, a răspuns el.

S-a luat drept exemplu pe sine. A spus că darul de putere pe care i-l făcuse cel care sfidează moartea era poziția punctului de asamblare al unui corb şi procedurile de manipulare a corpului său energetic pentru a realiza percepția totală a unui corb. A explicat că ceea ce urmăriseră să obțină cu orice preț vrăjitorii din vechime era percepția totală, coeziunea totală, iar în cazul propriului dar de putere, percepția totală se putea realiza prin intermediul unui proces de acțiune deliberată, pe care a trebuit să-l deprindă pas cu pas, aşa cum ai învăța să lucrezi cu un mecanism foarte complicat.

Don Juan a explicat în continuare că majoritatea deplasărilor punctului de asamblare pe care le obțin vrăjitorii contemporani sunt mici translări ale acestuia, ce implică un mănunchi redus de filamente energetice luminoase din interiorul oului luminos, numit banda umanului ori aspectul pur omenesc al energiei universului. Dincolo de această bandă, dar tot în interiorul oului luminos, se află zona deplasărilor grandioase ale punctului de asamblare. Când este translat în orice poziție din acea zonă, percepția pe care o realizăm este com-

prehensibilă, dar sunt necesare proceduri extrem de detaliate pentru ca ea să fie totală.

— Făpturile anorganice v-au jucat, ție şi lui Carol Tiggs, un renghi cu prilejul ultimei voastre călătorii, ajutându-vă să realizați coeziunea totală în cadrul unei deplasări de amploare a punctului de asamblare, a spus el. Ele v-au împins punctele de asamblare în cea mai îndepărtată poziție şi, apoi, v-au ajutat să percepeți realitatea de acolo, ca şi când v-ați fi aflat în lumea cotidiană. Un lucru aproape imposibil. Pentru a realiza o astfel de percepție, vrăjitorii au nevoie de cunoştințe foarte detaliate sau de prieteni puternici. Prietenele voastre v-ar fi trădat, în cele din urmă, şi v-ar fi lăsat să vă descurcați singuri, şi să învățați pe pielea voastră cum să supraviețuiți în lumea aceea. Ați fi sfârşit, precum acei extrem de versați vrăjitori din vechime, îmbibați până la saturație cu detalii de procedură practice. Fiecare deplasare grandioasă are secretele sale, pe care vrăjitorii din ziua de azi le-ar putea desluşi dacă ar şti cum să-şi fixeze, un timp suficient de îndelungat, punctul de asamblare în poziția respectivă. Numai vrăjitorii din vechime aveau cunoştințele necesare pentru

a face acest lucru.

Don Juan a spus în continuare că celor opt naguali, care i-au precedat lui Sebastian, nu le fuseseră cunoscute procedurile specifice implicate de deplasarea punctului de asamblare şi că arendaşul îi arătase nagualului Sebastian cum să realizeze percepția totală în zece noi poziții ale punctului de asamblare. Nagualul Santisteban primise şapte, nagualul Lujan, cincizeci, nagualul Rosendo, şase, nagualul Elias, patru, nagualul Julian, şaisprezece, iar lui îi fuseseră arătate două; ceea ce se cifra la un total de nouăzeci şi cinci de poziții specifice ale punctului de asamblare despre care aveau cunoştință cei din branşa lui. Spunea că, întrebat dacă consideră acest lucru un avantaj pentru breaslă, ar spune că nu era nici un avantaj, pentru că povara cunoaşterii acestor lucruri îi situa mai aproape de felul de a fi al vrăjitorilor din vechime.

— Acum este rândul tău să te întâlneşti cu arendaşul, a spus el în continuare. Poate că darurile pe care ți le va da ție vor dezechilibra scorul total, iar breasla noastră se va cufunda în bezna care i-a înghițit pe vrăjitorii din vechime.

— Chestiunea asta este atât de serioasă, că te îmbolnăveşte, am spus eu.

— Ai sincera mea compasiune, mi-a răspuns el cu o expresie serioasă. Ştiu că nu este nici o consolare pentru tine dacă-ți spun că asta este cea mai grea încercare pentru nagualul din ziua de azi. Să te confrunți cu ceva atât de antic şi de misterios ca arendaşul, nu numai că-ți dă fiori, ci te revoltă, pur şi simplu. Cel puțin, pentru mine aşa a fost şi încă mai este.

— De ce trebuie să continuu cu această înțelegere, don Juan?

— Pentru că, fără să ştii, ai acceptat provocarea celui care sfidează moartea. Ți-am smuls această acceptare, pe parcursul uceniciei tale, în aceeaşi manieră în care profesorul meu a smuls-o pe a mea, pe ascuns. Şi eu am fost pus în aceeaşi situație groaznică, numai că într-o manieră mai brutală. A început să chicotească. Nagualului Julian îi plăcea să facă glume oribile pe seama altora. Mi-a spus că o văduvă frumoasă şi plină de pasiune era îndrăgostită de mine. Nagualul obişnuia să mă ia deseori cu el la biserică şi o văzusem acolo pe femeia cu pricina, uitându-se fix la mine. Am

conchis că era o femeie arătoasă. Iar eu eram un tânăr în putere. Când nagualul mi-a zis că ea mă place, m-am lăsat dus de nas. Trezirea a fost foarte dură.

A trebuit să fac mari eforturi pentru a nu râde de actul prin care-şi pierduse don Juan inocența. Apoi mi-am dat brusc seama că situația lui nu era câtuşi de puțin comică, ci înfiorătoare.

— Eşti sigur, don Juan, că femeia aceea este arendaşul? am întrebat eu, sperând că, poate, este doar o greşeală sau o glumă proastă.

— Sunt foarte, foarte sigur, mi-a răspuns el. De altfel, chiar dacă aş fi atât de zălud, încât să-l uit pe arendaş, *vederea* nu mă poate înşela.

— Vrei să spui, don Juan, că arendaşul are alt tip de energie?

— Nu, nu un alt tip de energie, dar, cu siguranță, calități energetice diferite față de oamenii obişnuiți.

— Eşti absolut sigur, don Juan, că femeia aceea este arendaşul? am insistat eu, mânat de o stranie reacție de respingere şi teamă.

— Femeia aceea este arendaşul! a exclamat don Juan pe un ton ce nu admitea

nici un fel de dubiu.

Am rămas amândoi tăcuţi. Aşteptam mişcarea următoare într-o stare de panică de nedescris.

— Ţi-am mai spus că a fi un bărbat sau o femeie normală depinde de orientarea punctului de asamblare, a spus don Juan. Prin normal înţeleg că cineva este, din naştere, fie bărbat, fie femeie. Vizionarii *văd* partea cea mai luminoasă a punctului de asamblare îndreptată către exterior, în cazul femeilor, şi către interior, în cazul bărbaţilor. Punctul de asamblare al arendaşului a fost orientat iniţial către interior, dar el i-a modificat aşezarea, răsucindu-l şi transformându-şi forma energetică de ou într-una de cochilie încolăcită în spirală în jurul său.

11. FEMEIA DIN BISERICĂ

Don Juan şi cu mine şedeam acolo în tăcere. Eu îmi epuizasem întrebările, iar el părea să-mi fi spus tot ceea ce era important. Nu putea să fie mai mult de ora şapte, dar piața era neobişnuit de pustie. Era o seară caldă. În acel oraş oamenii se plimbau de obicei seara prin piață până pe la zece, unsprezece.

Mi-am îngăduit un răgaz pentru a reflecta asupra a ceea ce mi se întâmpla. Timpul petrecut alături de don Juan se apropia de sfârşit. El şi cei din grupul său urma să pună în practică visul vrăjitorilor de a părăsi această lume şi a intra într-o altă extraordinară dimensiune. Pe baza succesului meu limitat în domeniul visatului, eram convins că aspirațiile lor nu erau iluzorii, ci perfect lucide, deşi contrare judecății raționale. Voiau să perceapă neucnoscutul şi reuşiseră.

Don Juan avea dreptate când spunea că, prin producerea unei deplasări sistematice a punctului de asamblare, visatul eliberează percepția, lărgind sfera a ceea ce poate fi perceput. Pentru vrăjitorii din grupul său, visatul nu numai că deschisese uşile altor

lumi perceptibile, ci îi pregătise totodată pentru a intra deplin conştienţi în acele lumi. Pentru ei, visatul devenise ceva inefabil, fără precedent, ceva a cărui natură şi domeniu puteau fi descrise numai în termeni indirecţi, ca arunci când don Juan spunea că acesta este poarta către lumina şi bezna universului.

Pentru ei mai exista doar o singură chestiune rămasă în suspensie: întâlnirea mea cu cel care sfidează moartea. Regretam că don Juan nu mă prevenise, astfel încât să mă fi putut pregăti mai bine pentru asta. Dar el era un nagual care făcea tot ce era important sub impulsul momentului, fără premeditare sau pregătire prealabilă.

Pentru puţin timp mi s-a părut că mă simt bine, stând acolo cu don Juan în parc, aşteptând ca lucrurile să se deruleze. Dar, apoi, stabilitatea mea emoţională a suferit o cădere şi, într-o clipită, eram iarăşi cuprins de cea mai neagră disperare. Am fost asaltat de considerente meschine legate de securitatea persoanei mele, de ţelul meu în viaţă, speranţele şi grijile mele. La o examinare mai atentă, totuşi, trebuie să recunosc că, poate, singura preocupare

adevărată care mă frământa era în legătură cu cele trei membre ale cetei mele din lumea lui don Juan. Dar, dacă mă gândeam foarte bine, nici măcar aceea nu constituia, într-adevăr, o grijă pentru mine. Don Juan le învățase să fie genul de vrăjitoare care ştiau întotdeauna cum să se descurce şi, ceea ce este cel mai important, cum să se descurce cu ceea ce ştiau.

Cum mă dezbărasem cu mult timp în urmă de toate motivațiile lumeşti producătoare de suferință, tot ce-mi mai rămăsese era grija pentru propria persoană. Şi m-am lăsat, fără ruşine, stăpânit de ea. Un ultim răsfăț înainte de a pomi la drum: teama de a muri de mâinile celui care sfidează moartea. Mi s-a făcut atât de frică, încât am simțit că-mi vine rău de la stomac. Am încercat să mă scuz, dar don Juan a râs.

— Nu eşti unicul care vomită de frică, a spus el. Când l-am întâlnit eu pe cel care sfidează moartea, am făcut în pantaloni. Crede-mă.

Am aşteptat în tăcere un moment insuportabil de lung.

— Eşti gata? m-a întrebat el. Am spus că da, iar el a adăugat, ridicându-se: Atunci, hai

să mergem şi să vedem cum rezişti în prima linie de bătaie.

A luat-o înainte către biserică. Tot ce sunt în stare să-mi mai amintesc până-n ziua de azi despre asta este faptul că don Juan a trebuit, pur şi simplu, să mă târască după el tot drumul. Nu-mi mai amintesc cum am ajuns la biserică şi când am intrat. Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că stăteam în genunchi într-unui din şirurile de bănci vechi de lemn ale bisericii, alături de femeia pe care o văzusem mai devreme. Ea îmi zâmbea. M-am uitat în jurul meu disperat, încercând să văd unde era don Juan, dar el nu se zărea nicăieri. Aş fi luat-o precis la sănătoasa ca scăpat din iad, dacă femeia nu m-ar fi reținut, apucându-mă de braț.

— De ce ți-e atât de frică de mititica de mine? m-a întrebat femeia în engleză.

Am rămas pironit locului, aşa îngenuncheat. Ceea ce m-a cucerit instantaneu şi complet a fost vocea ei. Nu pot să spun ce anume din tonul uşor răguşit al vocii mi-a evocat ceva cunoscut, dar imposibil de precizat. Era ca şi când aş fi cunoscut vocea aceea de când mă ştiu.

Stăteam nemişcat, ca hipnotizat de sunetul vocii. Femeia m-a mai întrebat ceva în engleză, dar nu am reuşit să desluşesc ce a spus. A zâmbit, cu înțelegere.

— E în ordine, a şoptit ea în spaniolă. Stătea în genunchi la dreapta mea. Înțeleg ce este adevărata frică. Eu trăiesc în permanență cu ea.

Tocmai voiam să mă adresez femeii, când am auzit în urechi vocea emisarului.

— Este glasul Hermelindei, doica ta, mi-a spus el.

Singurul lucru pe care l-am ştiut vreodată despre Hermelinda era ceea ce mi se relatase, că fusese omorâtă din întâmplare de un camion care fugise de la locul accidentului. Faptul că vocea femeii îmi stârnise amintiri atât de profunde şi de îndepărtate era pentru mine de-a dreptul şocant. Preț de o clipă am simțit o nelinişte dureroasă.

— Sunt doica ta! a exclamat femeia pe un ton blând. Ce extraordinar! Vrei să-ți dau piept?

Trupul îi era zgâlțâit de râs. Am făcut un efort suprem să rămân calm, dar ştiam că stăpânirea mi se dizolvă rapid şi foarte curând aveam să-mi pierd controlul.

— Nu lua în seamă glumele mele, a spus femeia pe un ton grav. Adevărul este că îmi placi foarte mult. Ai o energie debordantă. Iar noi doi ne vom împăca de minune.

Doi bărbaţi mai în vârstă au îngenuncheat în rândul de bănci din faţa noastră. Unul din ei a întors curios capul şi s-a uitat la noi. Femeia nu i-a dat nici o atenţie şi a continuat să-mi şoptească la ureche.

— Lasă-mă să te ţin de mână, m-a rugat ea, dar rugămintea a sunat ca un ordin. Mi-am lăsat mâna în mâna ei, incapabil să spun nu. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru încrederea şi ascultarea pe care mi le acorzi, a şoptit.

Sunetul glasului ei mă înnebunea. Uşoara răguşeală avea o notă atât de exotică, de feminitate deplină. Nici într-un caz n-aş fi putut crede că este vocea unui bărbat, care se străduieşte să vorbească cu glas de femeie. Era uşor răguşită, dar nu guturală sau aspră şi distonantă. Aducea mai degrabă cu sunetul mersului desculţ pe pietriş.

Am făcut o sforţare extraordinară să străpung o perdea invizibilă de energie ce părea să mă fi învăluit. Am avut sentimentul că am reuşit. M-am ridicat, gata să plec, şi aş

fi făcut-o dacă femeia nu s-ar fi ridicat şi ea şi nu mi-ar fi şoptit la ureche:

— Nu fugi. Am atâtea să-ți spun.

M-am aşezat automat la loc, mânat de curiozitate. În mod straniu, neliniştea îmi dispăruse brusc, la fel şi teama. Am avut chiar suficient sânge rece s-o întreb:

— Eşti cu adevărat femeie?

Ea a chicotit încetişor, ca o fetiță. Apoi a rostit o frază cam întortocheată.

— Dacă ai nesăbuința să crezi că m-aş transforma într-un bărbat fioros ca să-ți fac rău, te înşeli amarnic, a spus ea, accentuând şi mai tare tonalitățile fascinante ale vocii aceleia stranii. Tu eşti binefăcătorul meu. Iar eu te slujesc, aşa cum i-am slujit pe toți nagualii dinaintea ta.

Adunându-mi toată energia de care eram în stare, i-am spus, pe față, ce gândeam:

— Te invit să iei din energia pe care o dețin. Este un cadou pe care ți-l ofer, dar nu vreau, în schimb, nici un fel de daruri de putere de la tine. Vorbesc cât se poate de serios.

— Nu pot lua energie de la tine gratis, a şoptit ea. Întotdeauna plătesc pentru ceea ce capăt. Aşa e înțelegerea. Este o prostie să-ți

dai energia gratis.

— Toată viața am fost un prost. Crede-mă, i-am răspuns eu. Pot, precis, să-mi permit să-ți fac vreun cadou, nu mi-e greu deloc. Ai nevoie de energie, ia-o. Dar nu vreau să fiu împovărat cu lucruri inutile. Nu posed nimic şi-mi place această stare.

A chicotit încântată şi a spus că s-ar putea să-mi ia energia, de vreme ce o ofeream cu atâta generozitate, dar că trebuia să-mi plătească pentru asta. Trebuia să-mi dea ceva de valoare similară.

Ascultând-o cum vorbeşte, mi-am dat seama că vorbea limba spaniolă cu un foarte pronunțat accent străin. Adăuga un fonem în plus la silaba din mijlocul fiecărui cuvânt Nu mai auzisem niciodată în viață pe cineva care să vorbescă în felul acesta.

— Accentul tău este foarte neobişnuit, i-am spus. Din ce zonă provine?

— Din apropierea eternității, a spus ea şi a oftat.

Între noi legătura se stabilise, comunicam. Am înțeles de ce a oftat. Ea era cel mai aproape de ceea ce înseamnă permanent, pe când eu eram vremelnic, trecător. Acesta era avantajul meu. Cea care sfida moartea era la

ananghie, iar eu eram liber.

Am examinat-o cu atenție. Ca vârstă părea să aibă între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Era o femeie indiană sadea, brunetă şi de o constituție robustă, deşi nu grasă şi nici măcar corpolentă. Am văzut că pielea de pe antebrațe şi mâini era netedă, iar muşchii elastici ca la persoanele tinere. Am apreciat că avea o înălțime cuprinsă între 1,65 şi 1,70 m. Purta o rochie lungă, un şal negru şi mocasini. Aşa cum stătea îngenuncheată, puteam totodată să-i văd călcâiele netede şi o porțiune din gambele puternice. Era sveltă de mijloc şi avea sâni mari, pe care nu putea, sau poate nu voia, să-i ascundă sub şal. Părul îi era negru ca pana corbului şi-l purta împletit într-o coadă lungă. Nu era frumoasă, dar nici banală. Trăsăturile chipului ei nu erau în nici un fel deosebite. Părerea mea era că nu ar fi putut atrage cu nimic atenția cuiva, cu excepția ochilor, pe care îi ținea îndreptați în jos, ascunşi sub pleoapele lăsate. Ochii îi erau sublimi, limpezi şi senini. În afară de ochii lui don Juan, nu mai văzusem alții mai vii şi mai strălucitori.

Ochii ei m-au făcut să mă simt în largul

meu. Ochi ca aceia nu puteau ascunde o pornire răuvoitoare. Am fost brusc cuprins de un val de încredere şi optimism, şi de sentimentul că o cunoşteam de când lumea. Dar eram totodată conştient şi de altceva: de instabilitatea mea emoțională. Îmi făcuse în permanență necazuri în lumea lui don Juan, făcându-mă să mă comport ca o jucărie yo-yo. Aveam momente de totală înțelegere şi încredere, urmate imediat de o stare de cumplită neîncredere şi suspiciune. Nici în acest caz lucrurile nu aveau să fie altfel. Mintea mea bănuitoare a scornit imediat avertismentul că eram pe cale să cad victimă farmecelor femeii.

— Ai învățat spaniola de curând, nu-i aşa? am spus eu doar pentru a ieşi de sub dominația gândurilor mele şi a evita posibilitatea ca ea să le citească.

— De abia ieri, a replicat ea şi a izbucnit într-un râs cristalin, arătându-şi dinții mici, uimitori de albi ce străluceau ca un şirag de perle.

Oamenii din biserică s-au întors să se uite la noi. Mi-am înclinat capul, ca şi când aş fi fost cufundat în rugă. Femeia s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Există vreun loc unde am putea vorbi în linişte? am întrebat-o.

— Vorbim aici, a spus ea. Aici am vorbit cu toţi nagualii din breasla ta. Dacă vorbeşti în şoaptă, nimeni nu-şi va da seama că purtăm o conversaţie.

Muream de curiozitate s-o întreb ce vârstă are. Dar mi-a venit în ajutor o amintire, care m-a făcut să-mi revin. Mi-am amintit de un prieten de-al meu, care, ani de-a rândul, îmi tot întinsese tot felul de curse pentru a mă determina să-i spun câţi ani am. Detestasem preocuparea lui măruntă faţă de acest aspect, iar acum era cât pe-aci să procedez şi eu la fel. Am renunţat imediat la idee.

Voiam să-i spun asta şi ei, numai de dragul conversaţiei, dar ea părea să ştie ce se petrece în mintea mea. M-a strâns de braţ cu un gest prietenesc, ca şi când ar fi vrut să-mi spună că am avut acelaşi gând.

— În loc să-mi dai un dar, n-ai putea să-mi spui ceva care să mă ajute în sensul a ceea ce vreau eu? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu, a şoptit. Suntem extrem de diferiţi. Mult mai diferiţi decât am crezut că este posibil.

S-a ridicat şi a ieşit lateral din rândul de bănci. A efectuat, cu dexteritate, o reverență cu fața la altarul principal. S-a închinat şi mi-a făcut semn să o urmez la un altar lateral de mai mari dimensiuni.

Am îngenuncheat amândoi în fața unui crucifix reprezentându-l pe Mântuitor în mărime naturală. Înainte să apuc să spun ceva, a început ea să vorbească.

— Sunt în viață de foarte, foarte mult timp, a spus. Datorez această viață lungă faptului că-mi controlez translările şi deplasările punctului de asamblare. Şi că, totodată, nu rămân în lumea voastră prea multă vreme. Trebuie să-mi drămuiesc energia pe care o capăt de la nagualii din breasla ta.

— Cum este să exişti în alte lumi? am întrebat eu.

— Este ca în visat, cu excepția faptului că eu am mai multă mobilitate. De asemenea, pot rămâne mai mult timp oriunde doresc. La fel ca atunci când tu ai putea să stai cât de mult vrei în oricare din visele tale.

— Când te afli în această lume, eşti obligată să te limitezi doar la această zonă?

— Nu. Pot merge oriunde vreau.

— Întotdeauna iei înfăţişare de femeie?

— Am fost femeie un timp mai îndelungat decât am fost bărbat. În mod cert, îmi place mult mai mult. Cred că aproape am şi uitat cum e să fii bărbat. Sunt întru totul femeie!

Mi-a luat mâna şi m-a făcut să-i ating pelvisul. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Era, într-adevăr, femeie.

— Nu pot să-ţi iau aşa, pur şi simplu, energia, a spus ea, schimbând subiectul. Trebuie să încheiem un alt fel de înţelegere.

În momentul acela, am fost cuprins de un alt acces de raţionament pur lumesc. Voiam s-o întreb unde locuieşte când se află în lumea aceasta. Nu a fost nevoie să-mi formulez întrebarea pentru a primi răspunsul de la ea.

— Eşti cu mult, cu foarte mult mai tânăr decât mine, a spus femeia, şi deja ai dificultăţi în a le spune oamenilor unde trăieşti. Chiar dacă-i duci în casa al cărei proprietar eşti sau pentru care plăteşti chirie, nu acolo trăieşti cu adevărat.

— Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să te întreb, dar prin minte nu-mi trec decât gânduri prosteşti, am spus eu.

— Nu este nevoie să mă întrebi nimic, a

răspuns ea. Ştii deja tot ce ştiu şi eu. Tot ce-ţi trebuie este un impuls pentru aţi revendica ceea ce ştii. Eu îţi dau acest impuls.

Nu numai că-mi treceau prin minte gânduri prosteşti, dar mă aflam şi într-o asemenea stare de sugestibilitate, încât, imediat ce mi-a spus că ştiu tot ce ştie şi ea, am şi simţit că ştiam totul şi că nu mai era nevoie să mai întreb nimic. I-am spus, râzând, despre naiva mea împăunare.

— Nu eşti deloc naiv, m-a asigurat ea cu autoritate. Ştii totul, pentru că te afli acum complet în cea de a doua atenţie. Priveşte în jurul tău!

Pentru un moment nu am putut să-mi focalizez privirea. Ca şi când mi-ar fi intrat apă în ochi. Când am reuşit să mă concentrez, am ştiut că se întâmplase ceva grav. Biserica era altfel, mai întunecoasă, cu un aer mai opresiv şi, cumva, mai dur. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi către naos. Ceea ce mi-a atras imediat atenţia au fost rândurile de bănci; nu erau făcute din lemn masiv, ci din prăjini subţiri, împletite. Erau bănci confecţionate artizanal, aşezate înăuntrul unei măreţe clădiri de piatră. De asemenea, lumina din biserică era

schimbată. O lumină gălbuie şi slabă care forma cele mai întunecate umbre pe care le-am văzut vreodată. Provenea de la lumânările ce ardeau în fața multitudinii de altare. Am putut să-mi dau seama direct ce bine se potrivea lumina lumânărilor cu pereții masivi de piatră şi cu ornamentele bisericii coloniale.

Femeia mă fixa cu privirea; strălucirea ochilor ei era fascinantă. Atunci am ştiut că visez şi că ea regizează visul. Dar nu-mi era frică de ea şi nici de vis.

M-am depărtat de altarul lateral şi am privit din nou în naos. Acolo se aflau oameni îngenuncheați, care se rugau. Foarte mulți, bizar de mici de statură, oameni oacheşi şi vânjoşi. Vedeam capetele lor aplecate pe toată distanța până la baza altarului principal. Cei care se aflau în vecinătatea locului unde eram eu se uitau lung la mine, vădit dezaprobator. Eu mă uitam cu uimire la ei şi la tot ce mă înconjura. Însă nu auzeam nici un sunet. Oamenii se mişcau, dar nu se auzea nimic.

— Nu aud nimic, i-am spus femeii, şi vocea mi-a bubuit cu un asemenea răsunet de parcă biserica ar fi fost o carcasă goală.

Aproape toți cei din biserică au întors capul să se uite la mine. Femeia m-a tras înapoi în zona întunecată a altarului lateral.

— Vei auzi dacă nu asculți cu urechile, mi-a spus. Ascultă cu atenția visatului.

Se pare că singurul lucru de care aveam nevoie era aluzia ei. Dintr-o dată, am fost învăluit de zumzăitul monoton caracteristic, produs de o mulțime de oameni cufundați în rugăciune. Acest sunet m-a cucerit instantaneu. Mi s-a părut cel mai extraordinar din câte auzisem vreodată. Voiam să mă lansez într-o apologie a acestuia în fața femeii, dar ea nu mai era lângă mine. M-am uitat împrejur să văd unde este. Aproape că ajunsese la uşă. S-a întors către mine şi mi-a făcut semn să o urmez. Am ajuns-o din urmă în pridvorul bisericii. Pe stradă nu erau felinare de nici un fel. Singura lumină era cea a lunii. Şi fațada bisericii arăta altfel; era neterminată. Peste tot zăceau răspândite blocuri de calcar. În jurul bisericii nu erau nici un fel de case sau alte clădiri. În lumina lunii scena avea un aer sinistru.

— Unde mergem? am întrebat.

— Nicăieri, a răspuns femeia. Am ieşit, pur şi simplu, afară ca să avem mai mult

spaţiu şi să nu fim deranjaţi. Aici putem să vorbim cât vrem.

M-a îndemnat să mă aşez pe o piatră rombică, pe jumătate cizelată.

— Cea de a doua atenţie are comori nesfârşite de descoperit, a început ea. Poziţia iniţială în care-şi aşază visătorul corpul este de o importanţă esenţială. Tocmai în asta rezidă secretul vrăjitoarelor din antichitate, care încă din vremea mea erau deja antice. Gândeşte-te numai.

Stătea atât de aproape de mine, că îi simţeam căldura trupului. Mi-a pus un braţ pe după umăr şi m-a tras la pieptul său. Corpul ei avea un parfum cu totul special; îmi amintea de copaci sau de salvie. Nu că s-ar fi dat cu parfum, ci întreaga ei fiinţă părea să exale acel miros caracteristic al pădurilor de conifere. Totodată, căldura trupului ei nu era ca a mea sau a oricui altcuiva dintre oamneii pe care îi cunosc. Era o căldură potolită, mentolată, egală, echilibrată. Gândul care mi-a trecut prin minte a fost că această căldură este genul care stăruia fără preget, fără însă să se pripească.

Apoi a început să-mi şoptească la urechea

stângă. Mi-a spus că darurile pe care le dăduse nagualilor din branşa mea erau legate de ceea ce vrăjitorii din vechime numeau pozițiile gemene. Adică, poziția inițială în care-şi ține visătorul corpul fizic pentru a începe să viseze este reflectată fidel de poziția în care îşi ține acesta corpul energetic, în vis, pentru a-şi fixa punctul de asamblare în orice loc doreşte. Cele două poziții formează o unitate, iar vrăjitorilor din vechime le-a trebuit mii de ani pentru a putea descoperi relația perfectă dintre cele două poziții pentru toate cazurile de poziții gemene. A observat, chicotind, că vrăjitorii din ziua de azi nu vor avea niciodată timpul şi nici dispoziția necesare pentru a se dedica unei astfel de munci şi că bărbații şi femeile din breasla mea erau, într-adevăr, norocoşi că o aveau pe ea, care le putea oferi astfel de daruri. Râsul ei avea un sunet extraordinar de cristalin.

Nu prea înțelesesem explicația referitoare la pozițiile gemene. I-am spus, cu aplomb, că nu doream să practic aceste lucruri, ci doar să am cunoştință de ele ca mijloace de îmbogățire a posibilităților intelectuale.

— Ce vrei să ştii exact? a întrebat ea încet.

— Explică-mi ce înţelegi prin poziţii gemene ori prin poziţia iniţială în care visătorul îşi ţine corpul pentru a începe să viseze, i-am cerut eu.

— În ce poziţie te culci pentru a începe să visezi? m-a întrebat ea.

— În orice poziţie. Nu am un model prestabilit. Don Juan nu a accentuat niciodată acest aspect.

— Ei bine, eu îl accentuez, a spus ea şi s-a ridicat.

Şi-a schimbat locul. S-a aşezat în dreapta mea şi mi-a şoptit la ureche că, potrivit cunoştinţelor sale, poziţia în care îşi aşază visătorul corpul este de o extraordinară importanţă. A sugerat o modalitate de verificare a acestui lucru prin intermediul unui exerciţiu minuţios, dar simplu.

— Începe-ţi visatul culcat pe partea dreaptă, cu genunchii puţin îndoiţi, a spus ea. Regula obligatorie este să-ţi menţii poziţia şi să adormi aşa. Apoi, o dată aflat în vis, exerciţiul prevede să visezi că eşti în exact aceeaşi poziţie şi că adormi din nou aşa.

— Ce are asta darul să facă? am întrebat.

— Face ca punctul de asamblare să stea locului, vreau să spun cu adevărat locului, în

orice poziție s-ar afla în momentul celei de a doua adormiri.

— Care este rezultatul acestui exercițiu?

— Percepția totală. Sunt sigură că profesorii tăi ți-au spus că darurile mele sunt daruri de percepție totală.

— Da. Dar cred că nu mi-e prea clar ce înseamnă percepție totală, am mințit eu.

Ea a ignorat spusele mele şi a continuat să-mi explice că cele patru variante ale exercițiului erau de a adormi culcat pe partea dreaptă, pe partea stângă, pe spate sau pe burtă. Apoi, în sfera visatului, exercițiul consta în a visa că adormi a doua oară în aceeaşi poziție în care ai început visatul. M-a asigurat că voi obține rezultate extraordinare, care a spus că sunt imposibil de prezis. Brusc, a schimbat subiectul şi m-a întrebat:

— Ce dar îți doreşti tu?

— Nici un dar pentru mine. Ți-am spus deja asta.

— Dar insist. Trebuie să-ți ofer un dar, iar tu trebuie să-l accepți. Aşa este înțelegerea noastră.

— Înțelegerea noastră este să-ți dăm energie. Deci ia-o de la mine. Ți-o ofer fără plată. Cadoul meu pentru tine.

Femeia a părut consternată. Iar eu am stăruit în a-i spune că eram absolut de acord să-mi ia energie. I-am spus chiar că o plăceam enorm. Ceea ce, natural, aşa şi era. Avea ceva extrem de trist şi, în acelaşi timp, extrem de fermecător.

— Să mergem înapoi în biserică, a murmurat ea.

— Dacă vrei, într-adevăr, să-mi faci un dar, am spus eu, fă cu mine o plimbare prin acest oraş, sub clar de lună.

Ea a dat din cap afirmativ.

— Cu condiția să nu spui nici un cuvânt.

— De ce nu? am întrebat, dar ştiam deja răspunsul.

— Pentru că visăm, a spus ea, şi, astfel, te vei duce mai adânc în visul meu.

Mi-a explicat că, atâta timp cât rămâneam în biserică, eu aveam suficientă energie pentru a gândi şi conversa, dar, dincolo de granițele zonei bisericii, situația era cu totul alta.

— De ce asta? am întrebat eu cu îndrăzneală.

Pe un ton extrem de serios, care nu numai că i-a accentuat aerul misterios, ci chiar m-a înspăimântat, femeia mi-a spus:

— Pentru că acest dincolo sau în afară nu există. Acesta este un vis. Te afli la cea de a patra poartă a visatului, visând visul meu.

Mi-a spus că arta ei consta în a fi capabilă de a-şi proiecta intenția şi că tot ce vedeam în jurul meu era intenția sa. A spus, în şoaptă, că biserica şi oraşul erau rezultatul intenției sale; nu existau şi, totuşi, existau. A adăugat, privindu-mă drept în ochi, că aceasta este una dintre tainele intenționăm în cea de a doua atenție a pozițiilor gemene ale visatului. Poate fi făcută, dar nu poate fi explicată sau înțeleasă.

Mi-a povestit apoi că se trăgea dintr-o breaslă de vrăjitori care ştiau cum să se mişte în cea de a doua atenție prin proiectarea intenției lor. Vrăjitorii aceia practicau arta de a-şi proiecta propriile gânduri în visat în scopul realizării unei reproduceri fidele a oricărui obiect, structuri, punct de reper sau peisaj doreau.

Spunea că vrăjitorii începeau prin a privi cu atenție un obiect simplu, memorând toate detaliile acestuia. Apoi închideau ochii şi vizualizau obiectul, aducând corecturi imaginii mentale prin confruntare cu obiectul real, până când puteau să-l vadă, cu ochii

închişi, în toată complexitatea sa.

Următorul stadiu în planul lor de pregătire era să viseze obiectul şi să realizeze în vis — din punctul de vedere al propriei lor percepţii — materializarea totală a acestuia. Acţiunea, spunea ea, se numeşte primul pas către percepţia totală.

Vrăjitorii treceau apoi de la obiectele simple la lucruri din ce în ce mai complicate. Ţelul final era ca toţi împreună să vizualizeze o lume totală, iar apoi să viseze lumea respectivă, recreând astfel un tărâm absolut autentic unde puteau trăi.

— Atunci când un vrăjitor din breasla mea devenea capabil să facă asta, a spus femeia în continuare, putea să atragă cu uşurinţă pe oricine în intenţia sa, în visul său. Asta este ceea ce-ţi fac eu ţie acum şi ceea ce le-am făcut tuturor nagualilor din branşa ta. Poţi să fii convins de asta, a spus ea, chicotind, ca şi cum n-aş fi fost. Populaţii întregi au dispărut visând în felul acesta. Acesta este temeiul pentru care am afirmat că această biserică şi acest oraş sunt una dintre tainele intenţionăm în cea de a doua atenţie.

— Spui că populaţii întregi au dispărut în acest fel. Cum a fost posibil aşa ceva? am

întrebat eu.

— Au vizualizat şi, apoi au recreat în visat acelaşi tablou, a răspuns ea. Tu n-ai vizualizat niciodată nimic, aşa că pentru tine este foarte periculos să intri în visul meu.

M-a avertizat apoi că trecerea pragului celei de a patra porți şi călătoria în locuri care există numai în intenția cuiva este un lucru riscant, întrucât fiecare element dintr-un astfel de vis este, în mod necesar, de esență strict personală.

— Tot mai vrei să mergi? m-a întrebat.

Am spus că da. Atunci mi-a relatat mai multe referitor la pozițiile gemene. În esență, ceea ce mi-a explicat este că, în cazul în care, de exemplu, aş visa oraşul meu natal, visul fiind început când sunt culcat pe partea dreaptă, aş putea rămâne foarte uşor în oraşul din vis, dacă — în vis — m-aş culca pe partea dreaptă şi aş visa că adorm. Cel de al doilea vis nu numai că va fi, în mod inevitabil, un vis despre oraşul meu natal, ci va fi şi cel mai concret vis imaginabil.

Era convinsă că în antrenamentele mele de visat avusesem nenumărate vise cu un pronuțat caracter concret, dar m-a asigurat că toate acestea se datoraseră purei

întâmplări. Pentru că unica modalitate de a avea un control absolut asupra viselor este utilizarea metodei pozițiilor gemene.

— Şi să nu mă întrebi de ce, a adăugat ea. Se întâmplă, pur şi simplu. La fel ca toate celelalte lucruri.

M-a pus să mă ridic şi m-a povățuit din nou să nu vorbesc şi să nu mă îndepărtez de ea. M-a luat cu blândețe de mână, de parcă eram un copil, şi a pornit în direcția unui grup de case ce se profilau în întuneric. Ne aflam pe o stradă pavată cu bolovani. Pietre dure de râu fuseseră bătătorite cu muchia ascuțită în jos în pământul drumului. Presiunea inegală a circulației crease suprafețe denivelate. Se părea că muncitorii care lucraseră la pavaj urmaseră, pur şi simplu, contururile terenului, fără a se mai obosi să-l niveleze mai întâi.

Casele erau construcții voluminoase, spoite, banale, cu un singur nivel şi acoperişuri de țiglă. Pe lângă ele se perindau în tăcere tot felul de oameni. Umbrele înunecate din interiorul lor îmi dădeau sentimentul că vecini curioşi, dar speriați, bârfeau în spatele uşilor închise. Vedeam, de asemenea, munții teşiți dimprejurul oraşului.

Spre deosebire de ceea ce mi se întâmpla tot timpul în şedințele mele de visat, procesele mele mentale erau neafectate. Gândurile nu-mi erau date la o parte de forța evenimentelor din vis. Iar după aprecierile mele mă aflam în versiunea de vis a oraşului în care locuia don Juan, dar într-o epocă diferită. Curiozitatea îmi fusese ațâțată la maximum. Eram cu adevărat împreună cu cea care sfidează moartea în visul ei. Dar era acesta un vis? Ea însăşi spusese că era. Voiam să observ totul, să fiu ultraatent. Voiam să testez totul *văzând* energia. Eram încurcat, dar femeia m-a strâns mai tare de mână, ca pentru a-mi semnala că era de acord cu mine.

Cuprins încă de o absurdă timiditate, mi-am exprimat, automat, cu glas tare, intenția de *a vedea.* În timpul exercițiilor mele de visat, mă folosisem tot timpul de formularea „Vreau să *vad* energie". Câteodată, era necesar să o spun de mai multe ori la rând până reuşeam să obțin rezultatele scontate. De data aceasta, în oraşul de vis al femeii, de îndată ce am început să repet formula mea în maniera obişnuită, ea a izbucnit în râs. Râsul ei era

ca cel al lui don Juan: profund, nestăvilit, din toată inima.

— Ce-i aşa de comic? am întrebat eu, veselia ei molipsindu-mă şi pe mine întrucâtva.

— Juan Matus nu-i agreează pe vrăjitorii din vechime, în general şi pe mine, în mod special, a spus femeia printre hohote de râs. Tot ce avem de făcut, pentru a putea *vedea* în vis, este să arătăm cu degetul mic elementul pe care dorim să-l *vedem.* Faptul de a fi făcut să strigi în visul meu este maniera lui de a-mi transmite mesajul său. Trebuie să recunoşti că este, într-adevăr, deştept. S-a oprit o clipă, apoi a spus pe un ton de destăinuire: Desigur că şi să strigi ca un nebun are efectul scontat.

Simțul umorului de care dădeau dovadă vrăjitorii mă uimea peste măsură. Femeia râdea atât de tare, încât părea incapabilă să mai meargă. Mă simțeam prost. Când s-a calmat şi şi-a recăpătat stăpânirea de sine, mi-a spus, cu amabilitate, că puteam să arăt cu degetul către orice doream în visul acela, inclusiv către ea.

Am indicat cu degetul mic de la mâna stângă o casă. Dar în casa aceea nu era nici

un fel de energie. Era ca orice alt element dintr-un vis obişnuit. Am arătat cu degetul către tot ce se afla în jur, cu acelaşi rezultat.

— Îndreaptă-ți degetul către mine, m-a îndemnat ea. Trebuie să te convingi că aceasta este metoda pe care o folosesc visătorii pentru a *vedea.*

Avea perfectă dreptate. Aceasta era metoda. În clipa în care mi-am îndreptat degetul către ea, a devenit o picătură de energie. Şi aş putea să adaug — o picătură de energie foarte ciudată. Forma ei energetică era exact aşa cum o descrisese don Juan; arăta ca o cochilie imensă, răsucită spre interior de-a lungul unei adâncituri ce se întindea pe întreaga ei suprafață.

— Sunt singura făptură generatoare de energie din acest vis, a spus ea. Aşa că cel mai indicat lucru pe care îl ai de făcut este să observi totul.

În momentul acela, am realizat pentru prima dată ce farsă colosală îmi făcuse don Juan. Născocise, în mod intenționat, metoda prin care mă făcuse să învăț să strig în vis, astfel încât să pot striga în intimitatea visului celei care sfidează moartea. Găseam această notă specifică atât de hazlie, încât m-a pufnit

un râs nebun, de aproape nu mai puteam să respir.

— Să ne continuăm plimbarea, a spus femeia cu blândețe, după ce am terminat de hohotit.

În oraş existau numai două străzi, care se intersectau; pe fiecare din ele se aflau trei grupuri de case. Am mers pe ambele străzi, nu o dată, ci de patru ori. Priveam tot ce era în jur şi ascultam cu atenția visatului, ca să captez orice sunet. Dar se auzeau puține sunete — numai lătratul unor câini undeva în depărtare şi vorba şoptită a oamenilor pe lângă care treceam.

Lătratul crinilor mi-a stârnit un alean neştiut şi profund. A trebuit să mă opresc. Am încercat să mă liniştesc, sprijinindu-mă cu umărul de un zid. Contactul cu acesta a fost pentru mine surprinzător, nu pentru că peretele ar fi avut ceva neobişnuit, ci pentru că lucrul de care mă sprijineam era, într-adevăr, un zid material, concret, la fel ca oricare alt zid pe care îl atinsesem vreodată. L-am pipăit cu mâna mea liberă. Mi-am trecut degetele pe suprafața lui aspră. Era cu adevărat un zid!

Concretețea uluitoare a peretelui a pus

imediat capăt aleanului meu şi mi-a resuscitat interesul de a observa tot ce mă înconjura. Căutam, în special, caracteristici care puteau fi corelate cu oraşul din zilele noastre. Dar, indiferent de atenția încordată cu care observam totul, nu am avut nici un succes. Şi în oraşul acela era o piață, dar se afla în fața bisericii, chiar în dreapta pridvorului.

Munții din jurul oraşului se distingeau clar în lumina lunii, fiind aproape recognoscibili. Am încercat să mă orientez, observând luna şi stelele, ca şi cum m-aş fi aflat în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi. Luna era în descreştere, probabil la o zi după ce fusese plină. Era sus, deasupra orizontului. Trebuie să fi fost ora opt sau nouă seara. În dreapta lunii puteam vedea constelația Orion; cele două stele principale ale acesteia, Betelgeuse şi Rigel, se aflau pe orizontală în linie cu luna. Am estimat că trebuia să fie începutul lunii decembrie. În viața mea reală era luna mai, iar în mai Orion nu este vizibilă. M-am uitat fix la lună cât de mult am putut. Nu s-a schimbat nimic. Era chiar luna, din câte îmi dădeam seama. Neconcordanța dintre perioadele din an m-a

neliniştit foarte tare.

Uitându-mă din nou spre sud, mi s-a părut că disting, la orizont, vârful de munte în formă de clopot, care se vedea şi din curtea interioară a lui don Juan. Am încercat apoi să stabilesc cam pe unde s-ar fi situat casa lui. Preț de o clipă mi s-a părut că chiar am descoperit-o. Acest lucru m-a captivat într-atât, încât mi-am smuls mâna dintr-a femeii. În aceeaşi clipă m-a cuprins o anxietate groaznică. Ştiam că trebuia să mă întorc la biserică, pentru că, dacă n-o făceam, aş fi căzut acolo mort pe loc. M-am întors şi am luat-o la goană spre biserică. Femeia m-a apucat repede de mână şi m-a urmat.

Pe când ne apropiam în fugă de biserică, am realizat că oraşul din visul acela se afla în spatele clădirii ei. Dacă aş fi ținut seama de asta, poate m-aş fi putut orienta. Dar aşa cum stăteau lucrurile, nu mai aveam atenția visatului pentru asta. Mi-am concentrat-o pe toată pe detaliile arhitecturale şi de ornamentație ale spatelui bisericii. Nu văzusem partea aceea a edificiului în viața de zi cu zi şi credeam că, dacă memorez caracteristicile ei, le pot confrunta mai târziu

cu detaliile clădirii reale.

Acesta era planul pe care l-am născocit atunci, pe moment. Ceva din mine totuşi lua în derâdere încercările mele de a valida totul. Pe tot parcursul uceniciei mele mă chinuise în permanență nevoia de obiectivitate, care mă forțase să verific şi să reverific tot ce privea lumea lui don Juan. Dar, în fond, nu era vorba de validare ca atare, ci de nevoia de a mă folosi de această tendință obsesivă pentru obiectivitate drept pavăză care să mă apere în cele mai acute momente de discrepanță cognitivă; când venea însă timpul să verific ceea ce validasem, nu o făceam niciodată.

În biserică, eu şi femeia am îngenuncheat în fața micului altar de pe latura din stânga, unde fusesem înainte şi, după o clipă, m-am trezit în biserica luminată din plin din zilele noastre.

Femeia şi-a făcut semnul crucii şi s-a ridicat. Am făcut şi eu, automat, acelaşi lucru. Ea m-a luat de braț, pornind către uşă.

— Stai, aşteaptă, am spus eu şi am fost surprins că pot vorbi. Nu prea puteam să gândesc clar, dar voiam să-i pun o întrebare

complicată. Ceea ce voiam să ştiu era cum este posibil ca cineva să aibă energia de a vizualiza toate detaliile unui întreg oraş.

Zâmbind, femeia a răspuns la întrebarea mea nerostită; a spus că este foarte talentată în arta vizualizării deoarece, după o viață întreagă în care făcuse aşa ceva, avusese parte de multe, multe alte vieți în care putuse să se perfecționeze. A adăugat că oraşul pe care-l vizitasem şi biserica în care vorbiserăm erau exemple ale vizualizărilor sale recente. Biserica era una şi aceeaşi cu cea în care Sebastian fusese paracliser. La drept vorbind, îşi impusese să memoreze toate detaliile fiecărui colțişor din acea biserică şi din acel oraş din nevoia de a putea supraviețui. Şi-a încheiat spusele cu o remarcă extrem de tulburătoare.

— Întrucât ştii destul de multe lucruri despre acest oraş, deşi nu ai încercat niciodată să-l vizualizezi, a spus, mă ajuți acum pe mine să-l intenționez. Pun rămăşag că n-o să mă crezi dacă-ți spun că acest oraş, pe care-l vezi acum, nu există cu adevărat, în afara intenției mele şi a intenției tale.

Mă cerceta cu privirea şi a râs văzând ce groază m-a cuprins când am realizat ce

spunea.

— Încă mai visăm? am întrebat eu, uluit.

— Da, a spus. Dar acest visat este mai real decât celălalt, pentru că mă ajuți. Asta nu se poate explica decât spunând că se întâmplă, pur şi simplu. Ca în toate celelalte cazuri. A indicat tot ce ne înconjura. Nu există modalitate de a spune cum se întâmplâ, dar se întâmplă. Să-ți aminteşti întotdeauna ce ți-am spus: aceasta este taina de a intenționa în cea de a doua atenție. M-a tras uşor către ea. Hai să ne plimbăm până la piața din acest vis, a spus. Dar probabil că este cazul să mă aranjez puțin, ca să te simți mai în largul tău în compania mea.

M-am uitat la ea, neînțelegând ce vrea să spună, în vreme ce îşi schimba costumația. A făcut-o cu câteva mişcări simple, cât se poate de obişnuite. Şi-a scos fusta lungă şi a rămas în fusta cu aspect comun, până la jumătatea gambei, pe care o purta pe dedesubt. Apoi şi-a răsucit coada într-un coc şi s-a schimbat din mocasini în pantofi cu toc jos, pe care îi avea într-o sacoşă de pânză. Şi-a întors şalul pe partea cealaltă, acesta transformându-se astfel într-o eşarfă bej. Arăta acum ca o mexicancă tipică din clasa de mijloc, aflată,

probabil, într-o vizită în acel orăşel. M-a luat de braț cu aplombul caracteristic femeilor şi a pornit în direcția pieței.

— Ce-ai tăcut aşa? Ți-ai înghițit limba? a spus ea în engleză.

Eram total absorbit de ideea de neconceput că m-aş fi aflat încă într-un vis; mai mult, începusem să cred că, dacă aşa stăteau lucrurile, riscam să nu mă mai trezesc niciodată. Pe un ton nonşalant, pe care nu l-am putut recunoaşte ca aparținându-mi, am spus:

— Nu mi-am dat seama până acum că mi te-ai mai adresat în engleză. Unde ai învățat limba?

— În lumea de dincolo. Ştiu multe limbi. S-a oprit şi m-a scrutat cu privirea. Am avut timp destul la dispoziție să le învăț. Întrucât vom petrece vreme îndelungată împreună, într-o zi te voi învăța propria mea limbă.

A chicotit, fără îndoială ca reacție la expresia mea disperată. M-am oprit.

— Vom petrece mult timp împreună? am întrebat, trădând ceea ce simțeam.

— Desigur, a răspuns ea pe un ton vesel. Tu îmi vei da — şi trebuie să spun că într-un mod foarte generos — energia ta gratis. Tu

însuți ai spus asta, nu-i aşa? Eram oripilat. Care-i problema? a întrebat femeia, din nou în spaniolă. Să nu-mi spui că regreți decizia pe care ai luat-o. Suntem vrăjitori. Este prea târziu să te răzgândeşti. Nu-ți este frică, nu-i aşa?

Eram din nou mai mult decât terifiat, dar, dacă m-ar fi pus cineva să precizez ce anume mă înspăimânta, n-aş fi ştiut să spun. Mai mult ca sigur că nu-mi era teamă că mă aflu împreună cu cea care sfidează moartea într-un alt vis ori că-mi pierd mințile sau chiar viața. Mi-era teamă de forța răului? m-am întrebat. Dar ideea de forță a răului nu rezista la o analiză serioasă. Ca rezultat al anilor petrecuți în mediul vrăjitoresc, ştiam, fără nici o umbră de îndoială, că în univers există doar energie; conceptul de forță a răului era un produs al minții umane creat sub covârşitoarea influență a fixării punctului de asamblare în poziția sa obişnuită. Logic, nu aveam de ce să mă tem. Ştiam asta, dar ştiam, de asemenea, că adevărata mea slăbiciune consta în lipsa de cursivitate în a-mi fixa imediat punctul de asamblare în orice nouă poziție era deplasat. Apropierea de cea care sfidează moartea îmi

deplasa punctul de asamblare cu o viteză colosală, iar eu nu aveam capacitatea să țin pasul cu acest ritm. Rezultatul era o vagă pseudosenzație de teamă că aş fi putut să nu mă mai trezesc niciodată.

— Nu există nici o problemă, am spus. Să ne continuăm plimbarea din vis.

Şi-a petrecut brațul pe după al meu şi am mers în tăcere până în părculeț. Nu era deloc o tăcere forțată. Dar mintea mea se zbătea sub imperiul nedumeririi. Ce ciudat, gândeam eu, numai cu puțin timp în urmă mersesem cu don Juan dinspre parc către biserică, cuprins de cea mai terifiantă frică normală. Acum mergeam înapoi dinspre biserică spre parc împreună cu obiectul fricii mele şi eram mai îngrozit decât oricând, dar într-un fel diferit, mai matur şi mai teribil, mai fatal.

Pentru a-mi mai calma neliniştea, am început să privesc în jurul meu. Dacă acesta era un vis — aşa cum credeam că este — exista o cale prin care puteam dovedi sau infirma asta. Mi-am îndreptat degetul mic către case, către biserică, către pavajul străzii, către oameni. Am arătat totul cu degetul. Cutezător, chiar am apucat cu mâna

vreo doi indivizi, pe care se pare că i-am speriat foarte tare. Le-am simțit masa fizică. Erau la fel de reali ca orice altceva ce consider eu că este real, cu excepția faptului că nu generau energie. Nimic din acel oraş nu genera energie. Totul părea real şi normal, şi totuşi, era doar un vis. M-am întors către femeie, care se ținea de brațul meu, şi am chestionat-o asupra acestui lucru.

— Visăm, a rostit ea cu vocea ei uşor răguşită şi a chicotit.

— Dar cum se poate ca oamenii şi lucrurile din jurul nostru să fie atât de reale, de tridimensionale?

— Aceasta este taina intenționăm în cea de a doua atenție! a exclamat ea pe un ton reverențios. Oamenii aceştia sunt atât de reali, încât chiar gândesc.

Aceasta a fost lovitura de grație. Nu mai voiam să mai pun la îndoială nimic. Voiam să mă lase total în voia acelui vis. O zmucitură puternică a brațului m-a readus la realitatea momentului. Ajunseserăm în piață. Femeia se oprise şi mă trăgea să mă aşez pe o bancă. Am ştiut că sunt în pericol atunci când, aşezându-mă, nu am simțit banca sub mine. Am început să mă rotesc. După câte îmi

dădeam seama, într-o mişcare ascendentă. Am înregistrat, pentru un moment extrem de scurt, imaginea parcului ca şi când l-aş fi privit de undeva de sus.

— Am încurcat-o! am urlat.

Credeam că mor. Mişcarea de rotire ascendentă s-a transformat într-o mişcare de învârtejire descendentă în întuneric.

12. ÎN ZBOR PE ARIPILE INTENŢIEI

— Nagualule, fă un efort, m-a îndemnat o voce de femeie. Nu te scufunda. Ieşi la suprafață, ieşi la suprafață. Foloseşte-te de procedeele visatului!

Mintea a început să-mi lucreze. M-am gândit că vocea pe care o auzisem era a unui vorbitor de engleză şi că, dacă era să mă folosesc de metodele visatului, trebuia să găsesc, mai întâi, un punct de pornire pentru a mă energiza.

— Deschide ochii, a spus vocea. Deschide-i acum. Foloseşte-te de primul lucru pe care-l vezi, ca punct de pornire.

Am făcut un efort suprem şi mi-am deschis ochii. Am văzut copaci şi cer albastru. Era ziuă! Am văzut, ca prin ceață, un chip care se apleca deasupra mea. Dar nu-mi puteam focaliza privirea. Am crezut că cea care se uita la mine era femeia din biserică.

— Foloseşte-te de chipul meu, a spus vocea; era o voce familiară, dar nu puteam s-o identific. Ia fața mea, ca punct de pornire; apoi priveşte la toate celelalte.

Auzul începuse să mi se limpezească, la

fel şi vederea. M-am uitat lung la chipul femeii, apoi la copacii din parc, la banca de fier forjat, la oamenii care treceau pe acolo şi, pe urmă din nou, la chipul ei. În ciuda faptului că fața ei era altfel de fiecare dată când o priveam, am simțit că încep să am un minim de control asupra mea. Când mi-am recăpătat mai dephn facultățile, mi-am dat seama că femeia era aşezată pe bancă, ținându-mi capul în poala ei. Şi nu era femeia din biserică; era Carol Tiggs.

— Ce cauți aici? am bolborosit eu.

Sperietura şi surprinderea mea erau atât de mari, încât doream să mă ridic şi s-o rup la fugă, dar corpul meu nu asculta deloc de comenzile conştientului. Au urmat câteva momente chinuitoare, în care am încercat cu disperare, dar fără nici un folos, să mă ridic. Lumea care mă înconjura avea prea multă claritate ca să mai cred că încă visez, dar nefuncționarea controlului asupra sistemului motor mă făcea să bănuiesc că totuşi era vorba de un vis. În plus, prezența lui Carol era prea neaşteptată; nu existau nici un fel de antecedente care s-o justifice.

Cu precauție, am încercat să-mi impun voința de a mă ridica, aşa cum făcusem de

sute de ori în visat, dar nu s-a întâmplat nimic. Dacă se impusese vreodată nevoia să fiu obiectiv, acesta era momentul. Cu cea mai mare atenție, am început să mă uit, mai întâi cu un ochi, la tot ce se afla în câmpul meu vizual. Am repetat apoi procesul cu celălalt ochi. Am considerat concordanța dintre imaginile înregistrate de cei doi ochi ca indicând că mă aflam în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi.

După aceea, am examinat-o pe Carol. În momentul acela, am observat că pot să-mi mişc brațele. Numai jumătatea inferioară a corpului îmi era paralizată. Am atins fața şi mâinile lui Carol; am îmbrățişat-o. Avea consistență materială, şi credeam că era cu adevărat Carol Tiggs. Uşurarea mea a fost enormă, pentru că, pentru un moment, avusesem întunecata bănuială că era vorba de cea care sfidează moartea, care se dădea drept Carol.

Cu multă grijă, Carol m-a ajutat să mă ridic în poziția şezând. Fusesem întins pe spate, culcat jumătate pe bancă, jumătate pe pământ. Atunci am observat ceva ieşit total din comun. Eram îmbrăcat cu blugi Levi's decolorați şi încălțat cu o pereche ponosită de

cizme maro, de piele. Aveam o cămaşă de dril şi o jachetă Levi's.

— Stai puţin, i-am spus eu lui Carol. Uită-te la mine. Astea sunt hainele mele? Sunt eu cu adevărat?

Carol a râs şi m-a zgâlţâit de umeri, aşa cum făcea întotdeauna în semn de camaraderie, atitudine bărbătească, să arate că făcea parte din gaşcă.

— Îl am în faţa ochilor pe frumosul de tine, a spus ea cu vocea ei comică în falset contrafăcut. Oh, domnu', cine altcineva ar putea fi, dacă nu tu?

— Cum naiba de sunt îmbrăcat cu Levi's şi port cizme? am insistat eu. Nici nu am aşa ceva.

— Eşti îmbrăcat cu hainele mele. Când te-am găsit, erai complet gol!

— Unde? Când?

— În preajma bisericii, acum aproximativ o oră. Am venit aici, în piaţă, să te caut. Nagualul m-a trimis să văd dacă te pot găsi.

Am luat hainele cu mine pentru orice eventualitate. I-am spus că mă simţeam teribil de vinovat şi jenat pentru faptul de a fi umblat prin oraş dezbrăcat.

— În mod cu totul straniu, nu era nimeni

prin preajmă, m-a asigurat ea.

Am simțit că o spunea doar ca să-mi diminueze jena. Zâmbetul ei amuzat mi-a confirmat asta.

— Probabil că mi-am petrecut cu arendaşul toată noaptea trecută sau chiar mai mult, am spus. Ce zi este astăzi?

— Nu-ți face griji în privința datelor, a spus ea, râzând. Când îți vei reveni complet, o să numeri singur zilele.

— Nu mă cocoli, Carol Tiggs. Spune-mi ce zi este astăzi.

Vocea mea avea un ton sever şi ferm ce nu părea să-mi aparțină.

— Este ziua de după marea fiestă, a zis ea şi m-a lovit uşor cu palma pe umăr. Te căutăm cu toții încă de aseară.

— Dar ce caut eu aici?

— Te-am dus la hotelul din partea opusă a pieței. Nu aveam cum să te car tot drumul până la casa nagualului. Acum câteva minute ai fugit din cameră, şi aşa am ajuns aici.

— De ce nu ai cerut ajutorul nagualului?

— Pentru că asta este o treabă care ne priveşte numai pe mine şi pe tine. Noi doi trebuie s-o rezolvăm împreună.

Asta mi-a închis gura. Înțelegeam perfect

ce spunea. I-am mai pus totuşi încă o întrebare care mă sâcâia.

— Ce ți-am spus când m-ai găsit?

— Ai spus că fuseseşi atât de adânc cufundat în cea de a doua atenție şi un timp atât de îndelungat, că încă nu erai în stare să raționezi pe deplin. Tot ce-ți doreai să faci era să dormi.

— Când mi-am pierdut coordonarea motorie?

— De-abia acum un moment. Îți va reveni. Ştii şi tu foarte bine că atunci când intri în cea de a doua atenție şi primeşti un considerabil şoc de energie, este absolut normal să-ți pierzi controlul asupra centrilor vorbirii şi asupra membrelor.

— Dar tu când ți-ai pierdut sâsâiala, Carol?

Asta a luat-o complet prin surprindere. S-a uitat lung la mine şi a început să râdă cu poftă.

— De mult timp mă tot strădui să remediez asta, a mărturisit ea. Cred că este îngrozitor de enervant să auzi o femeie în toată firea sâsâind. În plus, ție-ți displace teribil.

Nu-mi era deloc greu să recunosc că

detestam sâsâiala ei. Don Juan şi cu mine încercaserăm să o lecuim, dar ajunseserăm la concluzia că ea nu era interesată să scape de acest defect. Sâsâiala îi dădea un farmec deosebit şi o făcea atrăgătoare în ochii multora, iar părerea lui don Juan era că ei îi plăcea acest lucru şi nu voia să renunțe la el. Să o aud vorbind fără să sâsâie era pentru mine o grozavă şi emoționantă satisfacție. Asta îmi demonstra că ea era capabilă şi sigură de schimbări radicale, un lucru de care nici eu şi nici don Juan nu am fost niciodată siguri.

— Ce altceva ți-a mai spus nagualul când te-a trimis să mă cauți? am întrebat.

— A spus că vei avea o confruntare cu cel care sfidează moartea.

Pe un ton de confidență i-am destăinuit lui Carol că cel care sfidează moartea era femeie. Iar ea a spus cu nonşalanță că ştia asta.

— Cum adică ştii? am strigat eu. Nimeni nu a avut niciodată cunoştință de asta, în afară de don Juan. El ți-a spus?

— Sigur că mi-a spus, a răspuns ea, neimpresionată de strigătele mele. Ceea ce ți-a scăpat este că şi eu m-am întâlnit cu

femeia din biserică. Şi asta înainte de a o întâlni tu. Am sporovăit amiabil în biserică destul de mult timp.

Eram convins că îmi spunea adevărul. Ce-mi relata era exact ceea ce ar fi făcut don Juan. Ar fi trimis-o, cu siguranță, pe Carol în recunoaştere, pentru a putea trage unele concluzii.

— Când te-ai întâlnit cu cel care sfidează moartea? am întrebat.

— Acum vreo două sâptămâni, a răspuns ea pe un ton impasibil. Pentru mine n-a fost un eveniment important. Nu aveam energie de oferit sau, cel puțin, nu genul de energie pe care-l vrea femeia aceea.

— Atunci de ce te-ai văzut cu ea? Contactul cu femeia nagual face şi el parte din înțelegerea dintre cel care sfidează moartea şi vrăjitori?

— M-am văzut cu ea, pentru că nagualul a spus că tu şi cu mine suntem interschimbabili, din nici un alt motiv. Corpurile noastre energetice au fuzionat de multe ori. Nu-ți aminteşti? Femeia şi cu mine am vorbit despre uşurința cu care ne contopim. Am stat cu ea poate trei sau patru ore, până când a venit nagualul şi m-a luat de

acolo.

— Ați rămas în biserică în tot acest timp? am întrebat eu, pentru că nu-mi venea să cred că au stat acolo în genunchi trei sau patru ore, vorbind doar despre fuzionarea corpurilor noastre energetice.

— M-a luat cu ea într-o altă fațetă a intenției sale, a admis Carol după un moment de gândire. M-a făcut să văd cum a reuşit să scape din captivitate.

Carol mi-a relatat apoi o istorie uimitoare. A spus că, potrivit celor pe care femeia din biserică o făcuse să le vadă, toți vrăjitorii din timpuri străvechi deveniseră, inevitabil, victimele făpturilor anorganice. Acestea, după ce îi capturau, le dădeau puterea de a fi intermediari între lumea noastră şi lumea lor, pe care oamenii o numeau infern.

Cel care sfidează moartea fusese şi el, ineluctabil, prins în mrejele făpturilor anorganice. Carol estima că, probabil, petrecuse mii de ani în captivitate, până în momentul în care fusese capabil să se transforme în femeie. Realizase că asta este singura lui cale de scăpare din acea lume în ziua în care descoperise că făpturile anorganice consideră că principiul feminin

este indestructibil. Ele cred că principiul feminin are o asemenea flexibilitate şi o sferă de acţiune atât de vastă, încât indivizii care îi aparţin sunt imuni la orice fel de capcane sau înscenări şi nu pot fi reţinuţi în captivitate. Transformarea celui care sfidează moartea fusese atât de totală şi amănunţită, încât fusese imediat azvârlit afară din lumea făpturilor anorganice.

— Ţi-a spus că făpturile anorganice sunt încă pe urmele ei? am întrebat eu.

— Normal că o urmăresc încă, m-a asigurat Carol. Femeia mi-a spus că trebuie să aibă grijă în permanenţă să-şi ţină urmăritorii la distanţă.

— Ce i-ar putea face aceştia?

— Să realizeze că este bărbat şi s-o ducă din nou în captivitate, presupun. Cred că se teme de acele făpturi mai mult decât ai putea să-ţi imaginezi că este posibil să te temi de ceva.

Carol mi-a spus, cu nonşalanţă, că femeia din biserică ştia totul despre conflictul meu cu făpturile anorganice şi avea cunoştinţă de iscoada albastră.

— Ştie totul despre tine şi despre mine, a spus Carol în continuare. Şi nu pentru că

i-aş fi spus eu ceva, ci pentru că ea face parte din viața noastră şi a vrăjitorilor dinaintea noastră. A precizat că ne-a urmărit întotdeauna pe toți, dar pe tine şi pe mine în mod special.

Carol mi-a relatat cazurile pe care le cunoştea femeia şi în care eu şi Carol acționaserăm împreună. În timp ce vorbea, am început să simt o nostalgie fără pereche pentru însăşi persoana care se afla în fața mea: Carol Tiggs. Doream cu disperare s-o îmbrățişez. Am întins brațele spre ea, dar mi-am pierdut echilibrul şi am căzut de pe bancă.

Carol m-a ajutat să mă ridic de jos şi mi-a examinat, cu îngrijorare, picioarele, pupilele ochilor, gâtul şi regiunea lombară. A spus că încă mai suferеam efectele şocului energetic. Mi-a sprijinit capul pe pieptul ei şi m-a mângâiat, ca şi cum ar fi alintat un copil care se prefăcea bolnav. După un timp, m-am simțit mai bine; am început chiar să-mi recapăt coordonarea motorie.

— Ce părere ai despre hainele cu care sunt îmbrăcată? m-a întrebat pe neaşteptate Carol. Arăt prea elegantă pentru această ocazie? Ți se pare că sunt adecvat îmbrăcată?

Carol era întotdeauna extrem de frumos îmbrăcată. Dacă era ceva sigur în ceea ce o privea, acesta era gustul său ireproşabil în materie de îmbrăcăminte. Realitatea este că, de când o cunoşteam, între don Juan şi ceilalți din grupul său se făcea în permanență haz pe seama faptului că singura ei calitate remarcabilă era talentul de a cumpăra haine frumoase şi de a le purta cu grație şi stil. Am considerat întrebarea ei foarte ciudată şi am comentat-o.

— De ce ai putea fi nesigură în ceea ce priveşte înfățişarea ta? Asta n-a fost niciodată o problemă pentru tine. Încerci cumva să impresionezi pe cineva?

— Încerc să te impresionez pe tine, desigur, a spus ea.

— Dar nu este momentul acum, am protestat eu. Ceea ce se întâmplă în legătură cu cel care sfidează moartea este problema importantă, nu înfățişarea ta.

— Vei fi surprins să afli cât de importantă este înfățişarea mea, a râs ea. Felul cum arăt esta o problemă de viață şi de moarte pentru noi amândoi.

— Ce tot spui? Îmi aminteşti de modul în care nagualul a pregătit întâlnirea mea cu cel

care sfidează moartea. Aproape că m-a scos din minți cu vorbăria lui misterioasă.

— A fost vorbăria lui misterioasă justificată? a întrebat Carol cu o expresie extrem de serioasă.

— Cu siguranță, a fost justificată, am recunoscut eu.

— Aşa este şi înfățişarea mea. Fă-mi acest hatâr. Spune-mi, cum mă găseşti? Plină de farmec sau lipsită de farmec, atrăgătoare, comună, respingătoare, obositoare, autoritară şi dominantă?

M-am gândit puțin şi mi-am stabilit aprecierea. O consideram deosebit de fermecătoare. Situația era stranie pentru mine. Nu mă gândisem niciodată conştient la farmecul ei.

— Găsesc că eşti extraordinar de frumoasă, i-am spus. De fapt, eşti de-a dreptul superbă.

— Atunci, înseamnă că înfățişarea mea este cea potrivită, a oftat ea.

Încercam să ghicesc care puteau fi intențiile ei, când a vorbit din nou.

— Cum a fost în tovărăşia celui care sfidează moartea?

I-am relatat, pe scurt, întâmplările prin

care trecusem, referindu-mă mai ales la primul vis. Am spus că eram de părere că cel care sfidează moartea mă făcuse să văd oraşul acela, dar într-un alt moment, din trecut.

— Dar asta nu este posibil, a izbucnit ea. În univers nu există trecut sau viitor. Există numai momentul prezent.

— Ştiu precis că era în trecut, am spus eu. Biserica era aceeaşi, dar oraşul arăta altfel.

— Gândeşte-te o clipă, a insistat ea. În univers există numai energie, iar energia cunoaşte doar imediatul, un nesfârşit şi permanent moment prezent.

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat cu mine, Carol?

— Cu ajutorul celui care sfidează moartea ai trecut prin cea de a patra poartă a visatului, a spus ea. Femeia din biserică te-a luat cu ea în visul ei, în intenția ei. În vizualizarea acestui oraş de către ea. Evident, ea l-a vizualizat în trecut şi acea vizualizare este încă intactă în mintea ei. Tot acolo trebuie să se afle şi vizualizarea actuală a oraşului.

După o tăcere prelungită, Carol mi-a mai

pus o întrebare.

— Ce altceva a mai făcut femeia cu tine?

I-am povestit despre cel de-al doilea vis, cel despre oraş, aşa cum este el în ziua de azi.

— Ei, vezi! a zis ea. Femeia nu numai că te-a dus în intenția sa trecută, ci te-a ajutat şi mai mult în trecerea prin cea de a patra poartă, făcându-ți corpul energetic să se deplaseze într-un alt loc, care există astăzi doar în intenția ei.

S-a oprit, apoi m-a întrebat dacă femeia din biserică îmi explicase ce înseamnă să intenționezi în cea de a doua atenție, dar nu-mi aduceam aminte să-mi fi şi explicat ce înseamnă. Carol se referea la concepte despre care don Juan nu vorbise niciodată.

— Unde ai aflat toate aceste idei noi? am întrebat eu, minunându-mă sincer de cât de clar îi era totul.

Pe un ton neutru, Carol m-a încredințat că femeia din biserică îi explicase o mulțime de lucruri în legătură cu toate aceste aspecte complicate.

— Acum, intenționăm în cea de a doua atenție, a spus ea în continuare. Femeia din biserică ne-a făcut să adormim; tu — aici, iar

eu — în Tucson. Iar apoi, am adormit din nou în vis. Dar tu nu-ți aminteşti nimic despre această parte, pe când eu, da. Este vorba despre secretul pozițiilor gemene. Adu-ți aminte ce ți-a spus femeia; cel de al doilea vis este intenționare în cea de a doua atenție: singura modalitate de a trece prin cea de a patra poartă a visatului.

După o pauză mai lungă, timp în care nu am putut să articulez nici măcar o vorbă, Carol mi-a spus:

— Cred că femeia din biserică ți-a făcut, de fapt, un dar, deşi nu voiai să primeşti vreunul. Darul ei a fost să-şi adauge energia proprie la a noastră pentru a ne putea mişca înainte şi înapoi pe energia actuală a universului.

Am început să freamăt de emoție. Cuvintele lui Carol veneau exact la momentul potrivit. Ea definise, pentru mine, ceva ce eu considerasem cu neputință de definit, deşi nu ştiam ce anume. Dacă m-aş fi putut mişca, aş fi sărit s-o îmbrățişez. Zâmbea extaziată, în timp ce eu peroram agitat despre cât de semnificative erau spusele ei pentru mine. Am comentat retoric câ don Juan nu-mi spusese niciodată ceva similar.

— Poate că nu ştie, a spus Carol, nu pe un ton denigrator, ci conciliator.

N-am contrazis-o. Am rămas un timp tăcut, ciudat de golit de gânduri. Apoi gândurile şi cuvintele s-au revărsat din mine ca o erupție vulcanică. Prin piață circulau tot felul de oameni şi, din când în când, unii se uitau lung la noi sau se opreau în fața noastră să ne privească. Trebuie să fi oferit un tablou de tot dragul: Carol Tiggs sărutându-mi şi mângâindu-mi fața, în timp ce eu peroram fără oprire despre claritatea explicațiilor ei şi despre întâlnirea mea cu cel care sfidează moartea.

Când am fost în stare să merg, Carol m-a condus, prin piață, la unicul hotel din oraş. M-a asigurat că nu aveam încă destulă energie ca să pot merge până la casa lui don Juan, dar că toți cei de acolo ştiau unde ne aflăm.

— De unde ar putea să ştie unde ne aflăm? am întrebat eu.

— Nagualul este un vrăjitor experimentat şi foarte abil, a răspuns ea, râzând. El mi-a spus că, dacă te găsesc zdrobit din punct de vedere energetic, să te duc la hotel şi să nu risc să traversez tot oraşul, târându-te după

mine.

Cuvintele ei, dar în special zâmbetul cu care le-a însoţit, m-au făcut să mă simt atât de uşurat, încât am mers mai departe într-o stare de beatitudine. Am dat colţul îndreptându-ne către intrarea hotelului, care se afla la câţiva paşi în josul străzii, chiar în faţa bisericii. Am trecut prin holul mohorât şi am urcat scările de beton până la etajul întâi, unde am intrat imediat într-o cameră neospitalieră, pe care n-o mai văzusem niciodată. Carol spunea că mai fusesem acolo; totuşi, nu-mi aminteam deloc nici de hotel, nici de cameră. Însă eram atât de obosit, că nu eram în stare să mă gândesc la asta. M-am prăbuşit, pur şi simplu, pe pat, cu faţa în jos. Tot ce-mi doream era să dorm, însă eram prea surescitat. Erau prea multe puncte neclare, deşi totul părea să fie în bună ordine. Am fost străbătut brusc de un val de excitaţie nervoasă şi m-am ridicat în şezut.

— Eu nu ţi-am spus că nu am acceptat darul celui care sfidează moartea, am zis, privind-o pe Carol. Cum de-ai ştiut ce-am făcut?

— Oh, chiar tu mi-ai spus, a protestat ea,

aşezându-se lângă mine. Erai aşa de mândru de asta. A fost prima propoziție care ți-a ieşit din gură, când te-am găsit.

Acesta era, până în acel moment, singurul răspuns care nu prea mă satisfăcea. Ceea ce relata ea nu părea să fie declarația mea.

— Cred că nu ai înțeles cum trebuie spusele mele, i-am zis. Pur şi simplu, nu doream să capăt nimic ce m-ar fi putut abate de la țelul său.

— Vrei să spui că nu te simțeai mândru de a fi refuzat?

— Nu. Nu mă simțeam în nici un fel. Nu mai sunt capabil să simt nimic în afară de teamă.

Mi-am întins picioarele şi mi-am pus capul pe pernă. Simțeam că, dacă închid ochii sau încetez să vorbesc, voi adormi pe loc. I-am povestit lui Carol cum discutasem cu don Juan, la începutul relației mele cu el, despre motivul său mărturisit de a rămâne pe calea luptătorilor. Spusese că teama îl menținea pe linia dreaptă şi de ce se temea cel mai mult era să piardă nagualul, abstractul, spiritul.

— În comparație cu a pierde calitatea de nagual, moartea este un fleac, spusese el cu

o notă de autentică pasiune în voce. Teama mea de a pierde nagualul este singurul suport real pe care îl am, pentru că fără el aş fi într-o stare mai rea decât dacă aş fi mort.

I-am spus lui Carol că atunci îl contrazisesem imediat pe don Juan şi mă lăudasem că, întrucât sunt imun față de teamă, dacă este să rămân în granițele unei căi unice pe care s-o urmez, forța motrice, în cazul meu, trebuie să fie iubirea.

Don Juan replicase că, atunci când se producea adevărata consacrare, teama este singura stare care are sens pentru un luptător. În sinea mea, îl antipatizasem în momentul acela pentru ceea ce credeam că este tăinuita sa îngustime de vederi.

— Iată că am ajuns din nou în aceeaşi situație, i-am spus lui Carol, şi uită-te la mine acum. Pot să jur că ceea ce mă impulsionează şi mă ține în linia de acțiune este teama de a pierde nagualul.

Carol se uita fix la mine, cu o privire ciudată, pe care n-o văzusem niciodată la ea.

— Îmi permit să te contrazic, a spus ea încet. Frica nu-i nimic în comparație cu afecțiunea. Frica te face să fugi nebuneşte; iubirea te face să te mişti inteligent.

— Ce tot spui acolo, Carol Tiggs? Au ajuns acum vrăjitorii să fie nişte îndrăgostiţi?

N-a răspuns. S-a întins lângă mine şi şi-a pus capul pe umărul meu. Am rămas acolo aşa, în tăcere, în camera aceea ciudată şi neospitalieră, un timp îndelungat.

— Eu simt ce simţi tu, a spus Carol brusc. Acum, încearcă tu să simţi ce simt eu. Poţi s-o faci. Dar hai s-o facem pe întuneric.

Şi-a întins braţul în sus şi a stins lumina de deasupra patului. Dintr-o zvâcnitură m-am ridicat în poziţia şezând. Mă trecuse un fior de teamă ca un curent electric. Imediat ce Carol stinsese lumina, în cameră se făcuse întuneric ca noaptea. Pradă unei mari agitaţii, am întrebat-o pe Carol care este cauza fenomenului.

— Încă nu eşti pe deplin restabilit, a spus ea pe un ton liniştitor. Ai avut parte de o confruntare de proporţii monumentale. Cufundarea atât de profundă în cea de a doua atenţie te-a lăsat puţin cam zdrobit, ca să zicem aşa. Sigur că este ziuă, dar ochii tăi nu se pot încă ajusta cum trebuie la lumina slabă din această cameră.

Mai mult sau mai puţin convins, m-am întins din nou în pat. Carol continua să

vorbească, dar eu n-o ascultam. Am pipăit cearceafurile. Erau cearceafuri adevărate. Mi-am trecut mâinile pe rama patului. Era cu adevărat un pat! M-am aplecat şi mi-am trecut palmele pe dalele reci ale pardoselii. M-am dat jos din pat şi am verificat toate lucrurile din cameră şi din baie. Totul era perfect normal, absolut real. I-am spus lui Carol că, atunci când stinsese lumina, avusesem senzația clară că visez.

— Mai linişteşte-te, a spus ea. Termină cu prostiile astea de investigații şi vino în pat să te odihneşti.

Am dat la o parte draperiile de la fereastra care dădea în stradă. Afară era ziuă. În momentul în care am tras draperiile la loc, înăuntru s-a făcut iarăşi întuneric beznă. Carol mă ruga să mă întorc în pat. Îi era teamă că aş putea să fug şi să ajung iar în stradă, cum mai făcusem o dată. Avea dreptate. M-am culcat la loc în pat, fără să observ că nici măcar pentru o clipă nu-mi trecuse prin minte să arăt lucrurile cu degetul mic. Era ca şi când noțiunea îmi fusese ştearsă din memorie.

Întunericul din camera aceea de hotel era cu totul neobişnuit, îmi dădea o senzație

delicioasă de pace şi armonie. Îmi dădea, totodată, şi o senzație de profundă tristețe, o nostalgie pentru căldura sentimentelor umane, pentru compania oamenilor. Eram mai mult decât uluit. Nu mi se mai întâmplase aşa ceva până atunci. Stăteam culcat în pat, încercând să-mi amintesc dacă nostalgia aceea era un sentiment cunoscut. Nu era. Nostalgiile care-mi erau cunoscute nu vizau compania oamenilor, ci erau abstracte; ca un fel de tristețe pentru a nu fi reuşit să ajung la ceva nedefinit.

— Simt că-mi pierd controlul, i-am spus eu lui Carol. Acuşi o să încep să plâng de dragul oamenilor.

Credeam că ea va lua afirmația mea ca fiind comică. Intenția mea fusese să fac o glumă. Dar ea n-a spus nimic; părea să fie de acord cu ceea ce spusesem. A oftat. Fiind într-o stare de spirit labilă, m-am simțit imediat cuprins de sentimentalisme. M-am întors către ea în întuneric şi am bâiguit ceva ce, într-un moment de mai mare luciditate, mi s-ar fi părut total irațional.

— Pur şi simplu, te ador.

Vorbe de genul acesta erau de neconceput între vrăjitorii din breasla lui don Juan. Carol

Tiggs era femeia nagual. Între noi doi nu erau necesare demonstrații de afecțiune. De fapt, nici nu ştiam ce simțeam unul pentru celălalt. Fuseserăm învățați de don Juan că între vrăjitori nu este nevoie şi nici timp pentru astfel de sentimente.

Carol mi-a zâmbit şi m-a îmbrățişat. Iar eu am fost cuprins de o iubire atât de mistuitoare pentru ea, încât, involuntar, mi-au dat lacrimile.

— Corpul tău energetic înaintează pe filamentele luminoase de energie ale universului, mi-a şoptit ea la ureche. Suntem purtați de darul de intenție al celui care sfidează moartea.

Aveam destulă energie pentru a înțelege ce spunea. Am întrebat-o chiar dacă ea însăşi înțelege într-adevăr ce înseamnă asta. M-a țistuit să tac şi a continuat să-mi şoptească la ureche:

— Înțeleg foarte bine; darul pe care ți l-a făcut cel care sfidează moartea sunt aripile intenției. Cu ajutorul lor noi doi ne visăm într-un alt timp. Într-un vis ce va să vie.

Am împins-o la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor. Felul în care Carol enunța aceste concepte vrăjitoreşti complexe mă

neliniştea. Ea nu avea înclinație pentru o abordare serioasă a gândirii conceptuale. Deseori glumea între noi, referindu-ne la faptul că ea nu avea minte de filosof.

— Ce-i cu tine? am întrebat eu. Schimbarea asta a ta este ceva cu totul nou pentru mine: Carol vrăjitoarea filosof. Vorbeşti exact ca don Juan.

— Nu încă, a răspuns ea, râzând. Dar este pe cale să se producă. Este în curs de desfăşurare, iar, când se va întâmpla, pentru mine va fi cel mai uşor lucru din lume să fiu o vrăjitoare filosof. Vei vedea. Şi nimeni nu va putea explica asta, deoarece, pur şi simplu, se va întâmpla.

În minte mi-a sunat un clopoțel de alarmă.

— Tu nu eşti Carol! am strigat. Eşti cel care sfidează moartea şi te dai drept Carol. Ştiam eu.

Carol a râs, câtuşi de puțin tulburată de acuzația mea.

— Nu fi absurd, a spus. Vei rata lecția. Am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, vei ceda şi te vei lăsa în voia dorințelor tale. Sunt chiar Carol, crede-mă. Dar acum noi doi facem ceva ce n-am mai făcut niciodată: in-

tenționăm în cea de a doua atenție, aşa cum au făcut vrăjitorii din timpuri străvechi.

Nu eram convins, dar nu mai aveam energia să continuu controversa, pentru că ceva asemănător marilor vârtejuri din visatul meu începuse să mă tragă înăuntrul său. Am auzit slab vocea lui Carol, spunându-mi la u-reche:

— Ne visăm pe noi înşine. Visează intenția ta despre mine. Intenționează-mă de aci înainte! Intenționează-mă în viitor!

Cu un mare efort, am reuşit să-mi exprim cel mai intim gând:

— Rămâi aici cu mine pentru totdeauna — am spus cu o voce cu turație încetinită, ca un casetofon defect.

Ea mi-a răspuns ceva ce n-am înțeles. Voiam să râd de vocea mea, dar atunci m-a înghițit vârtejul.

Când m-am trezit, eram singur în camera de hotel. Nu aveam idee cât de mult timp dormisem. M-am simțit extrem de dezamăgit că n-am găsit-o pe Carol lângă mine. M-am îmbrăcat în grabă şi am coborât în holul hotelului s-o caut. În plus, voiam să scap şi de starea stranie de somnolență care mă mai stăpânea.

La recepție, directorul hotelului mi-a spus că tânăra care închinase camera tocmai plecase cu numai un moment înainte. Am alergat în stradă, sperând s-o ajung din urmă, dar n-am văzut-o nicăieri. Era amiază; soarele strălucea pe un cer absolut senin. Era puțin prea cald.

M-am îndreptat spre biserică. Am avut autentica, dar lipsita de emoție, surpriză să constat că în visul meu văzusem, într-adevăr, detaliile structurii ei arhitecturale reale. Cu detaşare, mi-am asumat rolul propriului meu avocat al diavolului şi mi-am acordat beneficiul îndoielii. Poate că don Juan şi cu mine examinaserăm cândva şi partea din spate a clădirii bisericii, dar eu nu-mi mai aminteam de asta. M-am gândit la această alternativă. Nu mai conta. Planul meu de validare nu mai avea, oricum, nici un sens pentru mine. Mi-era prea somn să-mi mai pese.

De acolo, am luat-o încet către casa lui don Juan, tot în ideea de a o căuta pe Carol. Eram sigur că o voi găsi acolo, aşteptându-mă. Don Juan mi-a făcut o primire de parcă mă întorsesem din lumea celor morți. Atât el, cât şi însoțitorii săi erau

cuprinşi de o agitație frenetică în vreme ce mă examinau cu nedisimulată curiozitate.

— Unde ai fost? m-a întrebat don Juan.

Nu puteam înțelege care era motivul acestei agitații. I-am spus că petrecusem noaptea la hotelul de lângă piață împreună cu Carol, pentru că nu aveam suficiență energie ca să merg tot drumul de la biserică până la casa lor, dar că ei ştiau deja acest lucra.

— Nu ştiam absolut nimic, a ripostat el tăios.

— Nu v-a spus Carol că era cu mine? am întrebat eu, cuprins de o întunecată suspiciune, care — dacă n-aş fi fost atât de obosit — mi-ar fi stârnit imediat panica.

Nu mi-a răspuns nimeni. Se uitau cercetător unul la altul. M-am întors spre don Juan şi i-am spus că impresia mea era că el o trimisese pe Carol să mă caute. Don Juan s-a plimbat un timp prin cameră fără să spună o vorbă.

— Carol Tiggs n-a fost deloc pe la noi, a spus el apoi. Iar tu lipseşti de nouă zile.

Numai starea mea de oboseală m-a făcut să nu clachez la auzul acestor ştiri. Tonul lui don Juan şi îngrijorarea manifestată de

ceilalți dovedeau cu certitudine că vorbeau serios. Dar eu eram atât de amorțit, încât n-am putut replica în nici un fel.

Don Juan mi-a cerut să le povestesc în cele mai mici amănunte ce se petrecuse între mine şi cel care sfidează moartea. Am fost extrem de surprins de cât de multe lucruri îmi aminteam şi de cât de exact puteam relata totul, în ciuda extenuării mele. Tensiunea s-a risipit în momentul de amuzament creat când le-am povestit cât de tare râsese femeia de felul prostesc în care îmi strigam în visul ei intenția de a *vedea.*

— Arătarea lucrului cu degetul mic este o metodă mai bună, i-am spus eu lui don Juan, dar fără simțăminte recriminatorii.

Don Juan m-a întrebat dacă femeia mai avusese şi alte reacții față de strigătele mele, în afară de râs. Nu-mi aminteam altceva, decât că se amuzase copios şi că făcuse o remarcă referitor la cât de mult o antipatiza el.

— N-o antipatizez, a protestat don Juan. Doar că nu-mi place coerciția vrăjitorilor din vechime.

Adresându-mă tuturor, am spus că mie personal îmi plăcuse imens, şi fără nici un fel

de rezerve, femeia. Şi că simţisem pentru Carol Tiggs o iubire cum nu credeam că aş fi putut să simt vreodată pentru cineva. Nu părea să le facă plăcere ceea ce spuneam. Se uitau unii la alţii, ca şi când aş fi înnebunit, aşa, dintr-o dată. Am vrut să spun mai mult, să mă explic. Dar don Juan — după părerea mea, doar ca să mă oprească să mai bâigui tâmpenii — m-a târât, pur şi simplu, afară din casă, ducându-mă înapoi la hotel.

Acelaşi director, cu care vorbisem mai devreme, a ascultat cu amabilitate cum i-am descris-o pe Carol Tiggs, dar a negat categoric că ne-ar fi văzut, pe ea sau pe mine, vreodată. Le-a chemat chiar şi pe cameriste; acestea au întărit spusele sale.

— Ce pot să însemne toate astea? s-a întrebat don Juan cu glas tare. Întrebarea părea să fie adresată sieşi. M-a condus încetişor afară din hotel. Să plecăm din locul ăsta blestemat, a spus.

Ajunşi în stradă, mi-a poruncit să nu mă întorc ca să mă uit la hotel sau la biserica de peste drum, ci să-mi ţin privirea în jos. Mi-am îndreptat ochii către pantofi şi, dintr-o dată, am realizat că nu mai eram îmbrăcat cu hainele lui Carol, ci cu ale mele. Totuşi,

oricât m-am străduit, nu mi-am putut aminti când mi-am schimbat îmbrăcămintea. Mi-am închipuit că asta trebuie să se fi întâmplat atunci când mă trezisem în camera de hotel şi când, probabil, mă îmbrăcasem cu propriile mele haine, deşi faptul nu era consemnat în memorie.

Mergând aşa, am ajuns în piață. Înainte de a o traversa, pentru a o lua pe drumul către casa lui don Juan, i-am expus problema în legătură cu hainele. El îşi clătina ritmic capul, ascultând cu atenție fiecare cuvințel. Apoi s-a aşezat pe o bancă şi, pe un ton ce exprima o autentică îngrijorare, m-a avertizat că, pentru moment, nu aveam cum să ştiu ce se petrecuse în cea de a doua atenție între femeia din biserică şi corpul meu energetic. Interludiul meu cu acea Carol Tiggs de la hotel fusese doar vârful vizibil la aisbergului.

— Este înspăimântător când te gândeşti că ai fost în cea de a doua atenție timp de nouă zile, a continuat don Juan. Pentru cel care sfidează moartea nouă zile sunt doar o secundă, dar pentru noi sunt o eternitate. Înainte de a putea să protestez, să explic sau să spun ceva, m-a oprit zicând: Gândeşte-te

la asta. Dacă încă nu-ți poți aminti toate câte te-am învățat şi le-am făcut cu tine în cea de a doua atenție, imaginează-ți cât de considerabil mai mare trebuie să fie dificultatea de a-ți aminti ceea ce te-a învățat şi ce a făcut cu tine cel care sfidează moartea. Eu te-am făcut doar să treci în alt nivel de conştiință; cel care sfidează moartea te-a făcut să treci în alte universuri.

Mă simțeam umil şi învins. Don Juan şi cei doi însoțitori ai săi m-au îndemnat să fac un efort titanic şi să încerc să-mi amintesc când anume îmi schimbasem hainele. Nu puteam să-mi amintesc. În mintea mea nu mai era nimic: nici sentimente, nici amintiri. Cumva, eram în totalitate prezent acolo, în acel loc, cu ei.

Agitația lui don Juan şi a celor doi însoțitori ai săi a atins paroxismul. Nu-l mai văzusem niciodată atât de deconcertat. În tot ce făcea sau spunea era întotdeauna o notă de umor, ca şi când el însuşi nu s-ar fi luat prea în serios. Nu şi de data asta însă.

Am încercat din nou să mă gândesc, să-mi amintesc ceva ce ar fi putut să clarifice toate astea; şi din nou nu am reuşit, dar nu m-am simțit învins; am fost cuprins de un

neverosimil optimism. Simțeam că totul decurge aşa cum trebuie.

Îngrijorarea declarată a lui don Juan consta în faptul că nu ştia nimic despre visatul pe care-l făcusem cu femeia din biserică. Pentru el crearea în vis a existenței unui hotel, a unui oraş, a unei Carol Tiggs, constituia numai o mostră a măiestriei vrăjitorilor din vechime într-ale visatului, posibilitățile totale ale acesteia depăşind imaginația umană. Don Juan şi-a deschis larg brațele şi a zâmbit, în sfârşit, cu obişnuita desfătare.

— Putem doar deduce că femeia din biserică ți-a arătat cum s-o faci, a spus el rar şi tărăgănat. Va fi pentru tine o misiune titanică să faci inteligibilă o manevră incoprehensibilă. A fost o mutare iscusită pe tabla de şah, efectuată de cel care sfidează moartea sub înfățişarea femeii din biserică. Ea s-a folosit de corpul energetic al lui Carol şi al tău pentru a se propulsa şi a-şi rupe lanțurile. Te-a obligat să-ți onorezi oferta de a-i da energie gratis.

Ceea ce spunea nu avea nici un sens pentru mine; după câte se părea însă, avea o mare importanță pentru cei doi însoțitori ai

săi. Aceştia au devenit extrem de agitați. Adresându-se lor, don Juan a explicat că cel care sfidează moartea şi femeia din biserică erau expresii diferite ale aceleiaşi energii, femeia din biserică fiind cea mai puternică şi mai complexă din cele două. Preluând controlul, s-a folosit de corpul energetic al lui Carol Tiggs într-o manieră absconsă şi rău intenționată, asemănătoare acțiunilor vrăjitorilor din vechime, şi o crease pe Carol Tiggs de la hotel, o Carol Tiggs ce era doar rezultatul intenției. Don Juan a adăugat că femeia şi Carol ajunseseră, probabil, la un fel de înțelegere privind schimbul energetic în timpul întâlnirii lor.

În acel moment a părut că don Juan a fost străfulgerat de un gând. I-a fixat cu o expresie de incredulitate pe cei doi însoțitori ai săi. Aceştia se uitau când la el, când unul la celălalt. Am fost sigur că nu căutau doar o încuviințare, pentru că păreau să fi ajuns, la unison, la aceeaşi concluzie.

— Toate speculațiile noastre sunt zadarnice, a spus don Juan pe un ton calm şi egal. Cred că nu mai există nici o Carol Tiggs. Şi nu mai există nici vreo femeie în biserică. Cele două s-au unificat şi au zburat pe aripile

intenției, după părerea meă, în viitor. Motivul pentru care Carol Tiggs, cea din hotel, era atât de preocupată de înfățişarea ei este acela că, de fapt, ea era femeia din biserică ce te făcea să visezi o Carol Tiggs de o cu totul altă factură, o Carol Tiggs infinit mai puternică. Nu-ți aminteşti ce ți-a spus? „Visează intenția ta despre mine. Intenționează-mă în viitor."

— Ce înseamnă acest lucru, don Juan? am întrebat eu uluit.

— Înseamnă că cea care sfidează moartea a văzut calea prin care se poate elibera total. A profitat de ocazia pe care i-ai oferit-o tu. Destinul tău este destinul ei.

— Cum adică, don Juan?

— Prin intermediul lui Carol Tiggs. Dar nu-ți face griji în privința lui Carol, a adăugat el, înainte de a apuca eu să-mi exprim temerile. Are capacitatea să facă această manevră şi multe alte lucruri, pe deasupra.

Simțeam cum mă apasă nemărginirea cu toată strivitoarea ei greutate. Am avut un moment de luciditate şi l-am întrebat pe don Juan:

— Care va fi rezultatul tuturor acestor lucruri?

Nu mi-a răspuns imediat. M-a privit lung

şi scrutător din creştet până-n tălpi. Apoi a vorbit rar, formulându-şi cu grijă frazele:

— Darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate pentru visat. Una dintre acestea a fost s-o visezi pe Carol Tiggs într-un alt timp şi într-o altă lume; o lume mai vastă, deschisă, fără limite, o lume unde chiar şi imposibilul poate fi posibil. Asta implică nu numai faptul că vei trăi toate aceste posibilități, ci că, într-o bună zi, le vei şi înțelege.

S-a ridicat şi am pornit în tăcere către casa lui. Gândurile îmi alergau nebuneşte. De fapt, nu erau gânduri, ci imagini, un amestec de amintiri despre femeia din biserică şi despre Carol Tiggs, vorbindu-mi în întunericul camerei de hotel. De vreo două ori era cât pe-aci să reuşesc să condensez aceste imagini într-un simțământ real al eului meu normal, dar a trebuit să renunț — nu aveam destulă energie pentru aşa ceva.

Înainte de a ajunge acasă, don Juan s-a oprit şi s-a întors cu fața spre mine. M-a scrutat din nou atent cu privirea, ca şi când ar fi căutat anumite indicii în trupul meu. Atunci m-am simțit obligat să clarific lucrurile într-o problemă în care credeam că se

înşela foarte tare.

— La hotel am fost cu Carol Tiggs cea adevărată, am spus eu. Pentru o clipă, chiar eu însumi am crezut că era cea care sfidează moartea, dar, după ce am analizat cu atenție totul, nu mai pot să mă mențin lă această părere. A fost, într-adevăr, Carol. Într-un mod inexplicabil şi teribil ea a fost prezentă în acel hotel, la fel cum am fost şi eu însumi.

— Bineînțeles că a fost Carol, a încuviințat don Juan. Dar nu Carol pe care o cunoaştem noi doi. Ci o Carol din vis, aşa cum ți-am spus, o Carol creată numai din intenție. Tu ai ajutat-o pe femeia din biserică să țeasă visul cu pricina. Măiestria ei a constat în a transforma visul într-o realitate completă: arta vrăjitorilor din vechime, cel mai înfricoşător lucru care există. Ți-am spus eu că vei avea parte de lecția ce va încununa tot studiul tău din domeniul visatului, nu-i aşa?

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Carol Tiggs? am întrebat.

— Carol Tiggs a dispărut, a răspuns el. Dar într-o zi o vei descoperi pe noua Carol Tiggs, cea din camera de hotel din vis.

— Cum adică a dispărut?

— Nu mai există pe lume, a spus el.

Am simțit un val de nervozitate străbătându-mi plexul solar. Mă trezeam. Conştiința de sine începuse să-mi redevină familiară, dar încă nu aveam control deplin asupra ei. Începuse totuşi să străbată prin ceața visului; mai întâi, ca un amalgam între necunoaşterea celor ce se petreceau şi presimțirea că nemărginirea se afla foarte aproape. Probabil că aveam o expresie de neîncredere, pentru că don Juan a adăugat pe un ton ferm:

— Acesta este visatul. Ar fi trebuit să ştii că tranzacțiile încheiate în cadrul lui sunt definitive. Carol Tiggs nu mai există.

— Dar unde credeți că s-a dus, don Juan?

— Acolo unde s-au dus vrăjitorii din vremuri străvechi. Ți-am spus că darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate de visat. Tu n-ai vrut nimic concret, aşa că femeia din biserică ți-a dat un dar abstract: posibilitatea de a zbura pe aripile intenției.